

ȘTEFAN DUMITRESCU

UN MARE BLESTEM

**APASĂ ASUPRA
LITERATURII ROMÂNE**

**ISTORIA ȘI PSIHOLOGIA
ASASINATULUI ÎN LITERATURA
ROMÂNĂ**

**ISTORIA ȘI POVEȘTEA
ROMANULUI „DELIRUL, VOL II**

**”
SĂU
ROMANUL ROMANULUI „DELIRUL, VOL II”**

EVENIMENT PARANORMAL

MARII SCRITORI CHARLES DICKENS ȘI MARIN PREDA
SCRIU DIN CEALALTĂ DIMENSIUNE

ȘTEFAN DUMITRESCU

**ISTORIA ȘI POVEȘTEA
ROMANULUI „DELIRUL, VOL II**

”
SĂU
ROMANUL ROMANULUI „DELIRUL, VOL II”

PARANORMAL

MARII SCRITORI CHARLES DICKENS ȘI MARIN PREDA
SCRIU DIN CEALALTĂ DIMENSIUNE

ROMANUL “DELIRUL VOL II”,
CARE EXISTĂ ACUM ÎN LITERATURA ROMÂNĂ,
CONTINUARE LA “DELIRUL, VOL I”, DE MARIN
PREDA, ESTE INSPIRAT DE AUTORUL
MOROMEȚILOR

DIN CEALALTĂ DIMENSIUNE

PRIMA PARTE

**ISTORIA ȘI ROLUL ASASINATULUI
ÎN LUMEA LITERARĂ
ROMÂNEASCĂ**

ASASINAREA SCRITORULUI MARIN PREDA

**POETUL CEZAR IVANESCU ȘI POETUL CORNELIU
VADIM TUDOR IL ACUZĂ PE MIRCEA DINESCU
DE ASASINAREA LUI MARIN PREDA**

În primele zile ale lunii februarie 2008 în istoria literaturii române se consumă unul dintre cele mai ciudate și mai dureroase evenimente. Unul dintre cele mai dureroase, murdare și probabil revelatoare evenimente din istoria culturii române, din istoria noastră ca popor. Și, desigur, din viața oricărui om de cultură român, care are astfel ocazia **să ajungă la rădăcina motivului asasinatului în cultura română, cât și în istoria noastră, ca popor nefericit, care și-a asasinat valorile !**

Întâmplarea revelatoare despre care vorbim aici și care se produce pe micile ecrane în luna februarie 2008 este legată de un eveniment cu adevărat îngrozitor, peste care din păcate scriitorii și clasa intelectuală românească au trecut cu o ușurință condamabilă. Oribilă ! Cauzele fiind lașitatea și egoismul scriitorilor, invidia, patologia axiofagiei și a egoplasmului din noi, din subconștientul nostru ! !

Este vorba despre moartea scriitorului Marin Preda, în anul 1980, la numai 58 de ani, când ar fi putut să ne mai dăruiască multe cărți.

Pe mai multe posturi de televiziune, (Antena 2, postul de televiziune B 1, Antena 3) doi scriitori contemporani, de valoare, este vorba despre poetul Cezar Ivănescu și despre poetul Corneliu Vadim Tudor, care este și om politic, Președintele partidului România Mare și Vicepreședinte al Senatului, **îl acuză pe poetul Mircea Dinescu de asasinarea scriitorului Marin Preda.**

Cum sunt foarte legat de scriitorul Marin Preda, ca cititor al său care l-a iubit, dar și ca scriitor care l-a cunoscut în tinerețe, dar mai ales ca autor al romanului „DELIRUL, VOL II”, continuare la romanul „DELIRUL, VOL I”, de Marin Preda, întâmplarea acesta nu a putut să treacă neobservată pentru autorul acestei cărți.

Așa după cum se știe între Corneliu Vadim Tudor și Mircea Dinescu încăierarea este veche. (ea este tipică lumii scriitorilor !) De ani de zile cei doi se atacă pe posturile de televiziune, de cele mai multe ori cu expresii și cuvinte care nu pot fi reproduse, pe care hârtia nu le poate suporta.

Mircea Dinescu face parte din grupul lui Pleșu, ei sunt grupul internaționalist din cultura română, ei au complotat cu mult timp înainte de 1989 la compromiterea și distrugerea lui Nicolae Ceaușescu, fiind „oameni de influență ai occidentului”, „agenți de influență ai occidentului”, cum se spune, acesta fiind termenul folosit, de care Ceausescu nu s-a putut lega,...

Corneliu Vadim Tudor este prietenul lui Eugen Barbu, cel care din paginile revistei Săptămâna i-a atacat înainte

de căderea lui Ceaușescu pe Monica Lovinescu și pe cei de la Europa Liberă.

Conflictul Mireca Dinescu Cezar Ivănescu este și el vechi, de pe vremea când Cezar Ivanescu era redactor la revista Luceafărul, adică înainte de căderea lui Ceaușescu, din perioada comunistă, de dinainte de 1989.

Cu mai mult timp în urmă, Mircea Dinescu, unul dintre membri importanți ai echipei de la CNSAS, (Consiliul, Grupul care se ocupă cu studierea dosarelor securității) a afirmat că poetul Cezar Ivănescu a fost informator al securității... Cine îl cunoaște pe Cezar Ivănescu știe că el este un poet talentat, un fel de poet legendă, că este bătăuș și violent, de o directețe crudă, și că este un om dificil. L-am cunoscut puțin înainte de 1989. Îmi aduc aminte că o dată i-am cerut cu dedicație un volum din seria „Rod”.

Pe Cezar Ivanescu l-am văzut pentru prima dată în anii 70 (foarte precis în vara anului 1970, la Pitești, în redacția Revistei literare Argeș) pe când era redactor la revista „Argeș”, Redactor-șef fiind Gheorghe Tomozei (despre care Cezar Ivănescu a vorbit urât, având în mare parte dreptate, oricum însă nu se cădea să vorbești așa despre Tomi, Gheorghe Tomozei, adică) iar Secretar general de redacție era vâlceanul, consăteanul de pe Valea Cernei și prietenul meu de mai târziu, Alexandru Cerna Rădulescu. Cel care mi-a mărturisit, pe când nu mai lucra la revista Argeș, că-i pare rău că nu m-a publicat foarte mult, pentru că sunt un poet cu adevărat mare. (Doamne, câți ar fi putut, și ar fi trebuit să mă ajute, dar n-au vrut, din invidie!)

În anul următor, (nu i-am povestit asta niciodată lui Cezar Ivănescu) fiind șef de grupa, pe când eram student al Facultății de Filozofie din București, iar el, Cezar

Ivănescu fiind student, cu un regim special (cei care aveau deja o facultate se puteau înscrie la o a doua facultate,), la o ședința pe Facultate i-am luat apărarea ca să nu fie exmatriculat, spunând despre el ca este un poet talentat. Binele pe care i l-am făcut atunci nu l-a ajutat prea mult, pentru că din câte știu Cezar Ivănescu s-a retras, n-a mai urmat Facultatea de Filozofie. Sau a fost exmatriculat. El terminase Facultatea de Filologie la Iași și dorea acum să mai facă a doua facultate !

Oricum Cezar Ivănescu este știut ca un poet aparte, ca un om dificil, cu un comportament primitiv, de o cinste și de o duritate excesivă.

Iată-l acum, la începutul anului 2008 acuzat de Mircea Dinescu și pus într-o poziție foarte proastă, penibilă, atât în fața breslei scriitoricești, pe care nu o apreciază deloc, și despre care are o părere foarte proastă, dacă nu execrabilă, cât și în fața cititorilor săi, de Mircea Dinescu. Bineînțeles că Cezar Ivănescu nu a putut să accepte ofensa. În sufletul lui trebuie să fi suferit îngrozitor ! A făcut greva foamei, a dat Comunicate de presă, a vorbit în stânga și în dreapta, încercând să dezmință spusa lui Mircea Dinescu..

Și iată că îl văd acum la postul de televiziune Antena 2, într-o emisiune moderată de Florin Condurățeanu și de o domnișoară, avându-l de cealaltă parte a baricadei pe un redactor de la ziarul Gardianul, care îl atacase și el în ziarul său pe Cezar Ivănescu, probabil scriind despre această acuzație a lui Dinescu.

Mi-a părut rău de Cezar Ivănescu pentru că a fost pus în această postură nedreaptă și mizerabilă, am știut de la început că omul acesta nu poate să fie jigodie, (da, bătăuș, violent, cu un comportament frust, poate să fie) că face

parte din acea categorie de caractere care mai bine acceptă să fie călcat în picioare, să fie închis decât să își piardă demnitatea. Un caz foarte rar în lumea literară, atât de plină de găști formate din oameni fără caracter, și fără talent, din oameni care nu sunt interesați decât de egoul lor, de gloria lor literară și de bani, și pe care literatura sau semenii lor nu-i interesează mai deloc ! Lumea literară este plină de oameni egoiști, vicleni, invidioși, lași, mediocrități lipsite de caracter, oameni fără conștiință !

În emisiunea de la Antena 2, cu Florin Condurățeanu, am văzut un Cezar Ivănescu înfrânt, obosit (este și firesc) care își găsea cu greu cuvintele și argumentele, care a trebuit să vorbească răstit și tăios cu redactorul insignifiant de la Gardianul, care se vedea că este de o îngustime și de o prostie crasă... și alcoolic pe deasupra, după fața roșie, buhăită.

Mult mai stăpân pe el și foarte convingător a fost Cezar Ivănescu a doua sau a treia seară la emisiunea Nașul, a lui Radu Moraru, de la postul de televiziune B1. Radu Moraru fiind un bun moderator l-a lăsat pe Cezar Ivănescu să pună pe masa argumentele, să se simtă sigur pe el, mai în largul său și să fie convingător. Și a fost convingător.

L-a ajutat foarte mult și pictorul Sorin Dumitrescu, prietenul poetului Nichita Stănescu, care în intervenția sa telefonică din timpul emisiunii l-a prezentat telespectatorilor ca pe un poet de valoare, ca pe un scriitor demn, care este victima invidiei și a lichelelor din mediul literar, și care nu ar fi fost capabil să fie informator al securității.

Cum putem analiza acest fapt al asasinării celui mai mare scriitor român, l-am numit pe Marin Preda, dintr-o

perioadă istorică, perioada comunistă ?. Și cum putem analiza această întâmplare îngrozitoare din viața scriitorimii române, și din istoria literară ? ne referim la această CEARTA DINTRE MIRCEA DINESCU ȘI CEZAR IVANESCU ? Cum am putea interpreta această situație ? Din ce unghi sau din ce unghiuri s-o abordăm ?

În primul rând că această „ceartă dintre scriitori” (și care nu este o simplă cerată din lumea literară. Este o ceartă pe marginea unuia dintre cele mai îngrozitoare evenimente, a unuia dintre cele mai îngrozitoare și abominabile asasinate din istoria literaturii romane, din secolul XX) ne relevă ticăloșia acestei lumi, CARE ESTE LUMEA LITERARĂ. Și când spunem lucrul acesta facem această afirmație cunoscând acest adevăr pe propria noastră piele, dar și văzând acest lucru, cunoscând lumea literară și văzând cu ochii noștri acest lucru ! (A se vedea romanul nostru „ FEODOR MIHAILOVICI DOSTOIEVSKI S-A SINUCIS LA BUCUREȘTI”.)

Autorul romanului „Delirul, vol II”, și al acestei Cărți, scriitorul Ștefan Dumitrescu, ajuns acum la aproape 60 de ani, după 40 de ani de activitate literară, dacă socotim activitatea literară a unui scriitor din anul debutului, mărturisește că ESTE PUR ȘI SIMPLU ÎNGROZIT DE LUMEA LITERARĂ ROMÂNEASCĂ, DE EGOISMUL, DE AXIOFAGIA ȘI DE TICĂLOȘIA SCRITORILOR.

În primul rând la lucrul acesta ne gândim ! Să vezi la scriitori milă sau generozitate, să vezi un scriitor român că are cuvinte de laudă despre un alt scriitor, confrate de al lui ?, ferit-a Dumnezeu. Într-o emisiune pe care o modera el, Ion Cristoiu observa bine lucrul acesta, afirmând că el n-a văzut niciodată un scriitor român vorbind frumos

despre un alt scriitor român. Că așa ceva nu există în literatura română !

Mai ales dacă scriitorul pe care ar fi normal să îl lauzi, să vorbești frumos despre el, este un scriitor talentat, mai talentat decât tine...

Nu, dimpotrivă... Cu cât un scriitor român este mai talentat (cazul și al lui Cezar Ivănescu) cu atât el trebuie să fie mai urât, mai invidiat, bârfit, diabolizat, el trebuie marginalizat, trebuie asasinat moral sau chiar fizic !

Acesta este scriitorul român, o ființă profund bolnavă, chiuită de patologia denumită de noi AXIOFAGIE, și aceasta este lumea literară românească, O LUME PRIN EXCELENȚĂ A ASASINATULUI MORAL. !

2

ASASINAREA MARELUI POET ȘI GAZETAR MIHAI EMINESCU

Întâmplarea aceasta, NE REFERIM LA ACUZAȚIA DE ASASINAT PE CARE CEZAR IVANESCU ȘI CORNELIU VADIM TUTDOR I-O ADUC LUI MIRCEA DINESCU, nu este singulară în istoria literaturii române.

În ultimii ani au apărut dovezi, argumente arhisuficiente, total convingătoare, CARE NE SPUN CĂ MIHAI EMINESCU A FOST ASASINAT. Că marele poet nu a fost nebun, nebunia lui a foste de fapt înscenată, și este în legătură cu implicarea poetului în Societatea secretă Carpații, (o Societate secretă a patrioților români

ai anilor 1880, în care Eminescu era unul dintre oamenii de bază) care lupta pentru Unirea Regatului cu Ardealul, și cu Tratatul tripartit Germania- Austro-Ungaria și Regatul României, care urma să fi semnat în iunie 1883, când a și fost semnat de Regele Carol I în secret.

Eminescu, pe vremea aceea redactor la ziarul Timpul, cel mai mare ziarist al vremii și cel mai mare gazetar pe care l-am avut până azi, un director de conștiințe și de opinie foarte influent în epocă (și de atunci până azi), el trebuia înlăturat de la ziar, și din viața publică pentru că „nu ar fi tăcut”, pentru că nu putea fi cumpărat, pentru că nu era lichea și ar fi dezvăluit semnarea acestui TRATAT SECRET TRIPARTITI.. În cazul în care Mihai Eminescu ar fi aflat de Tratatul Tripartit secret Germania-Austro Ungaria - România pe care Carol I urma să îl semneze, cum era un om de o cinste și de o corectitudine ireproșabile, și patriot, el desigur ar fi denunțat acest Tratat Tripartit. Pentru aceasta i s-a înscenat de către Ocultă, de către Titu Maiorescu și Petre Carp (care erau Junimiști, șefi ai partidului Conservator, Eminescu fiind din tabăra lor) acea nebunie, extrem de bine regizată, proiectată și realizată în practică, în istorie.

Mihai Eminescu fiind un gazetar foarte citit, foarte cinstit și patriot ar fi aflat de acel Pact tripartit Secret prin care Carol I se angaja să nu întreprindă nimic pentru a uni Ardealul cu Regatul, era posibil să fi aflat de existența acestui Pact secret și să-l fi denunțat, să-l fi demascat, să fi scris împotriva lui. (A se vedea cărțile lui Nicolae Geogescu și ale lui Ovidiu Vuia care tratează acest subiect, înscenarea nebuniei lui Eminescu și asasinarea lui perfidă)

De aceea s-a luat decizia ca el. Mihai Eminescu, să fie eliminat de la Timpul și din viața publică prin înscenarea nebuniei. Din păcate el a fost, așa cum există destule argumente care ne conving de lucrul acesta, și asasinat fizic, prin injectarea unor doze mari de mercur de către doi medici evrei (dintr-o sursă) . (Vina morală a criticului Titu Maiorescu este imensă !) Putem vorbi în cazul lui Eminescu de un asasinat moral și de unul fizic, când i s-au făcut injecții cu mercur în doze foarte mari, care i-au distrus sănătate și i-au grăbit moartea! !

Acesta a fost Asasinatul lui Eminescu, a celui mai mare poet, scriitor român, a celui mai mare gazetar român. În cazul lui Mihai Eminescu vorbim deci de un asasinat moral desăvârșit prin asasinarea fizică a marelui poet, prin injectarea supradozelor cu mercur. În cazul lui Eminescu este vorba de asemenea de un Asasinat politic, de un ASASINAT PREMEDITAT, CARE S-A DESFĂȘURAT PE PARCUSRUL A ȘASE ANI, 1883-1889.

Pentru că ne găsim acum la cazul asasinatului lui Marin Preda să încercăm să vedem în cazul lui, al lui Preda, despre ce asasinat este vorba.

Ajunși aici trebui să ne arătăm și indignarea, dar mărturisim de asemenea că suntem și îngroziți, de faptul că oamenii din apropierea lui Eminescu (să utilizăm pentru aceasta noțiunea de cercul intim de prieteni, sau de cunoscuți ai lui Eminescu și cercul de prietini intimi ai lui Marin Preda) nu au făcut nimic să îl apere pe marele poet, să îl salveze. De asemenea ne îngrozește și faptul că au trebuit să treacă o sută douăzeci de ani ca să se descopere faptul că cel mai mare poet al românilor, cel mai mare gazetar și unul dintre cei mai mari gânditori politici (alături de Nicolae Bălcescu este cel mai mare gânditor

politic al nostru) a fost asasinat într-un mod perfid și cinic. A fost omorât mișelește ! Și a fost asasinat de oameni intelectuali care sunt astăzi personaje ale istoriei României.

De asemenea suntem îngroziți că deși acum la sfârșitul secolului XX s-a aflat de acest asasinat oribil Scriitorii români de azi nu s-au revoltat absolut deloc, nu le-a păsat mai deloc ! A fost ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Au vorbit câțiva scriitori patrioți, câțiva care îl iubesc pe Mihai Eminescu, și cu aceasta s-a terminat ! Puțini au fost cei care și-au dat seama că ne găsim în fața uneia dintre cele mai oribile grozăvii, nenorociri, din cultura și din istoria noastră ! A uneia dintre cele mai mari pierderi din istoria noastră **ȘI CĂ ADEVĂRUL TREBUIE AFLAT PÂNĂ LA CAPĂT.**

Meritul extraordinar pentru această luptă declanșată în vederea cunoașterii, a lămuririi **ORIBILULUI ASASINAT AL LUI MIHAI EMINESCU** îi revine profesorului Nicolae Georgescu, autorul cărții „**A DOUA VIAȚĂ A LUI MIHAI EMINESCU**”, apărută în mai multe ediții. Un merit deosebit în acest sens are nepotul lui Traian Vuia, este vorba despre medicul neurolog Ovidiu Vuia, de la Viena, autorul mai multor cărți dedicate lui Mihai Eminescu, în care demonstrează și el cu acribie, **ȘI CÂT SE POATE DE CONVINGĂTOR**, că în cazul lui Eminescu nu poate fi vorba de nebunie, că, de fapt, nebunia i-a fost înscenată.

Toate aceste dezvăluiri despre înscenarea nebuniei lui Eminescu, despre asasinatul moral și fizic al marelui poet îl pun într-o lumină foarte proastă pe criticul Titu Maiorescu, dar și pe Petre Carp, fruntașul partidului

Conservator. Dar și pe cunoscuții și apropiații lui. Și credem noi că pentru această faptă nefericită și oribilă din istoria literaturii române nu va scăpa de blamul istoriei nici regele Carol I. Să i se fi spus sau să i se fi ascuns adevărata cauza a nebuniei lui Mihai Eminescu, și modul inconștient și cinic al îndepărtării lui Eminescu din presă și din viața publică ?

Acel îndemn, „ci mai potoliți-l pe Eminescu”, al lui Petre Carp, de la Viena, unde era ambasadorul României, s-a făcut, s-a concretizat de fapt prin înscenarea nebuniei lui Eminescu și îndepărtarea lui din presă și din viața publică, și în final prin asasinatul lui fizic, făcut, cum a spus Corneliu Vadim Tudor, pe un post de televiziune, făcut de doi medici evrei prin injectarea unor supradoze de mercur poetului.

De lucrul acesta nu s-a ocupat nimeni până acum. Ne gândim la ceea ce a fost în mintea lui Petre Carp, a lui Titu Maiorescu și a celorlalți care au participat la asasinarea, morală și fizică, a lui Eminescu. O să ne ocupăm noi de problema aceasta când vom avea timp și când ne va ajuta Dumnezeu, pentru că acesta este un subiect foarte important pentru cultura română, pentru noi toți.

Exact, ce a fost în mintea lui Maiorescu ? O personalitate dedublă, un om care a pozat și care și-a construit cu premeditare (Masca) imaginea unui om care l-a ajutat pe Mihai Eminescu, dar care în sufletul lui, în forul său interior l-a invidiat pe poet. În subconștientul lui, Titu Maiorescu l-a dorit pe Eminescu dispărut din viață. Din viața sa ! Valoarea lui, Gloria lui Eminescu îl dureau, îl chinuiau, îl torturau. Egoul lui suferea.

Acolo, în subconștientul lui, suferința cauzată de Valoarea, DE GLORIA lui Eminescu, de invidie, era din ce în ce mai mare ! Exista, ÎN MEDIUL SĂU APROPIAT, cineva mai mare decât el, mai apreciat decât el, și acest fapt îl făcea ca în forul lui interior să se perceapă ca fiind „mic”...Aceasta este cauza invidiei, mecanismul care declanșează trăirea, suferința invidiei, atitudinea axiofagă a întregului comportament, a întregii personalități a celui care invidiază ! De aici dorința subconștientă a celui care invidiază, este chinuit de invidie, ca obiectul care produce invidia, în cazul nostru Mihai Eminescu, să dispară !

În interiorul său Titu Maiorescu l-a invidiat și la urât profund, chinuitor pe Mihai Eminescu. Ce păcat, ce nenorocire că s-a întâmplat în istoria noastră această tragedie. Acest asasinat atrage desigur un mare blestem asupra noastră, a neamului românesc, (ca și asasinarea lui Burebista, a lui Decebal, a lui Mihai Viteazul, a lui Tudor Vladimirescu, a lui Ion Antonescu, a lui Nicolae Iorga, a Nicolae Ceaușescu !) asupra lumii scriitorilor !

Această tragedie foarte asemănătoare cu tragedia, cu asasinatul din balada și Mitul Mioriței, unde cei doi ciobani nu suportă Valoarea, pe cel care este mai bun decât ei, și atunci hotărăsc să îl omoare, ne spune că rădăcina axiofagiei la noi, la români, este foarte profundă. Vine de departe din istorie, vine din subconștientul colectiv al acestui neam, din codul nostru genetic traco-daco-român !

Când a aflat de dragostea dintre cumnata lui, Mite Kremnitz, și Mihai Eminescu, cu care Eminescu a avut o relație, Titu Maiorescu i s-a adresat cam așa lui Mite : „cu acesta ți-ai găsit să... Cum ai putut să te cobori atât de joc

?”. Expresia este relevantă pentru ceea ce simțea Maiorescu despre Eminescu, în forul său interior, deși, la suprafață, aparent, el poza în omul care îl aprecia pe Eminescu, în omul care l-a ajutat !

Dacă aceasta este situația asasinatului lui Eminescu să vedem care este cauza asasinării lui Marin Preda, cum a fost asasinatul lui, dacă este vorba și în cazul lui Preda de asasinatul moral și de asasinatul fizic ?

3

ASASINATUL ÎN ISTORIA LITERATURII ȘI A CULTURII ROMÂNE

O SĂ FACEM, O OBSERVAȚIE (PENTRU MULȚI O DESCOPERIRE) CARE O SĂ NE ȘOCHEZE, DAR CARE ESTE REVELATOARE. ESTE O METAFORĂ A ISTORIEI ȘI A CULTURII ROMÂNE. Metafora centrală a istoriei și a culturii române. Sau altfel spus Accentul care cade pe Istoria noastră, CEL MAI IMPORTANT MOTIV LITERAR-FILOZOFIC DIN SPAȚIUL CULTURII NOASTRE !

DACĂ AM LUA Istoria umanității, de când există această Civilizație umană, de circa 6-8 milenii, și am privi-o într-o viziune largă, cuprinzătoare, am observa că Domnul nostru Iisus Christos este **persoana centrală** a istoriei umanității. El este Personajul central al unui Eveniment istoric, sau al unei Lecții, a celei mai mari lecții a istoriei umane. Este povestea Fiului Lui Dumnezeu, cel care a creat universul, Lumea și Omul,

care este trimis pe pământ ca să salveze omenirea, deci ca să facă Bine oamenilor ! În mod paradoxal oamenii se poartă cu el invers de cum ar fi trebuit . Pe Omul care era simbolul Binelui, al Iubirii, care aducea Iubirea și Pacea, oamenii îl chinuiesc, îl torturează și îl omoară: **ÎL TORTUREAZĂ, ȘI ÎL OMOARĂ !** TRĂDAREA, TORTURA ȘI MOARTEA ACESTA ESTE MOTIVUL CENTRAL, AL ACESTEI POVEȘTI EXTRAORDINARE CARE ESTE POVEȘTEA DOMNULUI NOSTRU IISUS CHRISTOS.

De ce se întâmplă lucrul acesta nu știm. Într-un mit, mult mai vechi decât ÎNTÂMPLAREA SACRĂ cu Domnul nostru Iisus Christos, este vorba despre Mitul lui Prometeu, oamenii îlucid pe cel care le-a dăruit Focul, pe cel care le-a făcut bine !

ÎN CENTRUL Lecției, al Întâmplării divine care este venirea și Viața lui Iisus pe pământ, stă **CRIMA, TORTURA, CHUIREA OMULUI, TRADAREA LUI.** Crima plină de tortură, însoțită de multă, prea multă suferință (observați că nu este o crimă acolo, oarecare, făcută foarte repede, fără chin ! Domnul nostru Iisus Christos este mai întâi trădat, apoi batjocorit în fața semenilor săi, apoi este chinuit mult, chinuit într-un spectacol impresionant, urcușul Golgotei, iar apoi, ca o încoronare a toate este ucis în chinuri foarte mari, groaznice, pe cruce !) este centrul, **ACCENTUL, MOTIVUL CENTRAL, FILOZOFICO-LITERAR,** Miezul acestei lecții.

Cum povestea, întâmplarea vieții Domnului nostru Iisus Cristos este, în sensul de **fapt de viață (motiv literar-filozofic central)** care s-a întâmplat, în sensul de **VIAȚA CARE S-A PETRECUT PE PĂMÂNT,** motivul central al

istoriei umanității, de șapte mii de ani, de când Omul organizat în colectivități a devenit pe planeta aceasta creator de civilizație, EI BINE, CRIMA ESTE MIEZUL-FAPTUL CENTRAL AL ISTORIEI POPORULUI ROMÂN. Istoria literaturii române începe cu balada Miorița unde motivul central al creației literare este CRIMA, **TRĂDAREA ȘI CRIMA!**

Am putea să spunem că **Asasinatul** este *Miezul* central al istoriei umanității...Este esența istoriei umanității... Și că lucrul acesta vorbește despre Om, despre Specia umană, este Esența Omului și a Istoriei umane ! Dar **ASASINATUL ESTE ȘI MIEZUL, MOTIVUL CENTRAL AL ISTORIEI POPORULUI ROMÂN, ȘI AL ISTORIEI CULTURII CREATE PE ACEST PĂMÂNT DACO-ROMÂNESC.**

Nu intrăm mai adânc în deslușirea acestei Mari Lecții pe care ne-o dă Dumnezeu. Căci este o lecție pe care Dumnezeu ne-a dat-o în istorie, **IAR NOI TREBUIE SĂ ÎNVĂȚĂM DIN ACEASTĂ LECȚIE !** Și din păcate nu am învățat nimic ! Spre nefericirea și nenorocirea noastră !

Să revenim la istoria noastră a românilor... În istoria românilor găsim același lucru, același **MOTIV CENTRAL**, ba încă ne găsim într-o situație și mai proastă !

În Istoria poporului daco-român, pentru că poporul român este o continuitatea genetică, de sânge, cultural, de obiceiuri și de limbă a poporului dac, sau altfel spus poporul român și poporul dac sunt unul și același popor, **ASASINATUL (ȘI TRĂDAREA)** joacă rolul central și fundamental al istoriei noastre !

Și iată cum. Istoria noastră, a acestui popor, cel mai bătrân popor european, poporul născut în această vatră și aflat aici de la Începutul lumii, (noi nu suntem veniți de nicăieri, ca ungurii, ca slavii, sau ca bulgarii, ca turcii) începe, așa cum se știe, cu regele Burebista, primul și Marele Unificator al tracilor. Unirea triburilor trace făcându-se pe baza rădăcinii de sânge, genetice, de limbă, etno-culturale a daco-traco-geților, a unității vechi a daco-geților, având la bază nucleul central daco-get, nucleul central al acestei Uniri. Cel mai mare Om Politic pe care l-a dat acest popor care se află în această vatră de la începutul istoriei, din neolitic deci, Omul cu care Începe Istoria poporului traco-daco-român, UREBISTA, A FOST ASASINAT.

Istoria poporului traco-daco-român a început deci cu un ASASINAT. Cu cel mai mare și mei nenorocitor asasinat din istoria noastră !

Dacă Burebista nu ar fi fost asasinat, cum tracii erau în antichitate un neam la fel de mare și de întins ca cel al inzilor și chinezilor este posibil ca Tracia să fi dăinuit. Și astăzi Tracia ar fi fost o Chină sau o Indie care se întindea peste toată Europa. EUROPA AR FI FOST ȚARA, NAȚIUNEA NUMITĂ TRACIA.

Ar fi fost posibilă și această Linie de evoluție a tracilor. ASTĂZI Europa ar fi fost, deci, o Tracie care se întindea de la Atlantic până la Urali. În acest caz Istoria Europei ar fi fost alata, mai puțin sfâșiată, segmentată, brawniană, ar fi arătat altfel, mai unitară, mai calmă, marcată de continuitate, cu mai puține războaie, cu mai puține morți, tragedii.

Pentru că istoria nu a curs așa, astăzi ne este greu să credem că ea s-ar fi putut derula și așa.

Dar dacă s-ar fi derulat așa, atunci ne-ar fi fost și mai greu, dacă nu imposibil, să ne imaginăm Istoria Europei derulându-se așa cum s-a derulat ea în realitate !

Noi ne vom opri din acest raționament, și vom sublinia acest adevăr îngrozitor: **că istoria Neamului din această vatră geografico-istorică începe cu acest Mare Asasinat. Are la bază acest Asasinat. A fost influențată ulterior, în mod fundamental, hotărâtor, de acest asasinat.**

Dacă nu ar fi fost acest Asasinat poporul traco-dacilor ar fi fost mai fericit, ar fi fost mult mai bine de el în istorie, și poate că ne-am fi numit și azi traci sau daci ! Și n-am mai fi fost în istorie poporul călcat în picioare de toți, umilit, torturat și jefuit de cine a vrut și n-a vrut !

Deci Istoria tracilor-dacilor a fost influențată în mod fundamental de acest ASASINAT DATORT TRĂDĂRII ! După moartea lui Burebista, acest nefiind urmat de un geniu de calibru lui Burebista, triburile trace se desprind de nucleul central daco-get, foarte unitar, acest fapt determinând, definitivând desprinderea triburilor trace mărginașe, risipirea tracilor. Imposibilitatea lor de a fi mari ca neamul inzilor și al chinezilor, de a fi în istorie un mare imperiu, Imperiul trac.

Trebuie să subliniem, cum a observat și a notat Herodot, că tracii au avut în ei „sămânța dezbinării”, o patologie psihologică, având rădăcină genetică, și pe care am moștenit-o bine de tot noi, românii !

Peste un secol și jumătate se întâmplă în istoria poporului dac cele două războaie daco-romane, din 101-102 și 105-106.

Din noi se întâmplă **trădarea și asasinatul**. Decebal este trădat, urmărit de romani, prins, și se sinucide. Unor

patrioți le place să spună că sinuciderea lui Decebal a fost o jertfă. Da, pentru că el și-a luat viața având în sufletul și în mintea lui credința că după moarte va merge la Zamolxis ACEASTA ESTE O JERTFĂ !

Este a doua mare trădare din istoria noastră. Indiferent că a fost sinucidere sau jertfă, LUI DECEBAL TOT I S-AR FI TĂIAT CAPUL, așa cum s-a întâmplat în realitate, capul său fiind dus la Roma. Și Dacia tot ar fi fost jefuită de bogățiile ei, așa cum s-a întâmplat în realitate ! Și toate nenorocirile care ni s-au întâmplat și ni se întâmplă de 1990 de ani tot ni s-ar fi întâmplat ! ȘI TOATE ACESTE DE LA CELE DOUĂ ASASINATE, ASASINATUL LUI BUREBISTA ȘI ASASINATUL LUI DECEBAL ! **Ca să vedeți dumneavoastră cât de mult ne-a marcat pe noi, pe daco-români Asasinatul. Cum istoria noastră, cum tragedia neamului nostru ESTE FRUCTUL A TRADARII ȘI ASASINATULUI !**

Și acest asasinat (în sensul că cei care l-au trădat pe Decebal i-au hotărât moartea!), ca și primul asasinat, cel al lui Burebista, schimbă destinul poporului dac și hotărăște un alt curs al istorie.

Nu putem să nu deplângem cele două Mari Asasinate de la baza, de la începutul istoriei poporului nostru ! Le deplângem cu toată durerea de care suntem capabili ! Cu siguranță că dacă nu ar fi fost aceste Asasinate, alta ar fi fost soarta, istoria poporului daco-român. Ar fi fost o istorie mult mai bună pentru noi, o istorie fericită.

Este limpede așadar, vedem cât se poate de clar, cum TRĂDAREA ȘI ASASINATUL STAU LA BAZA ISTORIEI POPORULUI DAC-ROMAN. ȘI CUM NE-AU MARCAT TOATĂ ISTORIA ! CUM TRADAREA ȘI ASASINATUL NE-AU MARCAT PENTRU MII DE

ANI ISTORIEA, FĂCÂND CA ISTORIA NOASTRĂ SĂ FIE PLINĂ DE ÎNFRÂNGERI, DE TRĂDĂRI, DE UMILINȚE, DE SĂRCIE, DE SUFERINȚĂ, DE NIMICNICIE !

Asasinatul stă , așadar, la baza istoriei noastre. Și noi avem Asasinatul în subconștientul nostru colectiv, la baza lui ! El ne-a hotărât destinul nostru de neam, de popor !

Trădarea și asasinatul au continuat și funcționează toată istoria noastră.

Nu știm câte trădări și câte asasinate au fost până la Mircea cel Bătrân, dar Mircea cel Bătrân este trădat de fratele său. Din fericire trădarea este descoperită de Domnitorul Mircea cel Bătrân și asasinatul este împiedicat.

Peste numai câteva decenii domnitorul Vlad Țepeș este trădat de fratele său, de Radu cel Frumos, apoi va fi mult timp prizonierul lui Matei Corvin. Când va reveni pe tronul Țării, la bătrânețe va fi trădat din nou. Seria trădărilor și a asasinatelor continuă, Mihai Viteazul, cel mai mare Geniu politic, după Burebista, dat de poporul acesta, este și el trădat și asasinat. Radu de la Afumați, un Domnitor muntean viteaz, inteligent și iscusit este și el trădat și asasinat. Tudor Vladimirescu va fi și el asasinat, domnitorul Alexandru Ioan Cuza va fi și el trădat, mareșalul Ion Antonescu trădat și asasinat, Nicolae Ceaușescu, ultimul Conducător cu adevărat al acestui popor, este și el trădat și asasinat.

În cazul nostru, al românilor TRĂDAREA ȘI ASASINANTUL stau, deci, ca un sâmbure în centrul istoriei noastre. Ca un Foc otrăvit, dureros.

Trădarea și Asasinatul au jucat, așadar, un rol fundamental în istoria poporului daco-român. Ele ne-

au hotărât destinul, viața, ne-au format din punct de vedere genetic-psihic-comportamental, ne-au trasat linia evoluției noastre, ne-au făcut să avem viața și istoria aceasta de sărăcie și umilință pe care au avut-o toate generațiile de români ! Datorită Trădării și Asasinatului ce am construit astăzi s-a dărâmat mâine în istoria și în viața noastră !

Am realizat Marea Unire după Primul război mondial, au distrus-o politicienii noștri în certuri și dezbinări murdare în perioada interbelică. După al doilea Război mondial am încăput sub cizma rusească. Ce a construit un popor întreg în timpul perioadei comuniste, este vorba de economia mamut, care chiar dacă nu era performantă asigura locurile de muncă și hrana unui popor întreg am distrus prin jaf și prin furt în numai câțiva ani !.

Ei bine, în urma trădării și a asasinării lui Nicolae Ceaușescu Economia românească, Învățământul, Cultura, Sănătatea s-au prăbușit pur și simplu. Va trebui s-o luăm din nou de la capăt, ca în Balada Meșterului Manole, dar s-ar putea totodată și să dispărem ca popor.

Aceasta s-a întâmplat în istorie. Acum să vedem ce s-a întâmplat în Plan cultural, să vedem ce s-a întâmplat în istoria literaturii, din punctul de vedere al TRĂDĂRII ȘI ASASINATULUI...

TRĂDAREA ȘI ASASINATUL ÎN ISTORIA LITERATURII ROMÂNE

Cea mai mare capodoperă dată de spiritualitatea românească, cea mai mare creație ivită pe acest pământ (și

una dintre cele mai mari creații ale istoriei umanității) este balada Miorița, al cărei conținut este Mitul Mioriței. Balada Miorița are la baza ei un Mit Mitul Mioriței. În aceasta baladă este vorba despre TRĂDAREA ȘI ASASINAREA CIOBANULUI MIORIȚEI, ADICĂ A CELUI MAI BUN DINTRE EI, SAU ALTFEL SPUS A VALORII, DE CĂTRE COELGII LUI CARE SUNT MAI LENEȘI ȘI MAI SĂRACI, SIMBOLUL NONVALORII..

Asasinatul este miezul, sămânța, sâmburele dureros care stă la baza literaturii române ! Având un instinct al profunzimii și al istoriei dezvoltat, Mihail Sadoveanu reia tema în romanul său, „Baltagul”. Și în „Baltagul” lui Sadoveanu valoarea , simbolizată de ciobanul Nechifor Lipan, este asasinat de nonvalori, de hoți. Pe acești hoți îi caută în roman soția sa !

Primul scriitor asasinat este cronicarul Miron Costin, de către Domnul Moldovei Dumitrașcu Vodă Cantemir, tatăl lui Dimitrie Cantemir. (mai târziu Blestemul acestui asasinat va cădea asupra lui Dimitrie Cantemir și a urmașilor săi)

CEL MAI MARE ȘI MAI ORIBIL ASASINAT DIN
ISTORIA LITERATURII ROMÂNE.
ASASINAREA LUI MIHAI EMINESCU

Nu știm ce scriitori au mai fost uciși până la Mihai Eminescu. Ajungem la cea mai mare crimă, la cel mai mare asasinat din Istoria culturii române, este vorba despre

asasinarea lui Mihai Eminescu. Este un asasinat complex, este un asasinat politic, dar și moral. Sau Politicul (Petre Carp, Regele Carol I, Titu Maiorescu) a intenționat numai scoaterea lui Eminescu de pe scena națională a politicii, a publicității, fără să urmărească și eliminarea fizică a lui Eminescu ?. (Cuvintele lui Petre Carp, ambasadorul României la Viena în 1883: „Ci mai potoliți-l o dată pe Eminescu !”)

Este un asasinat mora în primul rând, și apoi fizic, în sensul că Eminescu a fost asasinat în primul rând și în prima parte moral și apoi în mod direct, fizic (prin otrăvire cu mercur). Deci, subliniem el a fost asasinat indirect, prin introducerea lui într-o situația jenantă, negativă, distructivă din punct de vedere psihic și fizic. Din punctul de vedere al războiului psihologic Eminescu a fost asasinat prin acest „Război psihologic”. Poetul a fost introdus într-o stare de stres, într-o situație distructivă din punct de vedere psihologic (era speriat, se temea tot timpul, dormea cu un pistol sub pernă, povestește Ion Creangă, nu avea casă, nu avea liniștea necesară creației), într-o stare proastă, el fiind prezentat în plan social ca nebun, situați negativă care a schimbat radical imaginea celorlalți despre el, raporturile lui cu societatea, situația care l-a măcinat și i-a șubrezit atât sănătatea fizică, da, cât și pe cea psihică !

Trebuie să subliniem acest fapt : Eminescu nu a fost singur, nu a trăit în pustiu, ci într-o societatea omenească, în societatea românească din cea de-a doua jumătate a secolului XIX, în care el a fost transformat într-un „caz de nebunie”, imaginea despre el fiind aceea a unui om periculos, a unui „ciumat”, a unuia căruia-i plângi de milă (săracul Eminescu).. În primul rând Eminescu a trăit într-

un cerc restrâns de amici și de cunoștințe iar aceștia în loc să „îl salveze”, fie l-au căinat, fie că au „augmentat cazul, nebunia lui Eminescu.

Iar în ultima parte a vieții a fost asasinat și fizic, direct, asasinul folosindu-se de injecțiile cu mercur.

Așadar ASASINATUL LUI EMINESCU TREBUIE VĂZUT ÎNTR-UN CONTEXT MAI LARG, CA FIIND FOARTE COMPLEX ȘI SUBTIL, MASCAT !

6

ASASINAREA UNOR SCRITORII DE CĂTRE REGIMUL COMUNIST

Vor mai trece mulți ani până când în România se instalează, adusă de tancurile rusești, (în urma trădării și a asasinării Mareșalului Ion Antonescu de către rege, Șefii partidelor politice istorice, Maniu, Brătianu, Titel Petrescu) Dictatura comunistă.

După 1948 sunt băgați în pușcăriile comuniste nu numai oamenii politici, ci și intelectualii, și cu ei scriitorii care nu au aderat la politica partidului comunist, care era sluga Moscovei, unealta lui Stalin. Au murit în închisoare mulți scriitori de talent. Să îi amintim numai pe Radu Gyr, pe Mircea Vulcănescu, și pe Vasile Militaru. Unii, mai norocoși, ca Vasile Voiculescu și Nichifor Crainic, ca Al Paleologu, Noica, și alții au supraviețuit pușcăriilor comuniste. Dumnezeu să îi odihnească și să îi țină în palmele lui pe toți scriitorii asasinați !

7

ASASINAREA POETULUI NICOLAE LABIȘ

Ajungem peste puțin timp la cazul îngrozitor al asasinării poetului Nicolae Labiș. Un talent extraordinar, care a țâșnit ca un meteor din solul acestui neam, un talent care ar fi putut să fie un Scriitor gigant, vai, dar care a fost trădat „de ai lui” (mereu îmi vine expresia aceasta în minte), „a fost trădat, subliniem, de ai lui”. Și Mihai Viteazul a fost trădat „de ai lui”, și Decebal „a fost trădat de ai lui”, și Tudor Vladimirescu „a fost trădat de ai lui”, și Constantin Brâncoveanu „a fost trădat de ai lui” și Alexandru Ioan Cuza „a fost trădat de ai lui”, și mareșalul Ion Antonescu „a fost trădat de ai lui”. Acest „**ai lui**”, însemnând mediul cel mai apropiat, prietenii celui asasinat, oamenii cu care se întâlnea zilnic, cu care lucra. Ei bine atât Mihai Eminescu, cât și Nicolae Labiș au fost trădați „de ai lor”, de acești „ai lui”.

Și Nicolae Labiș deci a fost trădat tot „de ai lui”. După 1990 poetul Cezar Ivănescu a scris o carte despre asasinatul lui Nicolae Labiș, în care o acuza pe Georgeta Dimisianu de asasinarea poetului. Am citit într-o revistă literară că Gabriel Dimisianu îl amenința pe Cezar Ivănescu cu un proces de calomnie. Ce s-a descoperit umblându-se la Dosarul lui Nicolae Labiș, după 1990 când s-a putut umbla la Dosarul lui Nicolae Labiș ? S-a văzut acest fapt, că cercul de prieteni, mediul cel mai apropiat al lui Labiș, adică exact acești „ ai lui” au fost cei care l-au turnat , cei care îl turnau zilnic la securitate pe bietul copil genial, pentru că Nicolae Labiș chiar asta este Copilul teribil al literaturii române.

Adolescentul acesta, ca și poetul francez Artur Rimbaud, se numără printre cazurile foarte rare și strălucitoare ale culturii umane, de copii geniali. Nu se știe ce ar fi însemnat Labiș pentru Poezia românească dacă nu ar fi fost asasinat. Prietenii, cei din apropiere îl turnau la securitate pentru că îl invidiau. Este vorba despre patologia per care am denumit-o AXIOFAGIE !

După revoluția din Ungaria din noiembrie 1956 Nicolae Labiș amenința că își va schimba atitudinea față de regimul Comunist din România, devenind dizident. Copilul aflate adevărul despre comunism. Văzuse ce se întâmplase în Ungaria. Era posibil să devină un disident, care să acuze regimul. Cum era foarte popular și iubit, cum era o legendă vie, Labiș putea să pună mari probleme regimului comunist din anii aceia groaznici.

De aceasta le era teamă. Și atunci el trebuia eliminat. Este exact cazul lui Eminescu. Factorul Politic, Puterea, (care are logica ei, are filozofia ei, total diferită de cea a unui artist, de a unei Conștiințe) acționează mecanic, imperios, pervers pentru a-și elimina adversarul.. Or Labiș era cu adevărat un revoluționar în luptă cu inerția. Acum inerția era însăși regimul comunist !

Puterea, ca și în cazul lui Eminescu, nu putea permite unei conștiințe să o anuleze, că o compromită, să o slăbească. Să o demaște. În subconștientul lor cei din mediul apropiat lui Labiș, primul cerc, („ai lui”) îl turnau la securitate pentru că subconștientul lor voia să scape de el. Aceasta este patologia Axiofagiei. Gloria lui Labiș, talentul lui îi deranjau, le producea nefericirea, o nefericire continuă. Este suferința, nefericirea produsă de invidierea unei Valori. Prin gestul repetat de a-l turna la securitate subconștientul lor voia să scape de el cât mai repede...

Din subconștientul lor pornea înspre poetul Nicolae Labiș un vector, o dâră de lumină otrăvită, de energie negativă. Aceasta era invidia, tendința axiofagă care cerea ca cel care le producea această suferință să dispară. Invidia, bârfa sunt tocmai punerea în act a acestei dorințe și tendințe de a face să dispară, (adică de a ucide) ființa care le produce celor chiuiți de invidie neplăcere, starea de suferință. Pentru că într-adevăr, invidia, starea de axiofagie le produce lor, care sunt invidioși, o mare suferință. Ei nu pot să-l sufere pe cel care este mai bun, mai valoros decât ei, pe cel care este mai talent, tocmai pentru că le produce acesta stare de suferință continuă, tocmai pentru că îi face pe ei să se vadă „mici”, în comparație cu el. Starea aceasta de „micime, de mediocritate” nu o pot suporta invidioșii.

Așa se explică de ce Mediul cel mai apropiat al Valorii, adică oamenii din preajma celui care este Valoare (Eminescu, Labil, Preda, Nichita Stănescu) sunt cei care datorită invidie care se naște în psihicul lor, în subconștientul lor, îl asasinează. De ce ? Pentru că celălalt, Valoarea, geniul, cel care a realizat ceva în viață, cel care este apreciat, LĂUDAT, PRIN COMPARAȚIE, PRIN RAPORTARE, ÎI FACE PE CEI CARE INVIAZĂ SĂ ÎȘI DEA SEAMA CE MICI SUNT, CE MEDIOCRITĂȚI SUNT. Acest lucru îi face să sufere. Subconștientul lor, egoul lor, care se vrea umflat, mare, văzând că de fapt este mic, „dorește atunci ca cel care l-a făcut să se simtă mic să dispară”. Așa se naște invidia, așa este alimentată invidia. Subconștientul celui care invidiază, a celui care este bolnav de invidie dorind moartea Valorii, a Geniului, ca să scape de ea, va declanșa în cel care este bolnav de invidie

un comportament foarte complex, mascat, subtil, plin de imaginație, de distrugere a valorii.

Aceasta este explicația de ce noi, românii, ne distrugem valorile, geniile, **PENTRU CĂ SUNTEM BOLNAVI DE AXIOFAGIE, DE INVIDIE**. Psihologia populară a remarcat lucrul acesta de multe veacuri, născând proverbul, pe care îl avem numai noi, românii, dintre popoarele europene: să moară capra vecinului !” (problema aceasta a Axiofagiei, una dintre patologiile grave, fundamentale ale Psihologiei poporului roman o tratăm în mai multe lucruri, în primul rând în „PSIHOLOGIA ȘI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN”.

Aceasta este deci explicația de ce mediul cel mai apropiat al lui Eminescu este cel care l-a asasinat moral pe Mihai Eminescu. (Și de ce este vinovat, răspunzător în fața istoriei și a poporului în care trăiesc!) Nu-l suportau. Subconștientul celor din preajma lui Eminescu, fiind bolnav de axiofagie îi făcea să sufere pentru că Eminescu le era superior, era MAI MARE DECÂT EI. Așa se explică faptul că Ion Slavici, care îi era dator lui Eminescu pentru câte învățase de la el, îi cerea să stingă lampa pentru ca sa economisească, să nu consume gazul. În realitate în subconștientul său Slavici să nu creeze, Eminescu lucrând foarte mult noaptea.

Tot aceasta este explicația de ce cinicul Caragiale, cât a fost în viață, lui Eminescu i-a făcut mult rău. În primul rând lăsându-l să se surmeneze. Și Caragiale în subconștientul său trăia același lucru, adică Valoarea, Gloria lui Eminescu îi răneau egoul, făcându-l să sufere.

Pentru că în subconștientul acestor Apropiți exista și creștea, era tendința de a face ca geniul, Eminescu, Labiș, Marin Preda, în cazul nostru, să dispară !

Deci, în lumea literară, aceste asasinate ale marilor scriitori, Mihai Eminescu, Nicole Labiș, Marin Preda, și Nichita Stănescu au avut două cauze ; au fost asasinate morale fiind „asasinați moral” (adică psihic, indirect, nu direct), pentru că mediul lor cel mai apropiat nu-i putea suporta datorită patologiei denumită de noi Axiofagia, dar au fost și asasinate directe, fizice executate în mod subtil, mascat. (nu este cazul lui Nichita Stănescu)

8

CAZUL LUI MARIN PREDA

În cazul lui Marin Preda, el a fost asasinat în mod moral de mediul său apropiat (am explicat mai sus cum funcționează mecanismul psihologic al asasinatului moral, care sunt cauzele lui și care este obiectivul său, ținta sa) de cei din preajma lui, dar a fost asasinat și direct.

La emisiunea la care a participat, atât la Antena 2 cât și la Nașul, la B 1, la Radu Moraru, Cezar Ivănescu a povestit pe larg că în noaptea când a murit Marin Preda, seara, Marin Preda a băut jos la bufetul pensiunii scriitorilor (era o clădire în curtea palatului Brâncovenesc. Jos la parter era Restaurantul, unde mâncau și beau scriitorii, iar sus erau camerele în care dormeau) cu mai mulți scriitori printre care erau Mircea Dinescu și Sorin Titel. Mircea Dinescu l-a îndemnat să bea. După ce a

băut Marin Preda a urcat în camera lui, apoi a coborât pentru că i se făcuse rău !

Cezar Ivănescu i-a reproșat lui Sorin Titel : „ bine, dacă ați văzut că îi era rău, de ce nu ați chemat salvarea ?”. (În cazul în care cei doi, Sorin Titel și Mircea Dinescu ar fi chemat salvarea desigur că nu s-ar fi produs moartea lui Preda, dar nu știm dacă Marin Preda nu ar fi fost omorât prin otrăvire cu o altă ocazie)

Sorin Titel l-a reproșul lui Cezar Ivănescu a dat a lehamite din mână, spunând, „Ce, parcă tu nu știi că așa i se făcea rău lui Preda când se îmbăta,, !

Acest gest a lehamite din mână și răspunsul „ Ce, parcă tu nu știi că așa i se făcea rău lui Preda când se îmbăta „ încearcă să motiveze gestul criminal făcut de Sorin Titel de a nu chema salvarea. În subconștientul lui Sorin Titel, exista invidia împotriva lui Preda. Ca și în subconștientul lui Mircea Dinescu, și al celorlalți scriitori cu care băuse. Existând această invidie (invidia nu este altceva decât durerea egoului că celălalt este mai mare decât tine și dorința în plan mintal, subteran, ca celălalt să nu mai fie, să dispară, de aici tendința subconștientă și conștientă de a-l elimina. O dată cu dispariția lui, a valorii, așa crede subconștientul, dispăre și suferința datorată de faptul că celălalt este mai mare) în subconștientul celor cu care bea Preda , în subteran, în subconștientul acestora exista dorința ca acesta sa dispară. De aceea l-au îndemnat să bea, să bea cât mai mult, pentru că „în subconștientul lor ei știau că aceasta îl va distruge pe Marin Preda”. Ceea ce s-a și întâmplat. Marin Preda a depășit măsura, a băut mai mult decât limitele organismului...și i s-a făcut rău.

După unu, sau cât o fi fost ceasul, când lui Preda i s-a făcut rău și a coborât joc la restaurant, în mod normal și

logic Mircea Dinescu și Sorin Titel, sau altcineva dintre cei care era de față, trebuia să cheme salvarea.

Nu au chemat-o însă pentru că a intervenit același subconștient, a reacționat axiofagia din ei, tendința axiofagă, CARE CERE CA CELĂLAT SĂ DISIPARĂ. (Proverbul „ Să moară capra vecinului”, redă tocmai această tendință axiofagă, reflexul axiofag din subconștientul nostru, al românilor, din subconștientul colectiv al poporului român). În subconștientul celor de față, când Preda era în fața lor prăpădit, suferind și bolnav, că i se făcuse rău, a acționat tendința axiofagă. „Îi este rău, să-i fie și mai rău, poate moare, bine ar fi să moară, deci nu chemăm salvarea !” Asta a fost în mintea lui Mircea Dinescu și a lui Sorin Titel și a celorlalți, care erau de față...”Nu chemăm salvarea ca să moară Marin Preda” aceasta era dorința subconștientă și Subconștientul a comandat chiar acest lucru. Nu au chemat salvarea !. !

Din acest punct de vedere atât Corneliu Vadim Tudor, cât și Cezar Ivănescu, au perfectă dreptate să îl acuze pe Mircea Dinescu de asasinatul lui Marin Preda. Este corectă, adevărată afirmația lor ! Și la fel pot fi acuzați de asasinarea morală a lui Marin Preda toți cei care erau acolo de față când Marin Preda a coborât din camera lui pentru că îi era rău. Parcă îl văd săracul de el, galben, tremurând, îmbătrânit, chircit de dureri stomacale, abia ținându-se pe picioare.

Însă ceea ce se știe, și se știe acesta este adevărul, este că Marin Preda a murit nu pentru că s-a înecat cu voma. Câți bețivi nu dorm prin șanțuri vomează pe ei și nu mai au nimic ! Ci a murit pentru că i s-a pus în pahar un strop din otrava aceea folosită în spionaj, care îl omoară pe cel

pe care vrei să-l elimini, declanșând un stop cardiac, și asta fără să lase urme la o eventuală autopsie.

Aceasta este modalitatea prin care a fost eliminat marele scriitor Marin Preda.

De ce a fost el eliminat, și de ce trebuia el să fie eliminat ? despre aceasta se știe foarte bine în lumea literară. Asupra acestei probleme foarte importante o să revenim în altă carte ! Cu alt prilej.

Deci, ca să precizăm, Corneliu Vadim Tudor și Cezar Ivănescu pot să-l acuze pe Mircea Dinescu (dar la fel de vinovați de asasinarea morală a lui Marin Preda sunt și Sorin Titel și ceilalți scriitori cu care a băut Preda, nu numai Dinescu) de asasinarea lui Marin Preda, dar este vorba în acest caz de asasinarea morală a lui Preda !

Asasinarea lui fizică, deci prin otrăvire, prin utilizarea unei otrăvi care produce infarct fără să lase urme rămâne un subiect deschis, să fie demonstrată, să fie găsit autorul asasinatului și pedepsit..

Ce a vizat asasinatul fizic al lui Marin Preda, de ce trebuia asasinat Marin Preda cât mai repede, și s-a decis eliminarea lui atunci ?

Iată de ce ? În primul rând pentru că Marin Preda terminase romanul „ Cel mai iubit dintre pământeni”, și acum urma să scrie al doilea volum la romanul „Delirul”, vol II”, pe care, subliniem acest lucru, îl începuse. El trebuia împiedicat să nu scrie romanul „Delirul, vol II”, care îl avea ca personaj pe mareșalul Ion Antonescu pe care îl reabilita ! Deci trebuia ca mareșalul Ion Antonescu să nu devină, să nu fie unul din personajele principale ale literaturii române, și să nu fie reabilitat. Îți știți dumneavoastră pe cei care se opun ca mareșalul Ion Antonescu să nu fie reabilitat și să fie

interzis ? Îi știți. Scriitorii care sunt oameni culți, cu lecturi bogate îi știu foarte bine !

Și în al treilea rând poporul trebuia să știe că cea care l-a asasinat este securitatea, în spatele căreia se găsea Nicolae Ceaușescu. Deci la ordinul lui Ceaușescu l-a asasinat Securitatea. Ca să nu vorbească, să nu devină disident... Trimiterea trebuia să fie, deci, la Nicolae Ceaușescu, a cărui satanizare ordonată din afara țării începuse. Nu putem să nu facem această observație, și această relație, că Mircea Dinescu a fost unul dintre agenții principali de influență ai Occidentului în compromiterea lui Nicolae Ceaușescu. Acum se știe că așa ziii dizidenți de dinainte de 1989, aveau în spate Occidentul, și erau oamenii Occidentului.

9

ASASINAREA SUBTILĂ A LUI NICHITA STĂNESCU

Așa după cum am văzut, din păcate Asasinatul, (moral în primul rând) a fost foarte prezent în istoria și în cultura noastră, a românilor, și ne-a făcut foarte mult rău. Nici nu putem noi aprecia imensa pierdere a faptului că Mihai Eminescu a murit asasinat la 39 de ani ! Sau, cum să apreciezi pierderea imensă a culturii române și a poporului român cauzată de moartea, la numai 21 de ani, a lui Nicolae Labiș. Sau moartea, asasinarea, la 58 de ani, a lui Marin Preda.

Dar și Nichita Stănescu, afirmăm noi, a fost asasinat. Subliniem, asasinat moral, și asasinat în primul rând de aceiași oameni care l-au asasinat moral și pe Mihai

Eminescu și pe Nicolae Labiș, și pe Marin Preda. Și anume, asasinat de prieteni, asasinat de oamenii din preajma lui. Asasinat de aui lui.”

Mecanismul psihologic al asasinării lui Nichita Stănescu este cel pe care l-am explicat mai sus, care a acționat și în cazul asasinării lui Eminescu, al asasinării lui Nicolae Labiș și al asasinării lui Marin Preda. Este vorba despre același mecanism al invidiei, despre aceiași patologie care este Axiofagia: cei din preajma lui, și care îi erau prieteni, și care spuneau că-l iubeau, și cu siguranță că este posibil să îl iubească, în subconștientul lor se trezise și era vie INVIDIA !. Deci în timp ce prietenii lui Nichita spuneau că-l iubea, și-ai aduceau de băut, în același timp în subconștientul lor era prezentă și funcționa aceiași tendință axiofagă.

În cazul lui Nichita Stănescu poate că este greu de acceptat o asemenea teză, că Nichita Stănescu, a fost asasinat de către cercul de prieteni din jurul său... iată demonstrația, argumentarea noastră : Nichita devenise dependent de alcool, bea mult și bea zilnic... Alcoolul l-a făcut să se îmbolnăvească de ciroză...De câteva ori s-a internat pentru dezalcoolizare.... În această situație Nichita ar fi fost bine să nu mai bea, sau să fie foarte reținut. Prietenii trebuiau să fie cei care să-l fi ajutat să nu mai bea, să-l fi ferit de alcool. Or

cine erau cei care îi aduceau alcool, pe ascuns, cine veneau la el cu sticlele de votcă ascunse în buzunarele din dos ale paltoanelor ? Prietenii lui...! Cu toții poate că își închipuiau că fac lucrul acesta din prietenie, pentru că țineau la Nichita. Da, dar în subconștientul lor ...era tendința de a-l elimina pe bătrânul, pe poetul „Necuvintelor”, pentru că acesta era mai mare decât ei.

Aceasta este logica și Legea AXIOFAGIEI, ACESTA ESTE MECANISMUL EI PERVERS DE ACȚIUNE.

Deci Nichita Stănescu a fost asasinat moral (și în ultima instanță și fizic, sau mai bine zis chimic, utilizându-se destructivitatea alcoolului) de către prietenii, care îi aduceau alcool pe ascuns. De fațadă îi aduceau votcă pe ascuns ca să îi facă plăcere, ca să-i arate că îl iubeau, în subconștientul lor însă era dorința subterană de a-l vedea eliminat. Și l-au eliminat. Desigur că este foarte vinovat cel care l-a chemat la nuntă la Turnu Severin.

De ce l-a chemat ? „Ca să se dea mare”, (în subconștientul lui el devenea mare, important în ochii prietenilor, în urbe) ca să le arate localnicilor că el este prieten cu Nichita. Să vadă aceștia ce mare este el. (nu știm cine este, dar știm că lui Nichita i s-a făcut rău la Turnu Severin unde a participat la o nuntă). Vedeți ?, cel care l-a invitat la nuntă (masa a avut loc, am citit în presă, într-o sală de cantină înghețată, unde Nichita a răcit și s-a îmbolnăvit) s-a gândit întâi la el, să-i fie lui bine, să fie el mare și important în Turnu Severin (egoul lui devenea astfel mare, umflându-se ca un balon), nu s-a gândit la Nichita, la sănătatea lui șubredă. Ia stăi, măi, frate, că Nichita este bolnav, cum să îl trambalez eu la Turnu Severin, unde nu am condiții de odihnă, etc. Nu s-a gândit la Nichita, să-i fie bine lui Nichita, nu s-a gândit că este bine pentru literatura română ca Nichita Stănescu să mai trăiască, **el s-a gândit să-i fie bine lui !**

Prietenii lui Nichita nu au sărit, să fi zis, nu te duce, Bătrâne la Turnu Severin, că este obositor, o să te îmbolnăvești, nu, ei îi aduceau de mult timp în continuare de băut.

Cei care erau cu Marin Preda la masă, în seara când urma să se întâmple nenorocire, nu au zis, Moncher, nu mai bea ! Oprește-te din băut, mai bine te duci sus să te odihnești. Nu ! Ei au zis, hai să bem (pentru că Mircea Dinescu era tânăr și în putere, la fel și Sorin Titel, care a murit ulterior de cancer, tot tânăr !), hai să bem, mon cher, că ne simțim bine. Pentru că așa ne-am obișnuit ,pentru că așa este bine, să petrecem. Dar în subconștientul lor era prezentă, stătea la pândă dorința ego-ului de a-l vedea cât mai repede dispărut. Și dorința le-a fost îndeplinită !

10

ÎN LUMEA LITERARĂ, A ARTIȘTILOR,
A OAMENILOR DE ȘTIINȚĂ, MEDIUL APROPIAT
ESTE UN MEDIU CARE ÎȘI ASASINEAZĂ
VALORILE !

Ce observăm ? Că și Eminescu, și Nicolae Labis, și Marin Preda și Nichita Stănescu au fost asasinați moral, în primul rând de mediul cel mai apropiat, de oamenii din preajma lor, unii pozând chiar în prietenii lor, care dacă i-ar fi iubit, și i-ar fi prețuit, ar fi avut grijă de ei. Păi cum, tu Ioan Slavici, tu I L Caragiale, tu Titu Maiorescu aveți în preajma voastră, sunteți prieteni cu un Om de valoare lui Eminescu, și voi în loc să aveți grijă de el, să îl ocrotiți, voi îl șicanați, îl lăsați să se epuizeze, îi înscenați îmbolnăvirea aceea mintală, care l-a dus la dispariția fizică ?

Adică, ce vreți să ziceți, că voi la mintea voastră, doar erați intelectuali școliți, aveți minți bune, voi nu știți că

un om ca Eminescu trebuie respectat și ocrotit, ajutat, să aibă o casă, să nu ducă grija zilei de mâine, tocmai ca să poată crea ! ? ! Ba da, știați ! Inteligența, mintea voastră vă spunea foarte clar lucrul acesta, numai că acolo, în subconștientul vostru, omul Eminescu era mai mare decât voi, și acolo în subconștientul nostru se născuse invidia, tendința axiofagă care vă canaliza comportamentul uman către eliminarea lui.

De ce mediul cel mai apropiat al unei valori, o invidiază cel mai mult, trăiește cel mai intens tendința axiofagă din subconștientul lor ? Iată o întrebare care ar trebui să-i intereseze pe psihologi, să intereseze știința Psihologiei, Psihanaliza. Pe noi ne-a interesat foarte mult !.

Din cercetările și studiile noastre rezultă că un individ uman, non valoarea, (care poate să fie și Valoare) invidiază foarte tare pe un alt individ uman care are realizări mai mari decât el, care se ridică din punctul de vedere al aprecierii sociale deasupra lui, dacă acesta face parte din Universul lui uman, din apropierea lui. Din mediul său . Eu îl voi invidia mai tare pe cineva care este o valoare, are realizări, și se găsește în preajma mea, care trăiește cu mine în aceeași instituție, în aceeași așezare și care a ieșit în evidență în universul meu, în mediu meu...Îl voi invidia cu mult mai mult decât pe un altul care are realizări deosebite, ce îl impun atenției societății, dar care trăiește într-un alt mediu, este mult mai departe de persoana mea.

Un exemplu este revelator. Iisus când a venit în satul lui nu numai că ai lui nu l-au crezut că este profet și că are puteri mari, dar l-au și izgonit. Iisus putea să facă minuni, „era mare”, era Mesia, în alte așezări, dar nu în satul lui. Subconștientul oamenilor din satul lui ...nu putea accepta

că Iisus, Fiul Mariei, este mare. Subconștientul lor, al oamenilor din satul lui Iisus, din așezarea în care a trăit Iisus nu putea accepta că Iisus este cu mult deasupra lor. Și atunci au reacționat. Cum ? Potrivit tendinței axiofage din subconștientul lor, care nu putea accepta că altcineva este mai mare decât ei. Și care a comandat izgonirea, linșarea lui Iisus. Nu-i așa că acum lucrurile ne apar și mai clar ?

În mediul meu ÎN CAZUL ÎN CARE EU REALIZEZ CEVA DEOSEBIT, ÎN CAZUL ÎN CARE SUNT UN SCRITOR TALENTAT, CARE DAU O OPERĂ IMPORTANTĂ EU SUNT FOARTE INVIDIAT. PENTRU CĂ SUNT CUNOSCUȚ, PENTRU CĂ MĂ CUNOSC ȘI VĂZÂNDU-MĂ EI MĂ RAPORTEAZĂ LA EI. ȘI PENTRU CĂ MĂ VĂD FAȚĂ ÎN FAȚĂ, PENTRU CĂ ȘTIU CĂ SUNT APRECIAT DE COLECTIVITATE, PE EI ÎI DOARE PROFUND CĂ EU SUNT APRECIAT. ȘI ATUNCI ÎN EI SE NAȘTE INVIDIA ACEASTA TERIBILĂ !

Pe când altcineva dintr-un alt mediu mă va invidia mai puțin, sau nici nu-i va păsa absolut deloc că eu am realizat o operă importantă. Cineva, un inginer, dintr-un alt oraș, nu va fi deloc interesat de opera mea. Și de mine. De faptul că sunt eu mare ! Pentru că Opera mea, și prestigiul meu, pe el nu-l afectează cu nimic. De aceea nu vă va invidia.

În concluzie, aceasta este o lege care acționează în cazul invidiei. Un om este invidiat mai puternic de către cei care fac parte din mediul lui, din cercul lui apropiat, sau dintre colegii lui de profesie ! Și este invidiat mai puțin de cei care se găsesc într-o sferă mai depărtată.

În lumea scriitorilor, a artiștilor, în general, a oamenilor de știință, a cadrelor didactice invidia este atât de mare, încât ea devine distructivă. Invidia (Axiofagia) este atât de puternică încât ea va canaliza mentalul și comportamentul celui care invidiază către distrugerea celui invidiat !

Așa se explică de ce Mihai Eminescu, Nicolae Labiș, Marin Preda au fost asasinați moral de către cei din mediul lor, de către cei apropiați !

11

AXIOFAGIA NE-A ÎMPIEDICAT ȘI NE VA
ÎMPIEDICA
ÎN CONTINUARE SĂ LUĂM
PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ

Și tot așa se explică de ce nu avem un Premiu Nobel pentru literatură deși Liviu Rebreanu, Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Mircea Eliade, Nichita Stănescu, Marin Sorescu au fost propuși la Premiul Nobel, de alții, DAR AU FOST SABOTAȚI DE NOI. Nu am luat Premiul Nobel pentru literatură, SUBLINIEM ACEST LUCRU, pentru că în loc să-i ajutăm și să-i sprijinim pe scriitorii români care ar fi putut să aducă Premiul Nobel țării, noi i-am sabotat. Am făcut tot ce am putut, cu o imaginație și subtilitate uimitoare, (cu perversitate și cinism) ca să nu i-a Premiul Nobel.

Singurul Premiu Nobel pe care l-a luat un român a fost cel care i s-a decernat în SUA, lui George Emil Palade, pentru medicină. Dacă Palade ar fi rămas în țară și nu ar fi fugit ca să se stabilească în SUA, cu siguranță l-

am fi asasinat. L-am fi băgat în pușcăriile comuniste și tot l-am fi terminat. Nu ne-am fi lăsat !

L-am sabotat cu brio pe marele poet și filozof Lucian Blaga ; dacă i-am fi tradus opera poetică și pe cea filozofică în principalele limbi de circulație, în perioada interbelică, Lucian Blaga ar fi fost unul dintre cei mai mari filozofi europeni ai momentului. Filozofia lor ar fi fost la modă, Blaga ca filozof ar fi fost la modă așa cum a fost Heidegger sau Jaspers. Și astăzi statutul de filozof al lui Lucian Blaga în peisajul gândirii filozofice a secolului XIX ar fi fost mult mai mare !

Dar nu l-am tradus. Nu l-am tradus din aceeași tendință axiofagă, care își pune amprenta în mod fundamental asupra mentalului, a subconștientului nostru, ca și asupra liniilor fundamentale ale comportamentului nostru !

Pe Lucian Blaga l-am sabotat și în perioada interbelică, dar și după aceea, în perioada comunistă. Poetul, care era profesor la Facultatea de Filozofie din Cluj a fost data afară, și retrogradat ca bibliotecar. Bine că nu a înfundat pușcăria comunistă ca alți scriitori români.

La fel l-am sabotat pe Tudor Arghezi, care după articolul lui Sorin Toma, din Scânteia, din 1948, „a fost interzis șapte ani”.

Liviu Rebreanu, așa cum rezultă din Jurnalul lui, a fost propus și el pentru Premiul Nobel, dar sabotat „de ai lui”, în locul lui fiind propus un necunoscut, Emanoil Bucuța, francmason.

Mircea Eliade ar fi putut să ia premiul Nobel, el a și fost propus, dar nici el nu a fost ajutat din țară, adică a fost sabotat cu succes „de ai lui”.

Și nici Eugen Ionescu nu a fost sprijinit din țară ! Deși el a fost propus pentru Premiul Nobel și ar fi meritat Premiul

Nobel. Dacă Academia română l-ar fi sprijinit, sau Uniunea Scriitorilor, sau alte Uniuni de creație, alta ar fi fost situația, dar nu l-au sprijinit.

Și Marin Preda a avut o operă importantă în plan european. El nici măcar nu a fost propus pentru Premiul Nobel din țară. Ar fi putut să-l propună Academia, Uniunea Scriitorilor, unele reviste literare ! dar nu au făcut-o. Bine că am știut cum să-l omorâm !

A fost propus în schimb Nichita Stănescu, dar nu din țară. Scriitorii sârbi din câte știm noi l-au propus. Cei din țară, „ ai lui”, l-au ajutat să moară ! L-au asasinat subtil și foarte eficient cu arma secretă numită alcool !

A mai fost propus pentru Premiul Nobel, invidiosul și talentatul Marin Sorescu. Din păcate nici el nu a fost susținut din țară ! Și a murit tânăr, la 60 de ani. Și despre el au circulat în lumea literară zvonuri că ar fi fost asasinat !

12

AXIOFAGIA LUMII LITERARE ROMÂNEȘTI
A UCIS ÎN MOD SUBTIL MULȚI SCRITORII TINERI
!

Dacă ne-am întoarce cu două veacuri în urmă și am lua-o pe firul istoriei literaturii române în sus am descoperi uimiți că suntem una dintre țările cu cei mai mulți scriitori morți tineri. Mulți foarte tineri, ca Nicolae Labiș, Bogdan Amaru, Virgil Mazilescu, Vasile Andronache, Vasile Petre Hati; Marius Tupan, și numărul lor este foarte mare. Și morți în mizerie. Sau nebuni, alienați ! Sau morți de Foarte tineri ! Unii talente extraordinar de mari, dar neștiute de

nimeni ! Cauza fundamentală a acestor morți este desigur faptul că noi, românii, nu ne prețuim valorile, nu avem grijă să le asigurăm condiții de viață, ci le invidiem, la urâm, le șicanăm și le asasinăm. Axiofagia, (invidia) este factorul cel mai important care a intoxicat, care a îmbolnăvit mediul socio-cultural apropiat în care au trăit scriitorii. Care l-a umplut, cu energie negativă, l-a făcut greu, dens, plin de energie negativă, distructivă !

În primul rând că invidia și axiofagia au făcut ca acest mediu apropiat al tânărului scriitor, al scriitorului să fie unul plin de energie negativă. Să fie un mediu care otrăvește viața și sufletul scriitorului, îi distrug fibra psihică și pe cea fizică. Invidia, axiofagia presupun un fascicul de energie negativă care pleacă din corpul energetic al celui care invidiază către Valoarea invidiată, căreia îi îmbolnăvește corpul energetic, iar prin intermediul corpului energetic îi îmbolnăvește corpul fizic.

Nouă românilor ne merge răi și datorită acestei axiofagii, a invidiei care generează în universul românesc foarte multă energie negativă. Nu mai spunem că asasinându-ne valorile ne-am condamnat la stagnare și înapoiere. Mult rău ne-a făcut nouă în istorie această axiofagie ! Ca și celelalte patologii cu care Axiofagia acționează împreună, este vorba despre Egoplasm, despre Inteligența negativă, despre Atomită, patologia dezbinării.

Afirmăm, cu mare durere că problema noastră numărul unu a românilor este cum să scăpăm de aceste patologii care ne-au nenorocit în istorie și ne nenorocesc în continuare.

Aceste patologii, ne gândim la Axiofagie, la Egoplasm, la Inteligența negativă acționează mai puternic cu cât urcăm pe nivelele societății. La vârf, a se vedea ce se

întâmplă în lumea politică, în planul politicii unde Găștile politicianiste, pentru că acestea nu sunt partide, sfâșie într-un mod sălbatic, aceste patologii sunt pur și simplu dezlănțuite.

Lumea literară, fiind aproape de vârf, făcând parte din nivelul de sus al societății, este și ea victima acestor patologii. Așa se explică de ce în istoria literaturii române avem atât de mulți.

Deci Patologia Axiofagiei este cea care generează fluxul de energie negativă dinspre cel care invidiază către cel îmbolnăvit. Cum lumea literară este o lume axiofagă, o lume a invidiei, această lume este o lume plină de energie negativă. O lume bolnavă.. Un mediu otrăvit, canceros care îl îmbolnăvește pe scriitor. Un mediu dens de energie negativă în care spiritul nu poate să creeze și să reziste... De aceea ne va fi greu să dăm mari scriitori, de talie mondială, ca Dostoievski sau Tolstoi, sau Thomas Mann, pentru că deși dăm talente extraordinare, nu au condițiile propice formării, nu au tihna creației, a acumulării experienței și nici timpul necesar turnării sufletului, al gândurilor, al energiei umane în operă !

Din păcate în loc să învățăm de la evrei, care își ajută valorile să se formeze, apoi le ajută să se impună și să se realizeze cât mai plinar, noi, românii, facem pe dos, le invidiem, le marginalizăm, murim de invidie și de ură împotriva lor, suferim îngrozitor numai când le vedem, ne doare sufletul numai pentru că le știm, le simțim în mediul nostru, de aceea le asasină cu o feroare și o imaginație, cu o perversitate și eficiență teribile...

De aceea am atras răul asupra noastră, de aceea asupra lumii literare, a lumii științifice românești apasă un mare blestem !

ASUPRA LUMII LITERARE ROMÂNEȘTI APASĂ
UN MARE BLESTEM.
LUMEA LITERARĂ ȘI LUMEA TEATRULUI
ROMÂNESC SUNT LUMI BLESTEMATE

Ideea aceasta este o concluzie la care am ajuns de mai mult timp, cu mulți ani în urmă, anii 1970, de când am început să cunosc lumea literară mai bine, mai profund. Ideea aceasta, că asupra lumii literare apasă un mare blestem o exprim în romanul „FEODOR MIHAILOVICI DOSTOIEVSKI S-A SINUCIS LA BUCUREȘTI”, roman scris înainte de 1909, roman de sertar, în care apar ca personaje principale poetul Nichita Stănescu, unul dintre marii asasinați (dar și sinucigași) ai literaturii române, și marele prozator rus Feodor Mihailovici Dostoievski, dar și foarte mulți scriitori români, pentru că acțiunea romanului se petrece în lumea literară românească, în București, în perioada anilor 1970.

Ideea aceasta, că asupra lumii literare românești apasă un mare blestem este deci, în mintea, în credința noastră mai veche. Nu știm precis de când am început să ne gândim la ea, și cum a crescut ea în mintea și în ființa noastră. Dar am avut la un moment dat foarte clar percepția, trăirea faptului că **IDEEA ACEASTA ESTE UN MARE ADEVĂR. UN ADEVĂR PE CÂT DE MARE PE ATÂT DE NECRUȚĂTOR.**

În ultimii ani, 2007-2008, au murit foarte tineri actorii Adrian Pintea, Florian Pitiș, Ovidiu Iuliu Moldovan, mari actori...(numărul actorilor care au murit tineri este și el

foarte mare, ca și al scriitorilor) ACESTA ESTE BLESTEMUL CARE APASĂ ASUPRA LUMII TEATRULUI ROMÂNESC, și ea o lume a cinismului, a găștilor, a invidiei, a jigodismului, a ticăloșiei...A asasinatului moral

Lumea teatrului românesc este cea care l-a făcut pe Ion Luca Caragiale, la începutul veacului XIX să se exileze la Berlin. Cauzele care l-au făcut pe marele dramaturg Caragiale să plece din țară au fost mai multe, una dintre ele, și una foarte importantă este chiar această lume a teatrului românesc, (ca și lumea literară a vremii lui, aceiași lumea a invidiei, a egoismului pe care o vedem astăzi), care este ca și lumea literară românească o lume a invidiei, a egoismului, a cinismului, a ticăloșiei A ASASINATULUI MORAL. A mediocrităților și parveniților și nu a valorilor !

De curând, în lumea martie a anului 2008, a murit în București George Pruteanu... Desigur generațiile de mâine nu vor ști cine este... pentru că Pruteanu nu lasă în urmă o operă literară solidă, rezultat al unei munci trudnice... El a venit din presă, a făcut în tinerețe presă la Iași, unde a făcut închisoare pentru că a furat niște borcane cu murături, apoi a doua oară a făcut pușcărie pentru că nu a plătit pensia alimentară femeii cu care făcuse un copil.

Era un carierist, un om cinic, un om inteligent și speculant, de multe ori chiar sclipitor, și cum era și firesc .. a intrat în politică. A fost țărănist, fiind deputat sau senator țărănist, pe când au fost Țărăniștii și Convenția Democratică la putere. De la țărăniști, a trecut la PSD, partidul lui Ion Iliescu, (deci de la dreapta a trecut la stânga, la dușmanii țărăniștilor) asasinul soților Ceaușescu, în decembrie 1989, iar de aici a trecut la PRM,

partidul naționalist al lui Corneliu Vadim Tudor. La televizor a avut emisiune interesantă, pe teme de gramatică, „Doar o vorbă s-ți mai spun”, o emisiune binevenită, inteligentă, necesară, eficientă, mai ales într-o perioadă ca aceasta în care asistăm la o „stricare, la o decădere”, fără precedent a limbii românești, în general, nu numai a limbii literare..

Omul acesta, George Pruteanu a murit deci tânăr, la 61 de ani. A făcut infarct, așa, deodată, și în numai o zi s-a dus. Am stat și am meditat mult la lucrul acesta. Am spus pentru el o rugăciune, și mai spun încă o dată, Dumnezeu să-l ierte și să-l ocrotească acolo în ceruri, că mare păcătos și ticălos a fost pe pământ.. M-am gândit desigur la mulții scriitori români morți nu de bătrânețe, foarte tineri, unii tineri încă, iar alții în jurul vârstei de 50-60 de ani, (Liviu Rebreanu, 59 de ani, Lucian Blaga 61, Marin Sorescu, 60 de ani) când ar mai fi putut să dea mult literaturii române. Dar cine are nevoie ca scriitorii, ca un scriitor român să dea mult literaturii române ?. Nimeni nu are nevoie. Ca scriitor român ești un paria, nimeni nu te ajută în lupta cu greutățile, iar dacă mai ești și talentat și nu ești jigodie să faci parte dintr-o gașcă, chiar ești al nimănui, victimă sigură a invidiei și a egoplasmului.

Invidia, Axiofagia, Egoplasmul, Inteligența negativă fac ca în lumea literară să nu existe această nevoie de mari scriitori, de scriitori talentați, nevoie ca literatura română să aibă mari opere literare, prin care să se racordeze la literatura universală. La literatura europeană. Cunoaștem acest lucru foarte bine, știm acest adevăr, din propria experiență, am trăit acest crunt adevăr pe pielea noastră. Ca eseist și istoric literar cunoaștem adevărul acesta îngrozitor din istorie, din presa literară. Am văzut bine ce

s-a întâmplat în istoria noastră, cum l-au asasinat pe Mihai Eminescu, pe Nicolae Labiș, pe Marin Preda. Cunoaștem acest adevăr pentru că am trăit și trăim în lumea literară, și cunoaștem foarte bine atât lumea literară de la centru, din București, cât și viața și lumea literară din orașele de provincie, unde scriitorii, se mănâncă, la fel între ei, ca niște câini. Din cauza invidiei, a axiofagiei nici măcar nu se mai întâlnesc, nu mai dau „față către față”, cum zicea Ioan Alexandru.

Nimeni așadar nu are nevoie în literatura română, dar și în teatrul românesc de scriitori mari, de mari dramaturgi. Teatrul românesc și-a distrus și și-a umilit dramaturgia și dramaturgia românească într-un hal fără de hal. De aici blestemul care apasă asupra teatrului românesc ! Poți să fii tu Shakespeare, poți să fii tu Moliere, Bulgakov, Becket, Eugen Ionescu, dacă ai avut nenorocul să te naști în România, nu vei fi un dramaturg jucat. Ce, Eugen Ionescu înainte de a pleca din țară a fost un dramaturg jucat ? Nu ! A fost un dramaturg nebăgat în seamă de nimeni ! A trebuit să plece la Paris, să ajungă celebru, și abia după aceea... ne-am arătat noi dragostea perversă, de bestii mascate, de jigodii, față de marele dramaturg. La fel am făcut și cu oamenii de știință.

Pentru căăștia suntem noi ! Pentru că suntem bolnavi, acolo, în subconștientul nostru de boala aceasta îngrozitoare a psihologiei poporului român care este Axiofagia, și care conlucrează foarte bine cu Egolesmul, patologia lui eu și numai eu să mă realizez, și nimeni altcineva, valorile ducă-se dracului !

Ne-am dat seama că asupra lumii literare, și asupra lumii teatrului românesc (după 1909 actorii au murit de foame, se zbat într-o sărăcie cruntă) apasă un mare

blestem uitându-mă și văzând cum se mănâncă și cum se dușmănesc scriitorii între ei. Iar teatrul românesc cum își distruge, cum își marginalizează și asasinează dramaturgii !

Oribil spectacol, și dureros blestem !

14

ASASINATE NECUNOSCUTE.
ASASINAREA POETULUI MIHU DRAGOMIR DE
CĂTRE CRITICUL LITERAR PAUL GEROGESCU

Nu s-a întrebat nimeni, nimeni nu și-a pus această problemă... Oare câte asasinat fizice (că morale sunt toate morțile timpurii ale scriitorilor) au existat și există cu adevărat în istoria literaturii române ?. Cunoaștem doar marile asasinat din istoria literaturii române, cele care au ieșit la iveală după mult timp, și despre care s-a putut vorbi. De exemplu despre asasinatul lui Mihai Eminescu, sau al lui Nicolae Labiș, sau al lui Marin Preda nu se putea vorbi înainte de 1989. Părerea noastră este că despre multe asasinat reale din istoria literaturii (sau a culturii) române habar nu avem ! Cum afirmația lui Iisus Cristos că Adevărul iese ca undelelemnul la suprafață este foarte adevărată, suntem absolut convinși că până la urmă vom cunoaște toate aceste asasinat !

În anii obsedantului deceniu, adică anii 1950-1960, era redactor șef la revista Luceafărul poetul Miha Dragomir. Un poet talentat, fusese muncitor la Galați, și fiind un talent nativ fusese adus în presa literară și impus ca scriitor. Am cunoscut un scriitor debutat de Miha Dragomir, pe dl Dorul Moțoc, care ne-a vorbit frumos despre Miha

Dragomir. Ei bine, pe când era Redactor șef la revista literară Luceafărul, dacă ținem bine anul morții lui, 1957, și redacția revistei Luceafărul era pe bulevardul Ana Ipătescu, 115, la etajul doi, cea mai de sus, la etajul unu fiind redacția revistei România literară, iar la parter parcă, (nu putem uita clădirea aceea, unde mergem cu poezii la revista Luceafărul, România literară și Viața Românească, pe vremea studenției noastre, unde ne aducem aminte cu dragoste și recunoștință de poeta Florența Albu, care ne-a publicat mult în Viața Românească pe vremea când eram student!) era redacția revistei Viața Românească.

Să revenim la uciderea, la asasinarea lui Mișu Dragomir, redactorul șef al revistei Luceafărul, în anii aceia teribili dintre 1950 și 1960. În timp ce Mișu Dragomir, care ieșise din redacția revistei Luceafărul, unde avea biroul, cobora scările acelea de piatră în formă de melc, foarte strânse, șlefuite de mâinile și picioarele care le atinseseră, din spate a venit repede criticul literar Paul Georgescu, evreu de al lui Leonte Răutu și de al lui Sorin Toma, ideologi staliniști cu toții în deceniul acela.

Paul Georgescu, mai tânăr, (și bun prieten după aceea cu Nichita Stănescu, l-a susținut și ajutat chiar pe Nichita Stănescu. Dar și Nichita a ținut la el până când a murit), cobora vijelios în urma lui Mișu Dragomir. Mișu Dragomir (ce nume de poet frumos!) a fost izbit, îmbrâncit din spate de Paul Georgescu, puternic, căzând pe scări și rostogolindu-se pe treptele de piatră în jos. Paul Georgescu după ce l-a izbit pe Mișu Dragomir, și l-a făcut să se rostogolească pe scări în jos, a trecut pe lângă sărmana victimă și și-a văzut cinic de drumul lui. Ei bine, de la acea căzătură, de la acel brânci al lui Paul Georgescu a murit poetul Paul Dragomir. Cu alte cuvinte poetul Mișu

Dragomir a fost asasinat de către criticul literar și prozatorul Paul Georgescu.

De unde știu lucrul acesta ?. De la poetul și gazetarul Alexandru Cerna Rădulescu, pe care l-am cunoscut într-un mod foarte...ciudat în anii 1970. Îl iubeam foarte mult pe poetul Bogdan Amaru (un scriitor, un poet foarte talentat, mort foarte tânăr, ca și Panait Cerna, ca și Ștefan O Iosif, ca atâția alții), un poet nefericit, din părțile locului nostru de naștere. Era născut ca și Alexandru Cerna Rădulescu și ca și subsemnatul în Vâlcea, într-o comună, din sudul județului Vâlcea, Nenciulești, astăzi Zătreți, ni se pare, „și țineam foarte mult la el !”.

Când eram copil în casa noastră, deci acasă la noi, în satul Drăganu, astăzi Comuna Valea Mare, pe vremea aceea Comuna Drăganu, avem o carte de Eugen Jebeleanu, „Secolul XX”, în care povestea el, Eugen Jebeleanu, poet pe care l-am învățat mai târziu la Liceu, în clasa a XII-a, cum i-a însoțit sicriul lui Bogdan Amaru, până în satul său Nenciulești. Cum mașina în care era Eugen Jebeleanu și sicriul cu Bogdan Amaru a trecut pe la Măciuca în jos, comună mare, care se învecinează cu satul nostru. **PE COPILUL CARE ERAM ACEASTĂ POVEȘTE, ACEST REPORTAJ AL LUI Eugen JEBELANU L-A IMPRESIONAT FOARTE MULT.**

Când am ajuns în toamna anului 1969, student la Facultatea de Filozofie și am început să public în revistele literare, am vrut să scriu o Carte despre Bogdan Amaru. Poetul nefericit, mort tânăr, care venise în literatură din locurile din care veneam și eu. Și chiar m-am apucat să scriu această carte, pe care nu am terminat-o nici astăzi,

am terminat în schimb o piesă de teatru impresionantă, „Ultima zi din viață poetului Bogdan Amaru !”.

Fiind eu student am intrat, într-o zi cu poetul Vasile Petre Fati, colegul mei de grupă și prietenul meu, și el un scriitor mort tânăr, la numai 53 de ani, Domnul să îl ierte și să-l binecuvânteze, la restaurantul Uniunii Scriitorilor, unde auzisem că venea Jebeleanu, care avea chiar o masă a lui. I-am văzut mai târziu de nenumărate ori pe el împreună cu poeta...mult mai tânără decât el, ceea ce mi s-a părut un sacrilegiu. O nerușinare. Am intrat eu cu Fati ne-am așezat la o masă, și când am ridicat privirea ...l-am văzut pe Eugen Jebeleanu. Nu-l cunoșteam, nu-l mai văzusem niciodată în realitate, nu vorbisem cu el...îi știam numai poza din manualul de Limba și Literatura română.

Scuză-mă numai puțin ,Vasile, i-am spus lui Fati, și m-am dus respectuos la masa lui Jebeleanu. Mi-am cerut scuze, ca orice băiat crescut bine, și timid, venit de la țară... I-am spus că sunt poetul Ștefan Dumitrescu, și doresc să scriu o carte despre poetul Bogdan Amaru, și cum știu că dumneavoastră, domnule Jebeleanu, cu Bogdan Amaru ați fost prieteni în tinerețe, că i-ați însoțit sicriul la aducerea lui în satul său natal, că ați participat la înmormântarea poetului... Omul din fața mea, care avea o mustață ca a lui Jebeleanu și semăna foarte bine cu el, mă privea cu un fel de dragoste, de răbdare nesfârșită și de bunăvoință...

Da, l-am cunoscut pe Bogdan Amaru, am fost prieteni, îmi spune Jebeleanu din fața mea...Și de ce vreți dumneavoastră să scrieți o carte despre Bogdan Amaru ?, mă întrebă omul cald, după ce mă invită să iau loc... Pentru că eu m-am născut într-un sat care este foarte aproape de satul în care s-a născut Bogdan Amaru... pentru

că face parte din copilăria mea, pentru că țin foarte mult la el... Daaa ? M-a întrebat omul, devenind zâmbitor. Un zâmbet trist i se stinge sub mustața subțire...

Păi mă bucur că am cunoscut un poet care vine din locurile noastre... Să dea Domnul să fiți și talentat... Numai că eu nu sunt Eugen Jebeleanu, cu care seamăn, sunt scriitorul Alexandru Cerna Rădulescu, și sunt născut cu două sate mai sus de satul dumitale, pe râul Cerna, de unde mi-am luat și numele, eu sunt născut la stănești, dacă știi... Deci amândoi suntem din acel loc...Da, știam satul Stănești, fusesem chiar în acest sat, era dincolo de Măciuca...

Bine, mi-a spus Alexandru Cerna Rădulescu o să te ajut și eu să scrii cartea despre Bogdan Amaru, pe care l-am cunoscut bine, Sandu, îi ziceam noi, și o să-ți fac cunoștință și cu Jebeleanu, ca să obții și de la el ce dorești dumneata, amintiri, mărturisiri, documente poate...

Eu m-am fâstâcit foarte tare, eram un tânăr poet timid, venit cu puțin timp mai înainte în București...

Uite, pentru că suntem din același loc, eu te invit duminica dimineța la Ateneu Palace, jos la Cofetărie, la o cafea. Dumneata ești invitatul meu... Vin mulți scriitori din perioada interbelică, pe care sunt convins că ți-ar face plăcere să-i cunoști...Stăm de vorbă la o cafea și la o țigară, și depănăm amintiri... Pe dumneata te cunosc ca poet pentru că te-am citit în revista Amfiteatrul și în Contemporanul, recomandat călduros de Ana Blandiana. Mă bucur că acum ne-am cunoscut și așa, pe viu

În ziua aceea ne-a invitat, pe mine și pe Vasile Petre Fati la masa lui. I-am spus că mai sunt cu un poet, care este student ca și mine... Ne-a invitat pe amândoi la masă lui. Când a aflat că și Vasile este student, nu a vrut în

ruptul capului să ne plătim noi consumația...A plătit el totul.

În duminica următoare bineînțeles că am fost prezent la Cofetăria de la Hoitelul Atena Palace, și din ziua aceea multe duminici am petrecut eu cu domnul Alexandru Cerna Rădulescu, și prietenii lui, scriitori interbelici, Acolo i-am cunoscut pe Mihai Drumeș, pe Vlaicu Bîrna, pe Zaharia Stancu, pe Constantin Nisipeanu, și pe mulți alții. Acolo, la o masă la cofetăria de la Atene Palace am auzit din gura lui Alexandru Cerna Rădulescu povestea asasinatului poetului Miha Dragomir, de către politrucul regimului stalinist din România de atunci, Paul Georgescu... Erau mai mulți de față, Mihail Drumeș, Liviu Bratoloveanu, un prozator foarte talentat din generația lor, care era oltean, și era și...Zaharia Stancu. Cu toții știau de acest asasinat. Nici unul dintre cei de față nu a protestat, și nu a susținut că nu ar fi așa...

Aceste întâlniri de la Cofetăria hotelul Atene Palace erau pentru mine fascinante, semănau foarte bine cu un vis... Alexandru Cerna Rădulescu, Vlaicu Bârna, Liviu Bratoloveanu, Constantin Nisipeanu vorbeau despre Liviu Rebreanu, despre Arghezi, despre Mateiu Caragiale, despre Mihail Sadoveanu evocând întâmplări intime din viața, de mică însemnătate e adevărat, pe care ei le știau că le văzuseră, le trăiseră, fuseseră acolo, vorbeau cu familiaritate, de parca eram la mine în sat, unde nenea Gheorghe vorbea despre prietenii lui, nea Ion, nea Ștefan, nea Lisandru...

Pentru mine Arghezi, Rebreanu, Camil Petrescu, Cezar Petrescu erau niște zei, iar cei pe care eu îi ascultam vorbeau despre ei ca despre vecinii lor... Nu-mi puteam crede ochilor... Starea aceasta a durat mult timp, până

când m-am obișnuit cu gândul ca este normal sa fie așa, doar au trăit împreună, s-au plimbat împreună, au lucrat la aceleași reviste, au stat în aceleași redacții cu Rebreanu, cu Camil Petrescu, da, căroră le spuneau pe nume cu familiaritate, Liviu, Camil... De exemplu Alexandru Cerna Rădulescu, pe care mai târziu l-am întâlnit în redacția revistei Arges, care apărea la Pitești, a fost în perioada interbelică secretar general de redacție la publicațiile lui Liviu Rebreanu, deci s-au întâlnit zilnic, au stat de vorbă, au luat masa împreună... La un moment dat îmi aduc aminte că, din ceea ce povesteau scriitorii de la Cofetaria hotelului Atena Palace, începusem să mă familiarizez foarte bine cu perioada interbelică, îi cunoșteam acum pe scriitorii mari din această perioadă din povestirile și amintirile lor pe care îi vedeam și îi ascultam...Așa cum îi văzuseră ei, cum îi cunoscuseră ei. Era o Istorie literară plină de viață, povestită de scriitori care o trăiseră. Multe lucruri le-am notat. Multe nu le-am notat, și este păcat, pentru că mi se întâmplă să îmi aduc foarte rar aminte de unele detalii, de unele întâmplări auzite de la prietenii scriitorului Alexandru Cerna Rădulescu...

Și pentru că suntem la capitolul Amintiri și istorie literară. Să vedem ce s-a întâmplat cu așa zisul Critic literar și ideolog (avea o putere atât de mare, că omul acesta tăia și spânzura. Putea să ajute pe oricine, așa cum l-a ajutat pe Nichita, sau putea să îl distrugă. Și când te gândești că astăzi nimeni nu mai știe nimic despre Paul Georgescu, și că tot ce a scris el este maculatură. O MACULATURĂ CARE ÎL COMPROMITE, CARE ÎL FACE DE RUȘINE, CARE ÎL DEMASCĂ ! ÎL ACUZĂ !

Și că nimic, poate doar acest asasinat, nu rămâne în urma lui. Ce-ți este și destinul !), cel care l-a asasinat pe poetul Mihai Dragomir, astăzi amândoi scriitori uitați... pentru că istoria literară este absolut necruțătoare, nu-i reține decât pe cei mari... Cine mai știa astăzi de Alexandru Cerna Rădulescu, de Vlaicu Bârna, de Constantin Nisipeanu...

Paul Georgescu, politruc stalinist, om al lui Chișinevschi și al lui Leonte Răutu (cititorul va spune probabil, dar aceștia cine mai sunt ? Astăzi oamenii aceștia sunt niște necunoscuți, dar în timpul lor cultura română, cenzura aceluia deceniu, direcția culturii române, destinele scriitorilor, viețile lor depindeau de ei. Erau foarte mari ! Au fost ideologii acelei vremi de proletcultism cumplit, au fost mari pentru că putea face ce voiau, putea să ridice sau să distrugă destine, odată ce Blaga, Arghezi au fost interziși de ei, scoși de ei din literatură, din presa și viața literară. Au fost niște oameni mari, vai, care au făcut foarte mult rău literaturii române, scriitorilor români... Astăzi nu mai sunt nici măcar nimeni.

Politrucul și criticul literar, ideologul Paul Georgescu nu a pățit nimic pentru crima lui. Din câte îmi aduc aminte s-a spus că poetul Mihai Dragomir a făcut infarct în timp ce cobora scările, de aceea s-a rostogolit pe scări și s-a rănit. Cazul acesta a fost mușamalizat. În epocă nici nu se putea altfel...

Și totuși, așa după cum se vede, despre acest asasinat se știe acum. Dar câte asasinate există în literatura română despre care nu se știe nimic ?

Asasinatele acestea vor apăsa mult timp ca un blestem asupra lumii literare și a teatrului românesc !

De aceea o duc scriitorii astăzi, și actorii, atât de greu. De aceea suntem săraci, marginalizați și nefericiți ! În

timp ce lichelele și analfabeții nației sunt milionari și miliardari, au vile și mașini de lux de nu știu de ele ! În timpul acesta cultura română, patrimoniul cultural al țării se prăbușesc. Nu este acesta un mare blestem !? Pe capul lumii literare, al teatrului românesc, al poporului român apasă așadar un MARE BLESTEM !

15

SĂ FI FOST GEORGE PRUTEANU ASASINAT ?

Așa după cum am văzut lumea literară nu este nici pe departe o oază în care scriitorul să se simtă bine și să-și dedice întreaga ființă creației ! Nu, nici pe departe. Și lumea literară și lumea teatrului sunt un fel de iad, o lume aparent cultă, dar în realitate o lume foarte murdară, în care scriitorii se mănâncă între ei, în care valorile sunt invidiate, marginalizate, chiuite, umilite și ...asasinate. Orice scriitor care cunoaște cât de cât lumea literară își dă seama de acest oribil adevăr.

Așa după cum se știe în lumea martie a acestui an, 2008, a murit, așa deodată, când nimeni nu se aștepta, gazetarul și omul politicianist George Pruteanu, despre care am vorbit mai sus. (nimic nu a lăsat în gândirea politică, și nici în literatură) Cu puțin timp înainte de a muri, cam cu două săptămâni înainte, era la un post de televiziune când a venit vorba despre scriitorul Norman Manea, care în acel moment era în America. În numai câteva momente Pruteanu s-a referit la scriitorul Norman Manea, **afirmând despre el că este scriitor de mâna a doua**. Nu era răutate pe chipul lui, ci mai degrabă jovialitate. Se vedea că nu

spune lucrul acesta încrâncenat și cu răutate. Venise vorba despre Norman Manea așa, în trecere.

La aceasta emisiune George Pruteanua emis aceasta judecată de valoare, interesantă, asupra romanului „Adela” al lui Garabaet Ibrăilealnu, despre care a afirmat că ar fi un unul din marile romane ale literaturii române, care dacă ar fi fost tradus în Europa atunci când a apărut ar fi fost un roman mai valoros, mai celebru decât romanul „Madame Bovary”, al lui Gustav Flaubert. Că s-ar fi bucurat de o atenție mai mare, și că astăzi am vorbi de „adelism”, în loc de bovarism.

Același lucru l-am afirmat și noi despre Liviu Rebreanu. Dacă Rebreanu, ne referim desigur la romanele lui, ar fi fost tradus în principalele limbi de circulație, în Anglia, în Franța, în Italia, în Germania Liviu Rebreanu ar fi fost mult mai cunoscut, ar fi fost unul dintre h greii literaturii universale și ar fi luat desigur Premiul Nobel. Nu s-a întâmplat așa pentru că marele prozator a fost sabotat „de ai lui”, de acasă. De cei din mediul lui, așa cum rezultă și din Jurnalul lui. Din cauza acelor patologii numite mai sus, Axiofagia și Egoplasmul.

Oricum faptul acesta că Norman Manea este un scriitor de mâna a doua spunea în subtext că Norman Manea nu are nici o șansă la premiul Nobel, că el nu este nici pe departe scriitor de Premiul Nobel . Că nu trebuie să ne așteptăm ca el să ia Premiul Nobel. Că nu ar fi drept, nu ar fi normal să ia premiul Nobel ! Așa că nu ar trebui nici el să se aștepte la premiul Nobel. Mi se pare că era la postul de televiziune Antena 2.

Faptul acesta, nouă, și credem că oricărui scriitor român, și evreu, Norman Manea fiind evreu, ne-a atras atenția. Cititorul obișnuit, sau spectatorul de televiziune,

nu știe cine este Norman Manea, și care este problema. Norman Manea este un scriitor evreu, plecat din România în anul 1986, deci înainte de căderea lui Nicolae Ceaușescu cu trei ani și stabilit în America. Nu a făcut parte din eșalonul prim al literaturii române cât a fost în țară. Deci nu se putea spune despre el că este de talia lui Marin Preda, sau a lui Nicolae Breban

Aseară, deci pe 18 aprilie 2008 l-am văzut într-un scurt interviu pe postul de televiziune România cultural. Este născut, dacă ținem minte în anul 1936, deci are în acest an, 2008, în acest moment 72 de ani.

Afirmația lui George Pruteanu, la acel post de televiziune, **precum că Norman Manea este un scriitor de mâna a doua**, ne-a atras atenția, pentru că Norman Manea, care se pretinde scriitor român, pentru că așa cum a mărturisit chiar el în interviul de aseară, 18 aprilie 2008, el scrie, gândește și simte în românește, pentru că toată opera și-a scris-o în românește, a fost propus pentru premiul Nobel de ziarul Cotidianul. Afirmația lui George Prueanu , cum că NORMAN MEANEA ESTE SCRITOR DE MÂNA A DOUA viza tocmai această propunere a lui Norman Manea, de către cercurile evreiești pentru Premiul Nobel. Motivația ar fi aceea, că este scriitorul român cel mai tradus (ceea ce nu este adevărat !), cel mai premiat în plan internațional, și pentru aceasta este el propus pentru Premiul Nobel pentru literatură.

Or George Pruteanu venea să infirme această afirmați. Ba mai mult, să ne spună că Norman Manea fiind un scriitor de mâna a doua EL NU AR TREBUI SĂ EMITĂ NICI O PRETENȚIE LA PREMIUL NOBEL, CĂ PROPUNEREA LUI PENTRU PREMIU Nobel, de către ziarul Cotidianul, și de cine o mai fi fost făcută, este

neinspirată. Este nefundamentată ! George Pruteanu spunea de fapt că este mai bine să nu fie propus pentru Premiul Nobel, lucrul acesta fiind o prostie, odată ce el nu are nici o șansă să ia acest Premiu !

M-a mirat afirmația și punctul de vedere al lui George Pruteanu cu atât mai mult cu cât, din câte știm noi, el este evreu. În același timp trebuie sus că GEORGE PRUTEANU ÎN LEGĂTURĂ CU Norman Manea a emis o judecată de valoare foarte adevărată.

În clipa aceea m-am gândit că nu se poate ca George Pruteanu să nu fie pedepsit pentru această afirmație ! M-a mirat că a făcut această afirmație, și m-am gândit la consecințele acestei afirmații.

Nu a mai trecut mult și m-a sunat un prieten, critic literar, care m-a întrebat dacă am văzut emisiunea cu George Pruteanu, când a afirmat că Norman Manea este un scriitor de mâna a doua ?

Da, i-am spus că am văzut scena și am auzit ce a spus despre Norman Manea. „Îl mănâncă, îți spun eu, îl mănâncă, pe nenorocit cu fulgi cu tot”, mi-a spus criticul literar. Ce să-i facă ?, nu-i fac nimic, i-am răspuns. „Așteaptă și ai să vezi, o să te convingi singur, băieții nu se joacă”, mi-a spus criticul literar.

Și într-adevăr nu a mai trecut mult de la apariția pe postul de televiziune a lui George Pruteanu, când a afirmat **că Norman Manea este scriitor de mâna a doua**, când am auzit tot la televizor, vestea, nefericită, că George Pruteanu a murit. Nu mi-a venit să cred, și desigur primul meu gând a fost la criticul literar, care afirmase nu cu mult timp înainte că George Pruteanu va fi pedepsit pentru afirmați lui precum **că scriitorul Norman Manea este scriitor de mâna a doua**.

Au mai trecut doar câteva minute de la comunicatul postului de televiziune despre moartea lui George Pruteanu când am auzit telefonul sunând. Gândul m-a dus la criticul literar care îmi spusese că Pruteanu va fi pedepsit. Într-adevăr era chiar el, criticul literar. Salut, domnule, bine că te gălesc, cred că ai auzit că George Pruteanu a murit !? a început el discuția. Ce ți-am spus eu că George Pruteanu va fi pedepsit ? L-au pedepsit, gata !

În momentul acela am avut o stare foarte proastă, ca atunci când nu poți respira, și când simți un gol dureros în stomac. Da, era adevărat și totuși nu-mi venea să cred. Tu așa crezi, că aceasta este pedeapsa de care vorbeai ?, l-am întrebat pe criticul literar. „Sunt absolut convins”, mi-a răspuns imediat. Nu-mi vine să cred, i-am spus, îl mai pedepsești pe om, dar nici așa, să-l omori ! „Băieții nu se joacă, îți spun eu”. Asta e clar”, mi-a răspuns criticul literar. Care văzând că am rămas mult, și-a luat rămas bun, după ce mi-a spus mai înainte : „O să te convingi singur ! O să mai vezi și o să mai auzi și altele,,.

Ce am văzut peste câteva zile, mărturisesc că iarăși m-a pus pe gânduri ! M-a îngrozit și m-a oripilat. Nu au trecut decât câteva zile de la moartea lui George Pruteanu când am citit în ziarul România liberă, un articol al doamnei Alina Mungiu Pipidi, ziaristă, a lucrat în presă mai înainte, acum Președinta Academiei Civlie, celebră pentru piesa de teatru satanistă, jucată la Iași, cu un an în urmă, în care Iisus Christos apărea dezbrăcat și făcând sex pe scenă. Îmi aduc bine aminte momentul acela când autoarea acelei piese de teatru a scandalizat pe toată lumea și a fost foarte criticată de foarte mulți. Pe mine piesa aceasta m-a indignat, m-a revoltat, m-a oripilat, m-a făcut să vomz ! Corneliu Vadim Tudor la postul tv OTV

a făcut-o, în stilul lui caracteristic, albie de porci. De altfel piesa, care bineînțeles că trebuie să fi fost și proastă ca operă dramaturgică, a și fost retrasă de pe scena. Îmi aduc de asemenea aminte că și Biserica ortodoxă română a protestat.

Articolul Alinei Mungiu Pipidi m-a șocat, spuneam, în modul cel mai dureros. Articolul probează ura teribilă din lumea literară a unui om față de alt om, lipsa de scrupule, de rușine, de delicatețe a intelectualului român, vidul intelectual, lipsa totală a milei, lipsa fricii de Dumnezeu. Lipsa instinctului de conservare. De lipsa educației nu mai vorbim ! Ce mai, te îngrozești !

Ce m-a cutremurat cel mai mult a fost faptul că Alina Mungiu Pipidi nici măcar nu a așteptat ca să treacă o lună de zile, un timp cât de cât de la moartea lui, măcar să i se fi răcit trupul în mormânt . Dacă îl ura așa de tare, dacă îl invidia sau îl ura atât de mult măcar să fi așteptat să treacă cele patruzeci de zile ! Oricât de mult ai urî un om, oricât de mult te-ar fi rănit omul acela, oricât de mare ar fi răul pe care ți l-a făcut, dar când vezi că a murit, că este mor de acum, ai cât de cât milă de el.

Alina Mungiu Pipidi, nu cunoaște sentimentul de milă. Nu cunoaște nici ce este aceea frica de Dumnezeu. (dacă a fost ea capabilă să scrie piesa aceea de teatru în care îl sataniza pe Domnul Iisus Christos !) Este adevărat că omul George Pruteanu nu a fost om în viață, că a avut mari defecte, fiind capabil de mari ticăloșii, în momentul acela însă Alina Mungiu Pipidi, cea care a scris o piesă de teatru în care Iisus Christos face sex pe scenă...trebuia să se abțină. Iar dacă s-ar fi putut depăși pe ea, dacă ar fi avut cât de cât suflet de om în ea și un dram de conștiință ... ar fi trebuit să se roage pentru el. Dumnezeu să-l

binecuvânteze și să-l ierta pe George Pruteanu, acolo unde este ! Și Dumnezeu s-o ierte și pe femeia aceasta, pe Alina Mugiș Pipidi, pentru că mari păcate are pe suflet !

Cum poate fi o femeie capabilă de asemenea gesturi ? Adică să-l prezinți pe Domnul nostru Iisus Christos în halul acela (nu a avut minte să se gândească oare că în momentul acela atrage asupra ei blestemul ?) și să-l calce apoi, să-l desființeze, să-l umilească, să-l batjocorească pe George Pruteanu într-un hal fără de hal, știind că omul este mort !

Face ea parte dintr-o grupare, dintr-o sectă satanistă, dintr-o grupare ocultă, legată de iluminați, care sunt luciferieni (care îl renegă și îl batjocoresc pe Christos) care a pus-o să facă lucrul acesta ? Adică a pus-o și să facă gestul de blasfemie la adresa Domnului Iisus Christos, dar și să-l blasfemieze pe sărmanul George Pruteanu.

O să citiți mai jos Articolul prin care Alina Mungiș-Pipidi îl desființează și îl profanează post mortem pe „prietenul „ ei George Pruteanu. La început nu îți vine să crezi. Și totuși Articolul se numește „ La moartea unui clovn”. Dacă despre George Pruteanu afirmă că a fost un clovn, oare despre ea ce s-ar putea srie care să „spună adevărul despre un asemenea gest și despre un asemenea om”.

Este limpede că Articolul „Moartea unui clovn” este o execuție post mortem a lui George Pruteanu. Nu pot să nu îmi aduc aminte cuvintele prietenului meu, criticul literar, care mi-a spus încă din seara în care George Pruteanu a afirmat despre Norman Manea că este scriitor de mâna a doua, că George Pruteanu... v-a fi pedepsit.

Oare aceiași oameni care l-au pedepsit pe George Pruteanu i-au comandat, i-au cerut Alinei Mungiș Pipidi să îl

execute a doua oară scriind acest Articol oribil despre George Pruteanu ?

Întrebarea îți vine fără să vrei în minte. Nu poți să nu faci o legătură între cele două „pedepse”. Este un „mesaj” (și o „lecție”) faptul că Pruteanu „a mai fost executat încă o dată” pe care „ei și-l transmit între ei, precum că a fost pedepsit, că treaba a fost făcută”, este un mesaj pe care ei ni-l transmit nouă, un avertisment ? Un avertisment că dacă „li se mai opune cineva” ei nu acceptă să fie combătuți, sau împiedicați de la a-și atinge scopul ? În cazul de față scopul fiind demersul inițiat de ei ca Norman Manea să primească Premiul Nobel Pentru literatură.

Prea sunt multe coincidențe în acest joc, și toate se leagă prea bine între ele ca să nu tragi concluzia că totul a fost premeditat ! Și că aici este vorba despre un Scenariu diabolic, despre un Mesaj și despre o Lecție !

Redăm mai jos Articolul Aline Mungiu-Pipdi, apărut în România liberă la câteva zile după moartea lui George Pruteanu în întregime, așa cum l-am luat de pe internet. Unde ni s-a părut că este necesar să intervenim cu un comentariu am folosit aldienele. Cititorul este rugat să vadă Articolul în ansamblul său, în unitatea sa nefragmentată. „LA MOARTEA UNUL CLOVN”, se cheamă acest Articol, care sună ca un epitaf și ca o condamnare la moartea definitivă, la o moarte murdară.

ARTICOLUL ALINEI MINGIU-PIPIDI, apărut în România liberă pe 31 martie 2008, (iar noi l-am luat de pe internet pe trei aprilie 2008) ÎN CARE ÎL DESFIINȚEAZĂ ȘI ÎL TERFELEȘTE PE GEORGE PRUTEANU CUM CREDE EA, CUM A SIMȚIT EA NEVOIA. ÎN CARE SE RĂZBUNĂ ȘI ÎL CALCĂ ÎN PICIOARE CU POFTĂ ! În fond ca și piesa de teatru, în care Iisus Christos face sex pe scenă, și care este o blasfemie la adresa Domnului Iisus Christos, ȘI ACEST ARTICOL ESTE TOT O BLASFEMIE !

ROMANIA LIBERA 3.04.2008, Internet

La moartea unui clovn

Alina Mungiu-Pippidi
Luni, 31 Martie
2008

A murit zilele acestea un vechi prieten de-al meu, George Pruteanu. Corul fals și gălăgios de la moartea

lui tinde sa ascundă faptul ca aceasta celebritate care a murit săptămâna trecuta era un ratat, adică un om excepțional de înzestrat care nu a reușit să-și valorifice darurile. Mă simt datoare sa scriu despre George, nu pentru el (tăcerea ar fi cel mai bun omagiu care s-ar putea aduce memoriei lui), ci pentru toți oamenii sub 35 de ani care au doar o idee vagă cine a fost el si nici o idee cine ar fi putut fi. Necrologul lui scris de

PRINT

RECOMANDA ARTICOLUL

ADAUGA LA FAVORITE

TRIMITE PE YM

amatori se citește așadar ca o lista de falsuri, pentru ca George nu era de fapt profesor universitar (nu avea nici o acreditare reala), nici ziarist (in toata viata lui nu scrisese o piesa jurnalistica autentica), nici comentator (refăcea pe site-ul lui un fel de România Mare mai slaba) si cert nu lingvist (nu a publicat în viața lui o lucrare academică adevărată în acest domeniu). si de fapt ar fi putut fi mult mai mult decât toate astea laolaltă.

Ne-au atras în mod neplăcut atenția aceste cuvinte „ un vechi prieten de-al meu, George Pruteanu”, „corul fals și gălăgios”, „tinde sa ascundă faptul ca aceasta celebritate care a murit săptămâna trecuta era un ratat”, „Mă simt datoare să scriu despre George, nu pentru el (tăcerea ar fi cel mai bun omagiu care s-ar putea aduce memoriei lui), ci pentru toți oamenii sub 35 de ani care au doar o idee vagă cine a fost el și nici o idee”. Să le analizăm. În primul rând titlul spune totul, „La moartea unul clown”. Este aici o imensă răzbunare, autoarea își varsă ura și veninul, și este vizibil obiectivul de a-l desființa pur și simplu. Ca și cum dai afară un cadavru, o zdreanță din casă. Deci George Pruteanu nu era un om serios, ci era un clown, adică un om de nimic. O surprindem apoi pe

Alina Mungiu mințind, comițând falsuri. Iar cei care au scris frumos despre el la moartea lui sunt un cor mincinos ! Adică lumea presei și lumea literară, o lume de mincinoși. Articolul Alinei Mungiu Pipidi este deci și un dialog cu această lume, cu acest cor mincinos. Ceea ce nu este foarte departe de adevăr. Minte când spune, „un vechi prieten de al meu”.

Alina Mungiu nu i-a fost prietenă lui Pruteanu, cum nici el nu i-a fost ei prieten. Nici unul dintre ei nu credem a cunoaște acest sentiment nobil, dar să îl mai și trăiască. Unui prieten nu poți să-i faci ce i-a făcut Alina Mungiu lui Pruteanu, la moartea lui. Numai dacă nu ești nebun de adevăratelea sau dacă îl urăști îngrozitor și ești de un cinism ordinar te porți așa cu cineva care a murit . Minte când spune că ea a scris acest articol nu pentru Pruteanu (pentru care tăcerea ar fi fost cel mai mare omagiu. Și aici este rea) ci pentru tinerele generații. O doare pe ea în cot de tinerii sub 35 de ani. Ea a scris acest Articol ca să îl asasineze post mortem pe Gerorge Pruteanu, ca să îl desființeze complet, și ca să își verse ura și durerea pe el. Ea îl execută în fața societății, în societate, și îl scoate definitiv, ca pe o murdărie din m memoria, din viața ei. Ea a scris articolul acesta pentru că el făcea parte din „acțiunea de pedepsire a lui George Pruteanu”.

Ne-am cunoscut la Iași, unde am fost repede pusă în gardă contra lui de oamenii din grupul de disidenți ai lui Dan Petrescu, care nu aveau încredere în el, deși intelectual le era foarte aproape. Altfel spus George Pruteanu avea un nume famat în Iași, printre prietenii lui. Reputația lui încă din 1989 era că fusese recrutat de Securitate când fusese prins furând din teribilism niște zacusca si o glastră de

flori. Am încercat să-l aduc la "Convorbiri literare" ca să aibă și el o slujbă, dar nu am reușit, m-a oprit opoziția colegilor. George nu făcea lucrurile mai simple, făcea veșnic pe nebunul și ne exaspera pe toți. La "Opinia studentească" a vrut să intre într-o ședința de redacție unde nu avea ce cauta și de supărare că nu l-am primit ne-a baricadat pe afară cu dulapuri și mături. A plecat finalmente la București, unde ne-am regăsit câteva luni mai târziu. L-am adăpostit în camera mea de hotel când au venit minierii: am fugit pe ușa din spate ținându-ne de mână.

Când am devenit redactor-sef la trustul Expres, George avea o rubrică la noi. Era un fel de pamflet amuzant. Într-o zi însă a schimbat tonul. Mi-a dat pe post de rubrica un text lingușitor, penibil, în care făcea elogiul tuturor celor în poziția de a-l ajuta cu ceva, cu mine în frunte. L-am chemat și i-am spus să continue să râdă de oameni, că acolo e forța lui, la scris, și că eu nu public "limbi" pe față, despre mine sau despre alții. Mi-a explicat că e singur pe lume, nu are casa la București și așa mai departe. I-am replicat că nici eu nu aveam. El a subliniat că eu eram pe cale să mă mărit cu un bărbat care avea și că fiecare se descurca cum poate. Colaborarea noastră a luat sfârșit.

Este uimitor cum din acest pasaj se vede ce deșteaptă și grozavă era Alina Mungiu-Pipidi, și ce bună, ce generoasă era ea cu George Pruteanu. Ce nobilă era ea, și ce ticălos și lichea era el :" Altfel spus George Pruteanu avea un nume famat în Iași, printre prietenii lui. Reputația lui încă din 1989 era că fusese recrutat de Securitate când fusese prins furând din teribilism niște zacusca și o glastră de flori. Am încercat să-l aduc la

"Convorbiri literare" ca să aibă și el" *Asta este, după câte bube are în cap, a mai fost și informator al securității, sau era bănuț că este. Ea era redactor șef, ea l-a adus la Convorbiri literare, la Opinia studențească, ea l-a adăpostit în camera ei de hotel (. Mai ceva ca mama răniților ! Nu cumva se văd aici izbucnind la suprafața umorile, ura furibunda, dar reținută, a unei femei neiuibite, sau chiar înșelate ?. La mineriadă au ieșit din hotel fugind prin spate și ținându-se de mână). Dar pe când ea este deșteaptă, nobilă, mărinimoasă, George este lingău, carierist. Și este adevărat în ce spune, săraca de ea, dacă ne gândim că Pruteanu a trecut pe la trei partide, pe la Țărăniști, pe la PSD, și a ajuns la România Mare al lui Vadim. Iar apoi a ajuns apoi și profesor universitar, deși nu avea nici o lucrare mai ca lumea. Însă ea este dreaptă, nepărtinitoare, are demnitate, căci vedem cum colaborarea lor a luat sfârșit. Ea nu poate accepta ca cineva să nu aibă principii, să fie carierist, profitor de duzină. Ce dramoletă de doi bani, lacrimogenă până peste poate. Mai că nu izbucnești în plâns. De fapt lucrurile sunt îngrozitor de triste, de dureroase !*

Când am devenit director la televiziune, George a venit de îndată să îmi propună "Doar o vorba sa-ți mai spun", emisiune care rulase pe Tele7, un post fără audiență. Și-a negociat un contract foarte profitabil pentru el. Dar, cum publicul iubea emisiunea, am acceptat. Problemele au început când ambițiile lui politice au luat în mod neașteptat avânt. Mi-a explicat că este cel mai popular om din România conform unui sondaj dintr-un ziar. I-am explicat că sondajul nu era reprezentativ și că încrederea oamenilor nu se mută de la gramatică la politică. Nu mai era mulțumit să fie un simplu deputat țărănist și începuse să facă propaganda șovină antimaghiară. În unele seri încerca să aducă subiectul

și pe post. Pe măsură ce George se lua mai în serios, audiența lui scădea, așa cum îi prezisesem. Pană la urma, departamentul de programe l-a scos de pe ecran, iar eu nu m-am opus. Cam tot atunci l-au expulzat și țărăniștii din partid.

George fusese un antipesedist convins. Cu toate astea, s-a dus imediat la PSD. Dar la primele alegeri nu a căpătat locul pe lista pe care și-l dorea și așa a ajuns la PRM. Scrisese violent contra lui Vadim Tudor. George aparținea unei populații minoritare. Nu avea ce căuta la naționaliști. Cariera lui de politician naționalist a fost cea mai oribilă, ca acei evrei care colaborau cu naziștii. Lipsisem mult din țară și nu mi-a venit să cred când m-am întors. Nimeni nu mai vorbea cu el din lumea bună. Devenise doar invitatul favorit al talk-show-urilor de mâna a treia, unde nu se duce nimeni.

O vedem în continuare pe Alina Mungiu nobilă și demnă. „Pană la urmă, departamentul de programe l-a scos de pe ecran, iar eu nu m-am opus. Cam tot atunci l-au expulzat și țărăniștii din partid”. Ce vrea să ne spună, că departamentul televiziunii l-a dat afară, nu ea

Din păcate traseismul lui George Pruteanu ni-l arată așa cum era el cu adevărat. De altfel suntem de acord cu ea că George Pruteanu era lipsit de demnitate, de cea mai elementară morală. Ne mai spune Alina Mungiu Pipidi că Pruteanu era evreu și fiind evreu a trecut la naționalistul Corneliu Vadim Tudor, pe care mai înainte îl atacase. Procedează, ne spune Alinuța, care îl demonizase pe Iisus Christos, că George se poartă ca acei evrei care colaboraseră cu naziștii. Și nu au fost puțini evreii care au colaborat cu naziștii. „George fusese un antipesedist convins. Cu toate astea, s-a dus imediat la PSD. Dar la primele alegeri nu a căpătat locul pe lista pe care și-l dorea și așa a ajuns la PRM. Scrisese violent contra lui Vadim Tudor. George aparținea unei populații minoritare. Nu avea ce căuta la naționaliști. Cariera lui de politician naționalist a fost cea mai oribilă, ca acei evrei care colaborau cu naziștii”.

În ultimul timp aflăm că lumea bună nu mai vorbea cu George. De parcă în lumea culturii ar exista lume bună. Aiurea, toți sunt ca Alina Mungiu Pipidi. Toți sunt ca politicianiștii, ca toți cei care s-au cocoțat în posturile cheie, care sunt obsedați numai de jefuirea și îmbogățirea țării. N-au pic de suflet în ei, nu știu absolut deloc ce este aceea mila, rușinea, frica de Dumnezeu !

În anul 2004 George a fost pe lista neagra a Coaliției pentru un Parlament Curat, pentru traseism. Ne-am văzut între două uși la o televiziune. Era o caricatura a lui însuși. Clovn fusese toata viata, dar acum devenise unul patetic, care recita exact ceea ce l-ar fi făcut să roșească în timpurile lui bune. Fostul autor de filme artizanale porno și traducător din scriitori deocheați francezi, un ateu convins, nu mai vorbea decât despre neam și Dumnezeu. Nu mai convingea. Votanții nu l-au mai ales. Poate nu e limpede de ce l-am iubit pe George și de ce rămâne singurul bărbat pe care am încercat să-l adăpostesc de mineri. In primul rând, pentru ca m-a aparat în aprilie 1990, când am propus la primul congres al ziariștilor liberi ca oamenii care l-au proslăvit pe Ceausescu să nu mai aibă dreptul să scrie. Eram foarte tânăra pe atunci și George cu încă vreo doi s-a așezat între mine și trupa care a vrut sa mă linșeze după aceasta propunere. În al doilea rând, pentru ca înainte de a descoperi televiziunea de pierzanie era un intelectual de mare calitate, deși cam decadent, traducea Infernul lui Dante și recita din Apollinaire. Era si un critic literar onorabil, care promitea sa devina un critic chiar foarte bun. Dar nu a dus niciodată la bun sfârșit nici un proiect măreț din cele pe care le-ar fi putut face. Era mult mai simplu să fie vedeta la televizor sau clovn politic.

Ce să mai zici ! Și ce să mai crezi ? Aceștia sunt intelectualii români ! Asta este nația românească ! Aceștia sunt ziaristii români, oamenii de cultură români ! Aceasta este lumea literară, lumea presei românești. Nu au milă, nu au rușine, sunt incapabili să se vadă și să se privească din afară... Sunt incapabil să gândească în perspectivă, să își imagineze ce se va spune despre ei mai târziu. Și-au vărsat veninul, au vomat ura din ei, și acum s-au liniștit. Au învins, acum în subconștientul lor ei se văd mari ! Îți este și milă de ei. Și autorului acestei cărți chiar îi este mila de această lume, formată din călăi și victime în același timp, a cărui victimă este și el.

Clovnul George Pruteanu a fost mult mai tare ca omul de cultura George Pruteanu, de a cărui moarte s-a făcut finalmente vinovat. Dar aceasta crimă s-a petrecut mult mai demult decât vinerea trecută. Când Cristian Tudor Popescu m-a certat într-un articol de-al lui prin 2003 ca i-am spus lui Pruteanu "George" cu lacrimi în ochi într-o emisiune, în loc să-l înjur cum merita, avea perfecta dreptate. Atunci îmi dădusem eu brusc seama ca George Pruteanu al meu era mort și am început să-l plâng în direct. De asta azi nu mai am lacrimi la a doua lui moarte, a cărei lecție este că și cel mai mare talent poate muri de prea puțin caracter într-o societate ca a noastră. Asta e singura lecție a tragicomediei care a fost viața prietenului meu George Pruteanu”.

Clovn și caricatură a lui însuși. De unde atâta răutate incisivă la o femeie. ..? „Era o caricatura a lui însuși”. Ce expresie ! Clovn fusese toata viata, dar acum devenise unul patetic, care recita exact ceea ce l-ar fi făcut să roșească în timpurile lui bune”.

Ceea ce ne uimește în acest pasaj este faptul că Alina Mungiu-Pipidi vorbește **chiar despre moartea și asasinarea lui George Pruteanu. Este limpede că aici este vorba despre un mesaj care trebuie decodat : „George Pruteanu, de a cărui moarte s-a făcut finalmente vinovat”**. Subliniem, deci Alina Mungiu Pipidi spune aici foarte clar, **George Pruteanu s-a făcut vinovat de moartea lui !** Și aici gândul mă duce la criticul literar care m-a sunat ca să-mi spună că George Pruteanu va fi pedepsit. Pentru că ăștia nu se joacă, mi-a spus criticul literar. Când s-a făcut George Pruteanu vinovat de moartea lui, finalmente (acest cuvânt spune totul) ? Atunci când l-a atacat și l-a desființat pe Norman Manea...afirmând despre el că **„este un scriitor de mâna a doua”** ? Nu cumva atunci și-a provocat moartea, „supărându-i prea tare pe cei care sunt în spatele lui Norman Manea, pe cei care i-au voit capul” ? Dar el și-a făcut-o cu mâna lui pentru că el a afirmat despre Norman Manea...că **este scriitor de mâna a doua**. Alina Mungiu ne dă un alt detaliu foarte important despre moartea lui Pruteanu : **„Dar aceasta crimă s-a petrecut mult mai demult decât vinerea trecută”**. (Deci este vorba despre CRIMĂ, subliniem apăsat ! Nu întâmplător este introdus aici cuvântul acesta, **crimă**)

Când mai demult ? Când a trecut în partidul lui Vadim, atunci ? Deci mai demult s-a hotărât soarta lui George Pruteanu : pentru că a intrat în partidul România M-are, fapt care i-a deranjat foarte tare, iar acum pentru că a afirmat despre Norman Manea... că este un scriitor de mâna doua” nu mai este iertat. Sau poate o mai fi făcut și alte „gafe”, poate i-o mai fi supărat și cu altceva, iar afirmația că Norman Manea.....este un scriitor de mâna a

doua a umplut paharul... Alina Mungiu ne vorbește limpede despre a doua moarte : „**De asta azi nu mai am lacrimi la a doua lui moarte**”, . **Este clar acum, ba este chiar limpede.** Aceasta, ce face în acest Articol Alina Mungiu este **a doua lui moarte**, al doilea asasinat al lui Pruteanu, când, după ce a fost omorât fizic, George Pruteanu mai trebuia omorât încă o dată, de data aceasta moral, ca judecată în fața societății, (și a organizației) prin compromiterea și terfelirea memoria lui, a imaginii omului. A imaginii intelectualului.

Prima lui moarte fiind aceea când a fost omorât fizic cu otrava care produce infarct și nu lasă urme. (otravă cu care a fost omorât și marin Preda) **Deci ca să fie clar, Alina Mungiu ne spune că în cazul lui George Pruteanu există două morți.** Și ea le numește foarte clar pe amândouă. Acum lucrurile se leagă foarte bine. Totul devine mai profund și mai transparent. Alina Mungiu ne mai dă încă un element foarte semnificativ. Despre moartea lui „**a cărei lecție este că și cel mai mare talent poate muri de prea puțin caracter într-o societate ca a noastră**”. Decodificată ideea este aceasta : în societățile secrete „în cazul în care nu respecti „legea” ești pedepsit. Chiar dată ești un mare talent. Atenție, pentru avizați și pentru cei neavizați. Dacă nu ai caracter, adică dacă nu respecti legile societății secrete... George Pruteanu nu a respectat cutuma, și a „trădat” de mai multe ori, ba intrând în Partidul lui Vadim, ba atacându-l pe scriitorul Norman Manea.....Deci el a deranjat pe cineva care nu a ținut deloc cont de talentul lui....și aceasta a fost o greșeală prea mare.

Evreu fiind și atacându-l pe un alt evreu, pe Norman Manea, împiedicându-l în drumul lui de scriitor împins de confrăți către Premiul Nobel... George Pruteanu trebuia pedepsit. Și el a fost pedepsit. Articolul doamnei Alina Mungiu-Pipidi a fost scris pentru că George Pruteanu trebuia pedepsit, trebuia compromis moral, executat moral. (Și acest lucru trebuia arătat tovarășilor) Și lucrul acesta nu se face decât prin presă, scriind un articol calomnios, care îl prezenta într-o ipostază total negativă. Aceasta avea să rămână pentru mulți imaginea adevărată a lui George Pruteanu. Însă execuția a doua a lui George Pruteanu, care este un articol codificat (de fapt amândouă morțile, și prima și a doua, despre care ne vorbește explicit Alina Mungiu) trebuie să fie cunoscută... **ca o lecție**. Pentru aceasta Alina Mungiu introduce la sfârșitul articolului cuvântul **lecție...** **Execuția lui George Pruteanu și prima și a doua și articolul Alinei Mungiu SUNT O LECȚIE ! O lecție este desigur...făcută de cineva pentru altcineva. Pentru cine este această lecție ? Desigur pentru cei... care nu sunt ascultători, docili, ca George Pruteanu... Concluzia este limpede : NI S-A DAT O LECȚIE !**

În finalul acestui comentariu vom spune însă că nu cunoaștem care este adevărul în cazul lui George Pruteanu... Poate să fie adevărat sau poate să nu fie adevărat. Îl lăsăm pe cititor să tragă el concluzia ! Însă lucrurile prea se leagă între ele. Ne este teamă să nu greșim în fața lui Dumnezeu. Pentru că Adevărul numai Dumnezeu îl cunoaște !

De un lucru suntem însă foarte siguri: că acest articol al doamnei Alina Mungiu-Pipidi, din România Liberă ne spune foarte clar cât de murdară, cât de cinică, de inconștientă și de

asasină este lumea literară. Că în această lume, scriitorul, (așa cum sunt eu, cum ești dumneata) nu contează nici cât o ceapă degerată. Nici cât o cârpă. De fapt scriitorul român nu mai contează pentru nimeni, nu mai înseamnă demult nimic pentru nimeni. Ne referim nu numai la lumea scriitorilor, care, am văzut că este o lume asasină, căreia nu-i pasă de scriitor, ci la lumea intelectuală, dar mai ales la poporul român, aflat într-o stare de prăbușire morală nemaiîntâlnită în istoria noastră. Când a fost vorba să îl elimine pe Marin Preda l-au eliminat de nu s-a văzut, când a fost vorba să îl elimine pe George Pruteanu, chiar dacă era evreu, că a ieșit din front, și nu a fost docil, l-au eliminat și pe el de nu s-a văzut. A zis cineva ceva ? Nu ! deși George Pruteanu, și acesta este un merit al lui, s-a bătut ca un leu pentru limba română, pentru cultura română, pentru Învățământul românesc !

După moartea lui George Pruteanu l-a o lună și mai bine se întâmplă iarăși un fapt semnificativ. Care are legătură cu George Pruteanu. Pe la jumătatea lunii aprilie 2008 vine în țară Norman Manea. Norman Manea, care precizăm nu este un mare scriitor român, nu e nici pe departe un scriitor de talia lui Marin Preda, sau a lui Nichita Stănescu, ori Marin Sorescu, sau Eugen Barbu, a făcut deci o vizită în România. Pe 18 aprilie am văzut un interviu cu el pe postul tv România Cultural. Norman Manea a venit în România cu un scriitor italian, însoțit de o echipă a unui post tv italian și este primit cu surle și tobe. Cu o regie enormă ! I se iau interviuri și este primit ca *un mare scriitor mondial*. Este limpede că toată această atmosferă din jurul lui, toată importanța care i se dă este regizată, umflată. După ce revine dintr-o călătorie pe la mănăstirile din Moldova Universitatea din Cluj și cea din București îi decernează titlul de Doctor Honoris Cauza.

Editura Polirom din Iași îi publică opera completă în nu știu câte volume. De parcă ar fi Arghezi sau Rebreanu. Pentru nici un scriitor român Uniunea scriitorilor nu a făcut lucrul acesta ! L-a făcut pentru Norman Manea, care în America l-a atacat foarte dur pe Mircea Eliade acuzându-l că a făcut parte din Mișcarea legionară ! De parcă Mircea Eliade ar fi comis mii de crime ! Este limpede că Norman Manea este umflat cu pompa pentru a lua premiul Nobel ! Că i se regizează decernări de titluri și i se dau Premii nemeritate numai ca să fie împins cât mai în față pentru a lua premiul Nobel.

Întrebarea noastră este această. Trebuia lichidat George Pruteanu ca să vină Norman Manea , să fie primit cu brațele deschise, să i se publice Opera completă cu tam tam, să i se decerneze Titlul de Doctor Honoris Causa...” Există vreo legătură între venirea în țară și moartea lui George Pruteanu ? Ce slugarnici suntem noi cu evreii ! Și cât de criminali suntem cu scriitorii noștri de valoare, îi asasinăm , îi umilim, îi marginalizăm ! De ce nu i-am dat Titlul de Doctor Honoris Causa lui Paul Goma, marele nostru disident aniticomunist, care în anul 1977 s-a ridicat cu un curaj enorm împotriva Dictaturii comuniste !? Astăzi Paul Goma este mazilit, marginalizat, umilit, și asasinat moral ! De ce nu i-am dat titlul de Doctor Homoris Cauza lui Marin Preda ?

Și acest eveniment vorbește despre lumea literară românească și despre scriitorii români !

Am meditat de multe ori la această amintire, care revine obsedant în memoria noastră. Îmi aduc aminte că la întâlnirile de duminică de la ora 10 la Cofetăria hotelului Atene Palace, unde mergeam invitat de scriitorul Alexandru Cerna Rădulescu în anii 1970, am asistat în mai multe rânduri la atacuri foarte dure, la bârfe foarte violente, fără perdea ale Generației interbelice de scriitori împotriva Generației 60, celebra generație 60 din literatura română, generația lui Nichita Stănescu, a Anei Blandiana, a lui Marin Sorescu, a lui Păunescu. Deși scriitorii care veneau să se întâlnească, să discute la Cofetăria Hotelului Atene Palace, asta fiind în anii 1970, erau oameni în vârstă, care se exprimaseră în literatură, când venea vorba despre generația 60 îi negau toate drepturile, orice merit. Nichita Stănescu era realmente urât, detestat. De la ei am aflat că Nichita Stănescu este un bețivan. Că stă la cârciumă, scrie o poezie pe un șervețel de hârtie, cheamă un copil căruia îi dă hârtia și îl trimite la redacție, unde poezia i se publică imediat, și asta pentru ca să aibă bani de băut. Marin Sorescu era un poet fără valoare, un mimetic, un George Topârceanu, dat cu o altă spoială. Afirmatia aceasta a făcut-o Alexandru Cerna Rădulescu, și ceea ce m-a mirat atunci a fost faptul că Alexandru Cerna Rădulescu, care era oltean, invidia, nu înghițea un alt scriitor care era tot oltean, născuți nu departe unul de altul, și care avea o vogă mai mare. (mai târziu aveam să mă conving per propria mea iele că oltenii sunt cei mai invidioși dintre scriitori, că ei se sabotează între ei cel mai mult) Dar ceea ce nu am putut să accept a fost ura prea evidentă, viscerală a Generației mai vârstnice de scriitori, generația interbelică, împotriva generației mai tinere, generația anilor 60. După generația

60 ar fi fost normal să vină în literatură generația 70 , din care face parte subsemnatul. O generație care din păcate nu s-a încheșat, pentru că dictatura comunistă devenise prea atroce, iar tinerii scriitori au fost risipiți pe tot cuprinsul țării. Această generație nu s-a încheșat și pentru din cauza invidiei, pentru că în scriitorii români tendința dezbinării este mai mare decât aceea a apropierei, a unității. Prea multă ură, mi-am spus atunci în gând, o ură murdară, sălbatică, văzând cum îi bârfeau și cum vorbeau scriitorii bătrâni despre scriitorii tineri. Această ură a unei generații bătrâne împotriva generației tinere ține tot de psihologia lumii literare românești. O lume a invidiei, a cinismului, a inconștienței și a asasinatului moral ! Ține de psihologia intelectualității românești 1

Dar dacă generația 70 de scriitori nu s-a încheșat în literatură română, și asta tot din cauza invidiei, ei bine, generația 80, care a venit în literatura română, a fost o generație de lupi foarte unită, care știau să muște al dracului, fără nerușinare, fără scrupule, o generație care a știut să sfâșie, să înjure. O generație fără valoare, o generație fără scriitori de valoare. O generație cu colții plini de sânge... Băieții ăștia îi urau pe scriitorii mai vârstnici decât ei, și îi înjurau ca la ușa corului. Atâta desconsiderare m-a scârbit pur și simplu.

Ca să ilustrăm cu și mai multe detalii asasinatul moral al lui Marin Preda, ca să folosim și alte opinii, alte documente, și ca să ne ferim de subiectivitatea noastră și de efectele raționamentelor noastre, reproducem în întregime articolul de mai jos pe care l-am luat din presă. Articol apărut chiar în perioada în care poetul Cezar Ivănescu apărea la posturile de televiziune ca să se apere și ca să-l acuze pe Mircea Dinescu de asasinarea lui Marin

Preda. Este desigur punctul de vedere al altcuiva, independent de modul cum vedem noi lucrurile ! Fără să scoatem nici un fragment din textul apărut în presă, sau să inversăm ordinea paragrafelor, vom interveni însă în text cu scurte comentarii, textul având altă literă.

Cazul Preda-Dinescu=Ivanescu

IVĂNESCU: DINESCU A FOST COMPLICE LA MOARTEA LUI PEDA

Directorul Editurii Junimea pune decizia de colaborare pe care a primit-o de la CNSAS pe seama răzbunării lui Mircea Dinescu.

CEZAR IVANESCU SUȘȚINE CĂ NU A COLABORAT CU SECURITATEA

„Motivul pentru care s-a dat această decizie este că l-am acuzat pe Mircea Dinescu că a fost complice la moartea lui Marin Preda.“ Cu această acuzație, pe care a lansat-o de altfel încă din 1980, la moartea marelui prozator, se apăra poetul Cezar Ivănescu de decizia CNSAS privind colaborarea cu Securitatea, dată marți. Deși Mircea Dinescu, membru al Colegiului, fiind plecat în Franța, nu a participat la ședința de marți a CNSAS, în care s-a votat verdictul pentru Ivănescu, acesta din urmă este convins că la mijloc este vorba de o răzbunare, cu atât mai mult cu cât, spune el, nu a fost chemat la audieri. Surse din cadrul Colegiului susțin însă că acesta a declinat invitația de a se prezenta la sediul CNSAS.

(Așadar subliniem noi, rezultă din acest text că Cezar Ivănescu l-a acuzat pe Mircea Dinescu de asasinarea lui Marin Preda, încă din anii 1980, adică din anul morții lui Marin Preda. Subliniem un lucru foarte important, Cezar Ivănescu îl acuză pe Dinescu Mircea că ar fi fost complice la moartea lui Preda. Ce să înțelegem de aici, că a fost complice cu încă cineva...? Sau, complice, în sensul că a participat indirect la asasinarea, la producerea morții lui Marin Preda !

Deci acuzația lui Cezar Ivănescu este veche, este chiar din perioada în care a fost asasinat Preda, adică din mai 1980... Pentru această acuzație, Mircea Dinescu, despre care s-a vorbit în lumea literară prin anii 1990 că

ar fi făcut parte din fracțiunea Anticeaușescu, deci kaghebită, a securității române, cea care l-a trădat pe Ceaușescu, fără trădarea ei nefiind posibilă lovitura de stat din 22 decembrie 1989, s-a răzbunat pe Cezar Ivănescu, adică i-a plătit-o. La aceasta noi adăugăm următoarea precizare, credem că și din invidie, mânat de patologia axiofagiei a făcut Mircea Dinescu acest gest, a dat sentința că Ivănescu a fost informator. Faptul că Mircea Dinescu a lipsit de la ședința CNSAS la care s-a dat verdictul că Cezar Ivănescu a fost informator, îl pune într-o poziție și mai proastă pe Dinescu. Îi pune în evidență viclenia, premeditarea, a aranjat ca dosarul să fie analizat în ședință, iar el a șters-o ca să nu cadă bănuiala pe el. Deci acesta este Dinescu, un tip foarte viclean și cinic !)

„Eram considerat un individ periculos. Am făcut de mai multe ori greva foamei și am atacat deschis PCR și Securitatea. După debutul din 1968 am fost șapte ani interzis de cenzură și doar după intervenția maestrului Preda la Burtică am putut publica din nou“, justifică Cezar Ivănescu de ce este „falsă“ decizia CNSAS. Poetul ieșean susține ca Securitatea a încercat să-l racoleze însă pe când era student la Facultatea de Filologie din Iași, în anii '60, dar a refuzat și a fost lăsat în pace. „Am fost chemat la sediul lor de pe Sărărie. Voiau să-mi dea o misiune clară : să le obțin cursul de Estetica al profesorului Alexandru Husar. Am refuzat, iar a doua oară când m-au mai căutat le-am zis că am de învățat și nu am vreme de așa ceva. M-au lăsat în pace“, susține Cezar Ivănescu. Surse din CNSAS spun însă că tocmai din perioada studenției

datează angajamentul și notele pe baza cărora s-a luat decizia de colaborare.

(Păi dacă există angajamentele și notele care demonstrează că Cezar Ivănescu a fost informator CNSAS ar trebui să le facă publice. De ce nu le-a făcut până acum ? Pentru că afirmațiile CNSAS că Cezar Ivănescu a fost infirmator al securității sunt foarte precise și clare n n)

Poetul susține că nu a scris niciodată nimic pentru Securitate și, ca urmare, decizia CNSAS nu poate avea la bază decât influența lui Dinescu. „L-am acuzat că, după ce Preda băuse o zi întreagă la Cartea Românească (n.r. - editura la care era director), l-a luat câteva ore și a venit cu el mai beat. Iar Dinescu niciodată nu mi-a răspuns unde a fost în acele ore cu Preda și ce a făcut“, atacă Cezar Ivănescu. Dinescu a fost în viziunea acestuia complicele altor scriitori, care, în aceeași zi de 15 mai 1980, i-ar fi dat lui Marin Preda să mai bea câteva băuturi, în cadrul unei aniversări la celebra Casă de Creație de la Mogoșoaia. Marin Preda a murit apoi noaptea, oficial din cauza unei asfixii mecanice, speculându-se însă că a fost ucis de Securitate. „Le-am zis atunci: «Dacă l-a omorât Securitatea, voi ați fost securiștii»“, spune Ivănescu.

(Așadar, din declarația lui Cezar Ivănescu rezultă că în ziua aceea Marin Preda băuse toată ziua la editură, iar Mircea Dinescu a venit la Cartea Românească, l-a luat

pe Preda, au plecat și au mers, unde nu știe nimeni, după care Mircea Dinescu l-a adus pe Marin Preda într-o stare și mai proastă, mai beat. Cezar Ivănescu l-a întrebat pe Dinescu unde au fost, dar aceste nu a vrut să-i spună. În această situație nu poți să nu îți pui întrebarea dacă nu acum i s-a pus lui Preda în pahar otrava despre care se știe bine că este folosită în lumea spionajului. Aceasta în versiunea lui Cezar Ivănescu. Faptul că în presă și în lumea literară a circulat zvonul că Mircea Dinescu ar fi fost ofițer în securitatea română, în aripa Anticeușescu, (deci KGB) ne gândim că este posibil ca această ramură kaghebigă a securității române să îl fi eliminat pe Marin Prea, pentru că scrisese Delitul, vol I, ca să nu mai scrie romanul „delirul, vol II” (a se vedea mai jos) și pentru ca vina să cadă pe Securitatea, și de aici pe Nicolae Ceaușescu, pentru că ordinul venea de la acesta ! De altfel și Cezar Ivănescu o spune : „speculându-se însă că a fost ucis de Securitate. „Le-am zis atunci: «Dacă l-a omorât Securitatea, voi ați fost securiștii»“, spune Ivănescu. „ N n. Subliniem acest lucru, dacă Ivănescu i-a reproșat lui Dinescu faptul acesta cu Securitatea înseamnă că se știa încă din acel an 1980, când a murit Preda, că prin asasinarea lui Marin Preda s-a urmărit compromiterea Securității române, și prin Securitatea română compromiterea lui Ceaușescu. Nicolae Ceaușescu trebuia văzut ca fiind în spatele asasinatului lui Marin Preda. . Compromiterea, satanizarea lui Ceaușescu a fost pusă la cale din afara Țării, încă din anii 1970, de KGB, (după ce Nicolae Ceaușescu refuzase ca trupele române să intre în Praga, în 1968, și criticase aspru intervenția trupelor Pactului Tratatului de la Varșovia, în Cehoslovacia),

pentru a-l înlătura de la putere și a fi înlocuit cu un om al Moscovei. Amintim faptul că pe un post de televiziune Ioan Talpeș, care a fost Șeful serviciilor secrete sub Iliescu, a afirmat că socrii lui Mircea Dinescu, care sunt din câte am auzit, evrei unguri, erau agenți kgb. În cazul acesta socrii lui Mircea Dinescu erau în spatele lui Dinescu înainte de 1989 când el făcea pe dizidentul. Dar în spatele lui Mircea Dinescu era și facțiunea kgb din Securitatea română, iar mai târziu și Occidentul, care voia și el înlăturarea lui Ceaușescu. Începând cu anii 1980 și Occidentul, dorind să scape de Ceaușescu a declanșat procesul de satanizare al lui ceaușescu. Satanizarea lui s-a făcut prin postul de radio Europa liberă, dat și din interiorul țării de către facțiunea keghebistă a securității române cea care lansa zvonuri că Nicolae Ceaușescu și Elena Ceaușescu omoară copii ca să le ia sângele, pentru a-și înlocuiască sugele lor cu al copiilor uciși. Asta pentru a întineri, pentru a trăi cât mai mult !. Zvonuri ca acesta au circulat intens despre soții Ceaușescu înainte de 1989. Un zvon care avea menirea să îl compromită pe Ceaușecu, să atragă ura populației împotriva Ceaușeștilor era acesta, că Eterna Ceaușescu ar fi ordonat execuția popularului actor Amza Pelea, care la un scheci spusese în loc de „Țața Leana din capul satului”, „Țața Leana din capul Statului”. De altfel unul dintre rolurile teroriștilor care au tras în copii și în populație după 22 decembrie 1989 a fost acesta, de a atrage și de a stimula ura populației împotriva lui Ceaușescu spunând că teroriștii care trag în populația nevinovată , împotriva celor de la televiziune sunt ai lui Ceaușescu..... Au avut astfel un motiv important ca să îl elimine per Nicolae Ceaușescu foarte

repede, pentru a nu apuca sa vorbească. De altfel după execuția soților Ceușescu teroriștii nu au mai tras în populație, s-au retras, semn, pentru populația manipulată, că au fost ai lui Ceaușescu. Deci și asasinarea lui Marin Preda a avut funcția, una dintre funcții, de a-l compromite pe Nicolae Ceaușescu și Securitatea, Securitatea fiind a lui. Or lucrul acesta ni-l spune foarte precis în declarația lui Cezar Ivănescu. Ce lucruri oribile, ce lucruri oribile ! Numai niște oameni bolnavi puteau gândi asemenea strategii.)

Mircea Dinescu consideră puerile acuzațiile lui Ivănescu. „Sunt lucruri care se pot verifica. Am fost la Marin Preda la editura în acea zi, dar nu am băut cu el“, spune poetul. Istoria conflictului între cei doi a mai avut doua episoade efervescente. Unul înainte de 1989, când Cezar Ivănescu a intervenit într-o altercație fizică între scriitorul Iulian Neacsu, pe de o parte, și Mircea Dinescu cu Dorin Tudoran, de cealaltă parte. (*când bătăușul Mircea Dinescu și bătăușul Dorin Tudoran l-au bătut realmente pe Iulian Neacșu, astfel că acesta și-a scos Certificat medical.)* „Ivănescu a fost martorul acuzării în acel proces și a spus în instanța că eu l-am înjurat pe Ceaușescu. (*la ce s-a pretat Dinescu, l-a pârât că l-a înjurat pe Ceaușescu, pentru a-l înfunda pe Cezar Ivănescu, și pentru a-l compromite*) Am primit o amendă de 3.000 de lei și o pedeapsă cu suspendare“, povestește Dinescu. Celalalt episod s-a produs în 1990, când Ivănescu și Neacșu au fost concediați de la Uniunea Scriitorilor, la conducerea căreia tocmai ajunsese Dinescu.

(Am reprodus acest articol din presă mai mult ca să se vadă cât de ticăloși și de murdari sunt scriitorii, cât de murdară, de cinică, de bestială este această lume literară. Pe care ca adolescent o divinizam și de care am fost îngrozit toată viața. Mircea Dinescu și cu Dorin Tudor l-au bătut pe Ilie Neacșu. Deci oamenii aceștia s-au bătut ca niște boschetari, ca niște derbedei. În plus avem aici imaginea atmosferei, a mediului din lumea literară, mediu al găștilor, în care se bea și se bârfește, se înjură, și se bate cu pumnii. Dacă nu faci parte din gașca „aflată la putere” nu ai nici o șansă în lumea aceasta literară. Îl vedem în acest fragment apărând pe Dorin Tudoran, poet mediocru, dar disident și el înainte de căderea lui Ceaușescu, adică agent de influență occidental ! n n)

Șoc în scriitorime

Decizia CNSAS i-a surprins pe scriitori, dat fiind profilul lui Cezar Ivănescu, însa părerile sunt împărțite. „El are un stil justițiar, spune inechivoc lucrurile și nici nu cred că este o fire șantajabilă. Nu pot să cred că a colaborat“, spune criticul ieșean Valentin Ciucă, directorul Societății Junimea. „Mă surprinde decizia CNSAS și cred că ea poate afecta imaginea Uniunii, însă nu cred că CNSAS ar putea fabrica probe“, spune scriitorul Nichita Danilov, unul dintre scriitorii cu care Ivănescu a fost în conflict. (Mirela CORLATAN - Cotidianul - Apărut în ediția din 31 Ianuarie 2008)

(Așadar această întâmplare murdară din lumea scriitorilor români i-a împărțit în două tabere. Nichita Danilov pentru că a avut un conflict cu Cezar Ivănescu, nu are nici o mustrare de conștiință să lase să se înțeleagă că dacă CNSAS nu fabrică probe în acest caz Cezar Ivănescu este sigur turnător ! ce ticălos poate să fie și acest Nichita Danilov, dacă poate el afirma așa ceva ! Vedeți dumneavoastră în această lume a scriitorilor, în această atmosferă viciată, tensionată de gășcari aflați în bătălii și înjurături, semnul nobleței, al superiorității umane, al generozității ? Suntem desigur departe, foarte departe de această realitate ! n n)

19

O PARALELA INTRE ASASINAREA

LUI MIHAI EMINESCU A LUI NICOLAE LABIȘ,
A LUI NICHITA STĂNESCU ȘI A LUI MARIN PREDA
SAU
UNDE ESTE CONȘTIINȚA SCRITORULUI ROMÂN ?

De la moartea lui Marin Preda au trecut aproape 3 decenii, și deși, în „lumea bună” se știe cine l-a asasinat pe autorul Moromeților, deși Cornel Popescu, un apropiat al lui Marin Preda (a fost redactorul șef al Editurii Cartea Românească pe vremea când Marin Preda era Directorul

Editurii Cartea Românească. Înainte de a muri Marin Preda.) a promis că după moartea lui, a lui Cornel Popescu, v-a lăsa un document scris în care va dezvălui asasinul marelui prozator Marin Preda, LUMEA LITERARĂ ROMÂNEASCĂ A FOST ATÂT DE DEZINTERSATĂ DE CAZUL PEDA ÎNCÂT NIMENI NU S-A MAI LUPTAT PENTRU AFLAREA ADEVĂRULUI.

Este vorba desigur de același egoism, de aceiași patologie a axiofagiei și a egoplasmului care caracterizează lumea literară românească ! (Vai, care caracterizează clasa intelectuală în ansamblul ei !) Nu interesează pe nimeni ce se întâmplă cu lumea literară, cu scriitorii, ce se întâmplă cu țara, cu economia, cu agricultura și cu clasa țărănească, așa cum se prezintă ea acum.

În subconștientul celor care formează această lume, ne referim la lumea literară, „este bine că Marin Preda a dispărut”, pentru că Marin Preda „nu-i mai deranjează, nu-i mai face să sufere”, nemaexistând el, (care prin comparație cu el îi făcea să se perceapă pe ei ca fiind mici !) subconștientul lor este împăcat.

Pentru subconștientul lor este bine „ca Marin Preda să nu mai existe”, conștiința lor face efortul de a-l uita, pentru că nemaexistând el, în subconștientul lor EI APAR CA FIIND MAI MARI, MAI IMPORTANTI !

**SĂ MAI SUBLINIEM, SĂ MAI REPETĂM
ÎNCĂ O DATĂ ACESTE ADEVĂRURI CUMPLITE**

**PENTRU A NE INTRA BINE ÎN MINTE ! ȘI
PENTRU A DEVENI MAI BUNI**

Așadar toți acești mari scriitori au fost asasinați în primul rând de scriitorii din apropierea lor datorită acestei boli a psihologiei poporului român care este Axiofagia. Și a patologiei psihologiei poporului român denumită de noi Egoplasmul. Această patologie, Axiofagia, ne face ca să nu putem suferi Valoarea; Valorile. Aceasta ne deranjează, ne face să suferim, pentru că, subliniem și repetăm lucrul acesta, ne face să ne simțim mici. Și asta ne doare ! (De aici se naște tendința axiofagă, tendința de distrugere, de eliminare a valorii invidiate !) Ne percepem ca fiind mici și neînsemnați în raport cu ei, cu Valoarea, cu valorile, și egoul, subconștientul nostru nu poate accepta lucrul acesta. Aceasta declanșează în sistemul nostru psihic o stare de suferință, de alertă, de aceea subconștientul nostru îi comandă psihicului nostru, comportamentului nostru să-i elimine !

Așa cum spuneam în studiile noastre (a se vedea „PSIHOLOGIA ȘI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN”), de psihologie, la noi, la români, această patologie, Axiofagia, face parte dintr-un Sistem de patologii ale psihologiei poporului român, dintr-un sindrom, împreună cu Egoplasmul, cu Inteligența negativă și cu Atomita, aceste patologii susținându-se una pe alta, comunicând între ele, devenind astfel mai eficiente, mai distrugătoare, mai vitale.

Aceste patologii își au rădăcina, sediul în subconștientul colectiv al poporului nostru, în codul genetic. Axiofagia o întâlnim în mentalul, în modul de a

simți și gândi al ciobanilor din Balada și Mitul Mioriței, care îl omoară pe Mândrul Ciobănel, pentru că acesta este mai valoros, mai bun, mai harnic, mai inteligent decât ei. Căci are turme mai multe, mândre și cornute. Are mai multe turme decât ei, deci, este mai bun ! Și pe ei îi doare lucrul acesta, ei nu pot accepta acest lucru, această realitate. Astfel spus Balada Miorița este primul certificat de naștere al Axiofagiei la noi la români. Valabil până azi !

Toate valorile culturale românești au fost sabotate și distruse datorită acestei Axiofagii, care a acționat într-o strânsă colaborare cu celelalte trei patologii ale psihologiei poporului român, deci cu Egoplasmul, cu Inteligența negativă și cu Atomita.

Noi, românii, așa cum am mai spus, nu am luat Premiul Nobel în nici un domeniu, pentru că i-am sabotat pe scriitorii și oamenii noștri de știință ! Și așa o să procedăm până dispărem ca popor !

VOM REPETA LUCRUL ACESTA ȘI DE UN MILIARD DE ORI, PÂNĂ CÂND NE VA INTRA BINE ÎN CAP, ȘI NE VOM VINDECA. PÂNĂ CÂND NE VA VENI MINTEA LA CAP !

Constantin Brâncuși, G. Enescu, Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionescu, Henri Coandă, George Palade (singurul român care a luat premiul Nobel pentru medicină) s-au realizat pentru că au fugit din țară. Dacă ar fi rămas în țară ar fi fost invidiați, marginalizați, distruși !

AȘADAR ÎN PRIMUL RÂND SCRITORII ACEȘTIA AU FOST UCISI DATORITĂ INVIDIEI, AXIOFAGIEI DIN MEDIUL ÎNCONJURĂTOR. Acesta este Asasinatul moral.

În al doilea rând însă ei au fost asasinați (și moral dar și direct) cu un scop precis, concret, care de data aceasta a ținut de contextul istoric. Mihai Eminescu a fost asasinat pentru că era o mare Conștiință, un Mare gazetar, un mare patriot care ar fi demascat Pactul secret încheiat de Carol I, cu Germania și Austro-Ungaria. Nicolae Labiș a fost asasinat direct pentru că după revoluția maghiară era posibil să fi devenit un disident, ceea ce nici partidul și nici Securitatea din acel moment, și nici rușii, care controlau țara nu ar fi acceptat.

Marin Preda a fost asasinat, de data aceasta direct, pentru că trebuia pedepsit că a scris „Delirul, vol II”, pentru a nu scrie continuarea la „Delirul I”, adică pentru a nu scrie „Delirul, vol II, care până la urmă tot a apărut în literatura română, cu voia lui Dumnezeu ! De asemenea Marin Preda a mai fost asasinat ca vina asasinării lui să cadă pe Securitatea română (că ar fi fost asasinat de către securitatea română la ordinul lui Nicolae Ceaușescu!), dar mai ales pe Nicolae Ceaușescu, al cărui proces de satanizare începuse în occident, (prin Europa liberă, care din perspectiva de azi se face foarte vinovată de a fi manipulat poporul roman. Europa liberă fiind o officină a CIA, un instrument ideologic al CIA, un mijloc de Război psihologic și informațional al CIA) și care avea să se termine cu eliminarea din istorie a lui Nicolae Ceaușescu, prin lovitura de stat de la 22 decembrie 1989.

Da, Nichita Stănescu, numai Nichita Stănescu nu a fost asasinat direct. (Deși nu se știe!) El a fost asasinat numai indirect, datorită axiofagiei prietenilor și a celor din mediul apropiat, care în mod normal ar fi trebuit să îl ocrotească pe marele poet !

INVIDIA ȘI AXIOFAGIA
SUNT MULT MAI PERICULOASE, MAI PUTERNICE,
ACȚIONEAZĂ MAI VIOLENT
ÎN CLASA INTELECTUALĂ, ȘI FOARTE VIOLENT
ÎN LUMEA ARTIȘTILOR ȘI A OAMENILOR DE
ȘTIINȚĂ

Cu mulți ani în urmă, terminasem de câțiva ani facultatea, în urma unei împrejurări, a unei întâmplări am fost solicitat să predau Psihologia la un Liceu Industrial. Aici m-am împrietenit cu un coleg care era inginer, predă o materie care se numea Tehnologia mașinilor. Omul lucra de fapt într-o Uzină, aici la Liceu venea de două ori pe săptămână pentru că avea numai câteva ore.

La un moment dat mi-a spus: „Domnule profesor, ce lucru ciudat.... Am rămas uimit ce invidie este în rândul dumneavoastră, al cadrelor didactice. Ce mâncătorie, ce bârfă ! La noi, între muncitori, să știți că nu este invidia aceasta. ! Chiar sunt îngrozit de ce am văzut și ce am auzit aici !”, mi-a spus inginerul.

Nu am uitat această observație a lui. Așa este în rândul cadrelor didactice, este o invidie care ar trebui să ne sperie și să ne facă să ne fie rușine. Axiofagia face ravagii în lumea cadrelor didactice !

Dar la fel, și în rândul medicilor, invidia, axiofagia fac ravagii.

Și dacă urci pe un palier superior în lumea profesorilor universitari, în lumea oamenilor de știință, a artiștilor, în cazul nostru al scriitorilor, axiofagia suflă cu o putere și mai mare.

Destinul a făcut ca autorul acestei cărți, a acestui Eseu, să se nască într-un sat românesc din județul Vâlcea, la jumătatea secolului XIX. În copilăria mea am mai apucat ultima generație, sau ultimele generații de țărani autentici. Am cunoscut bine această lumea a satului românesc. De aceea am și putut să scriu romanul „Delirul, vol II”, adică să continui romanul lui Marin Preda, „Delirul, vol I.”

Ei bine, lumea aceea a satului românesc, lumea țăranului român, era mult mai umană, mai așezată, mai profundă, mai stabilă, mai cinstită, mai dreaptă, și mai fericită, mai plină de sensul uman al vieții, decât lumea intelectualului român de azi, decât lumea scriitorilor români, lumi pe care le-am cunoscut mai târziu, după 1970.

În lumea satului românesc, în universul țăranului român, clasă care venea foarte de departe din istorie, invidia, axiofagia, nu erau atât de mari, nu erau atât de virulente, așa cum le-am văzut mai târziu în lumea cadrelor didactice, și în lumea scriitorilor. Oamenii erau mai simpli, erau credincioși aveau respect față de om, de valorile morale, față de semenul său, știau ce este respectul, rușinea și mila ! Intelectualii de azi au pierdut aceste sentimente, aceste valori, aceste reflexe, ei sunt nevrozați, ei sunt stresați, ei sunt dedublați, egoiști, axiofagi, bolnavi de egoplasm, corupți, dezumanizați...ei sunt foarte bolnavi din punct de vedere spiritual, psihic.

În concluzie, cu cât urci în sus pe scara socială, cu atât Axiofagia, dar și Egoplasmul și Inteligența negativă și Atomita devin mai puternice, mai virulente, îmbolnăvind și distrugând ființa umană !

Am explicat în alte lucrări de ce se întâmplă așa. Din această cauză sus, la vârful societăților umane au acces de

cele mai multe ori minți, inteligențe negative deosebit de dotate, genii ale răului, ca Hitler și ca Stalin, sau ca cei care au stat în spatele lor și i-au adus la putere ! Pe palierele de sus ale societății, deci, urcă cei dotați cu Inteligență negativă, cei bolnavi de Egoplasm, de Axiofagie...

De aceea straturile de sus ale societății umane, în cazul nostru , al societății românești, așa cum observa bine Mihai Eminescu, („Voi sunteți urmașii Romei, niște răi și niște fameni / I-e rușine omenirii să vă zică vouă oameni.”) sunt grav bolnave de aceste patologii, de Axiofagie, de Egoplasm, de Policianism. De aceea ele îmbolnăvesc societatea românească și îi fac foarte mult rău ! Poporul român și națiunea română au fost nenorocite de politicieni. Politicienii au făcut societății românești, mai ales în ultimul secol, mult mai mult rău decât bine !

Ei bine oamenii politici de pe vremea lui Eminescu și a lui Caragiale sunt și azi aceleași bestii, aceiași ticăloși ! Ba, încă au evoluat și mai mult înspre ticăloșie ! Clasa politică și pătura intelectuală, de sus, sunt ticăloșite, corupte, stricate până în măduva oaselor ! Așa cum erau pe vremea lui Eminescu și a lui Caragiale și așa cum sunt și astăzi, aceste ființe detestabile, ne gândim la politicienii, la intelectualii din primul strat al societății, sunt ființe umane foarte bolnave, profund bolnave de aceste patologii blestemate !

CEI TREI MARI ASASINAȚI :
MAREȘALUL ION ANTONESCU, MARIN PREDA,
NICOLE CEAUȘESCU

Ajungând la o anumită vârstă și la o anumită experiență îți dai seama că DESTINUL ESTE MULT MAI PUTERNIC DECÂT NOI ! CĂ DESTINUL EXISTĂ ȘI CĂ EL NE CONDUCE VIAȚA ÎN CEA MAI MARE PARTE ! DAR DINCOLO DE DESTIN CE ESTE ! CE SE AFLĂ ?

Cum să descifrăm tainele Destinului ?! De două mii de ani filozofii lumii și marile Minți se străduiesc să ajungă la sensurile adânci ale existenței umane. După două mii de ani de cultură, când s-au scris mii de cărți de mare valoare suntem încă departe de a fi ajuns la Adevărurile existenței umane, ale vieții, ale istorie.

Desigur că nu ne propunem nici pe departe să facem noi lucrul acesta acum, în această carte !

Și totuși cele trei persoane, și cele trei mari personalități, MAREȘALUL ION ANTONESCU, SCRITORUL MARIN PEDA, ȘI NICOLE CEAUȘESCU, CEI TREI MARI ASASINAȚI DIN CULTURA ȘI ISTORIA SECOLULUI XX, AU FOST ÎNTĂLNIȚI DE DESTIN. AU FOST *APROPIAȚI, LEGAȚI* ÎNTRE EI DE ACELAȘI DESTIN ! Au fost întâlniți într-o carte, au fost legați pe secole de aici înainte de o carte care se numește romanul „ Delirul, vol I”. Și romanul „Delirul, vol II”.

În primul rând că toți trei au jucat un rol important în istoria țării , a poporului lor. Ion Antonescu a fost Conducătorul României, în perioada 1940- 23 august 1944. A fost trădat „de ai lui” (iarăși expresia aceasta „ai lui”, a fost trădat, arestat „de ai lui”, și prin acesta condamnat la moarte. În subconștientul complotiștilor a funcționat același mecanism al tendinței axiofage din subconștientul

lor, descris mai sus !), pentru că în subconștientul lor nu-l mai suportau și pentru că voiau să-i ia locul. Erau victimele setei de putere !

Același lucru s-a întâmplat și cu Nicolae Ceaușescu după 45 de ani. (23 august 1944 -22 decembrie 1989) Deși cei doi, Ion Antonescu și Nicolae Ceaușescu, au fost pe poziții ideologice și politice opuse, deși Ion Antonescu a fost pus la index și nu s-a vorbit despre el decenii de-a rândul, Destinul a făcut ca Nicolae Ceaușescu să fie trădat „de ai lui”, săpat de ai lui, la fel cum a fost trădat „de ai lui” și Mareșalul Ion Antonescu. Aceleași mecanisme subtile, mascate, subterane au acționat în subconștientul colectiv al complotiștilor și în cazul lui Nicolae Ceaușescu.

A doua „întâlnire” (element care îi unește) între aceste trei persoane, toți trei au fost contemporani. S-au întâlnit în viață. Marin Preda s-a întâlnit față în față cu Nicolae Ceaușescu, lucrul acesta îl știm sigur. Credem însă că și Marin Preda l-a văzut de aproape față în față, sau mai de departe pe Ion Antonescu. Și la fel s-a întâmplat și în cazul lui Nicolae Ceaușescu. Sunt mari șanse deci ca cei trei să se fi văzut. Mai ales Marin Preda și Nicolae Ceaușescu l-au văzut, l-au privit pe Ion Antonescu. Ion Antonescu este posibil să nu-i fi „văzut” pe cei doi, care în acele momente nu erau personalitățile cum aveau să devină mai târziu.

Al treilea element foarte important care-i unește, toți trei sunt asasinați. Asasinați, credem noi, de „același asasin din subterana istoriei”. De același asasin din subconștientul nostru colectiv, și din afară.

Al patrulea element care-i unește este romanul „Delirul, vol I”, în care cei doi Conducători, Ion Antonescu și Nicolae Ceaușescu, apar ca personaje, iar Marin Preda

este autorul romanului, cel care îl recrează, îl reabilitează și în dă carnație și viață, în lumea literară, lui Ion Antonescu, făcându-l personaj literar.

De ce această întâlnirea într-o carte, a celor trei mari asasinați ai istoriei poporului român, ai secolului XX, din istoria poporului român.? Nu știm !

23

ROMANUL „DELIRUL, VOL II”,
ÎNCEPUT DE MARIN PEDA,
ESTE CONTINUAT, ÎN URMA UNEI „ÎNTĂMPLĂRI”,
DE CĂTRE ȘTEFAN DUMITRESCU,
ȘI EL TOT UNUL DINTRE MARI ASASINAȚI
AI LUMII LITERARE ROMÂNEȘTI

Așa după cum se știe, după apariția romanului „Delirul, vol I”, în anul 1975, ambasada Uniunii Sovietice, dar și alte cercuri „internaționaliste” au protestat vehement. Motivele pentru care au fost aceste proteste sunt mai multe. Unul este fundamental, Mareșalul Ion Antonescu nu trebuie reabilitat, dar mai ales nu trebuie să devină PERSONAJ PRINCIPAL ÎN LITERATURA ROMÂNĂ. (Se știe că după 1990 Ion Antonescu a fost interzis în România, așa cum a fost săracul interzis și în perioada comunistă).

De ce nu trebuie să se vorbească despre Ion Antonescu ? De ce trebuia ca Ion Antonescu, un Conducător și un om care a avut meritele lui mari dar și greșelile lui, pe care acest Judecător neiertător care este timpul și istoria i le vor pune în evidență, să fie scos din istorie ! Nimeni, nici o

persoană, nici o organizație, nici o putere nu se poate pune cu acest Judecător imens și neiertător, dar drept, care este Timpul și Istoria !

De ce nu trebuia să devină mareșalul Ion Antonescu erou literar ? De ce nu trebuie să se vorbească despre el, de ce nu trebuie să-l iubească românii ? De ce trebuie să vedem în Ion Antonescu un Criminal de Război ?

Din aceleași motive pentru care Mihai Eminescu, cel mai mare poet român, unul dintre cei mai mari poeți ai lumii, un om de o frumusețe morală de cleștar, una dintre marile Minți și Conștiințe ale vremii lui, și unul dintre cei mai mari gazetari pe care îi avem, a fost scos afară din viață, din conștiința contemporanilor, din cultură, de pe scena politicii ?

Pentru că Mihai Eminescu și Ion Antonescu și-au iubit și și-au apărat țara și poporul ! Pentru că ei au gândit pentru poporul lor, au lucrat, unul cu pana, altul cu făpta, la destinul viitor pe care l-au vrut măreț al poporului lor !

Pentru că ei sunt mituri și legende ale istoriei poporului român, ei sunt modele de urmat, și poporul român nu trebuie să aibă mituri, legende, modele de urmat !

Subliniem : Românii nu trebuie să aibă modele de urmat, nici legende, nici eroi, nici mituri, nici repere „Acești eroi, aceste legende și aceste mituri trebuie distruse, prin transformarea în inversul lor, prin Asasinarea lor morală, prin murdărirea și terfelirea lor ! Pentru că poporul român este mai slab fără mituri, fără repere, este mai derutat, nu se poate găsi și re-găsi pe sine, nu se poate crea pe sine în istorie. Nu are pe ce să se sprijine, nu are izvoare din care să se hrănească ! Pentru că un popor fără mituri, legende, modele, repere poate fi anulat, poate fi falsificat, poate fi

umilit și distrus mai ușor. Este exact ceea ce s-a întâmplat cu poporul român în secolul XX, și ce se întâmplă în acest veac

De aceea nu trebuia să fie scris și să existe în istoria literaturii române romanul „DELIRUL, VOL II”, continuare la romanul „DELIRUL, VOL I” ! TOCMAI PENTRU CA ION ANTONESCU SĂ NU DEVINĂ PERSONAJ PRINCIPAL ÎN LITERATURA ROMÂNĂ.

Or Marin Preda, văzând protestele și scandalul care s-a făcut după apariția în 1975 a romanului „Delirul, vol I” ce-a făcut. A lăsat la o parte volumul doi al „Delirului”, și s-a apucat să scrie romanul „CEL MAI IUBIT DINTRE O PĂMÂNTENI”. Urmând ca abia după aceea, după ce avea să se mai uite vâlva stârnită de apariția romanului „Delirul” să se mai stingă starea aceasta de agitație, să se apuce în liniște să scrie continuarea la „Delirul , vol I”, adică romanul „DELIRUL, VOL II”. Dar nu a mai apucat, pentru că a fost asasinat !

Noi credem că o dată cu scandalul Cezar Ivănescu-Mircea Dinescu, în care primul îl acuză pe Dinescu de asasinarea lui Marin Preda, scandalul asasinatului moral și fizic, (chimic, prin otrăvire) nu s-a terminat. El abia acum începe !

Și dacă este adevărat că Marin Preda a fost asasinat ca să nu scrie romanul „Delirul, vol II”, iată că mai târziu, Dumnezeu, destinul, au făcut ca acest roman să se scrie, fiind inspirat de spirtul lui Marin Preda din cealaltă dimensiune.

În partea a doua a cărții, cititorul are posibilitatea să afle cum s-a născut romanul „Delirul, vol II”, care a fost istoria lui, care este rolul lui în istoria poporului român, în istoria literaturii române !

Abia acum începe istoria romanului „Delirul, vol II”.

24

ASASINAREA MORALĂ A POETULUI CEZAR IVĂNESCU DE CĂTRE POETUL MIRECA DINESCU

Ce ciudată este viața, și istoria ! Cât de cumplite pot să fie !

Astăzi 24 aprilie 2008, seara, postul de televiziune OTV a anunțat moartea poetului Cezar Ivănescu. A fost operat la un spital din Bacău... I s-au format la inimă cheaguri de sânge care amenințau cu blocarea circulației, și atunci a fost operat. Starea poetului s-a înrăutățit după operație, și atunci a fost adus cu elicopterul la un Spital din București, unde a murit. A murit deci de inimă, deci, de la cheagurile de sânge care i s-au format în zona inimii.

Trebuie să spun că în momentul când Cezar Ivănescu era la emisiunea de la postul de televiziune Antena 3, cu Florin Condurățeanu și individul acela cu fața buhăită de băătură, de la ziarul Gardianul, care scrisese articolul în care era vorba de acuzația lui Dinescu, precum că Cezar Ivănescu a fost informator, văzându-l pe Cezar Ivănescu cu fața aceea împietrită, contorsionată, suferind îngrozitor, dar încercând să rămână calm, am avut parcă o presimțire. „Ține minte că omul acesta, Cezar Ivănescu, o să moară de inimă. O să se îmbolnăvească de inimă”, mi-am spus. Într-adevăr o asemenea măgărie, o asemenea ticăloșie, faptul că ești făcut informator al securității, mai ales dacă nu ai fost informator, și ești un om căruia îi pasă de demnitatea ta, ...te îmbolnăvesc pur și simplu. Trebuie să fii foarte tare și o psihologie care nu interiorizezi, (sau un nesimțit,

o jigodie) ca să rezisti unei asemenea stări, unei asemenea suferințe psihice, unei asemenea tensiuni și presiuni psihice.

Altfel te îmbolnăvești, faci infarct. Este ceea ce i s-a întâmplat lui Cezar Ivănescu. Afirmam mai sus că lumea literară românească este o lume a asasinatului moral. Încă un scriitor român moare asasinat moral. Poți să spui că Mircea Dinescu i-a înfipt pumnalul lui Cezar Ivănescu în inimă ? Nu poți. Dar poți să spui că Mircea Dinescu l-a asasinat moral pe Cezar Ivănescu ? Da, poți să spui, fără nici o teamă de a greși !

Și iată de ce ? Pentru că atunci când Mircea Dinescu, a afirmat că Cezar Ivănescu a fost informator al securității, bazându-se pe Dosarul lui Cezar Ivănescu, Dosar care ar exista la CNSAS (nu știm nici până azi dacă există acest Dosar) el a știut sigur că celălalt, adică Cezar Ivănescu, va suferi foarte multe, că va face o stare de nervi cumplită, că va trăi într-o stare de nervi groaznică, teribilă, că va avea nopți când nu va dormi. În urma unor asemenea stări prelungite, în urma unei asemenea suferințe psihice, de cele mai multe ori te îmbolnăvești de inimă. Faci un infarct, ceea ce i s-a întâmplat lui Cezar Ivănescu. Sau faci un atac cerebral. Dacă ar fi fost un om de omenie, dacă ar fi fost un om milos, un om lucid, Dinescu ar fi gândit așa. Ia să nu-i fac eu asta lui Cezar Ivănescu, doar suntem amândoi poeți, suntem poeți români, suntem colegi, ia să-l ocrotesc eu, să-l menajez pe colegul meu de poezie, Cezar Ivănescu !

Dar nu s-a întâmplat așa. Mircea Dinescu urându-l pe Cezar Ivănescu și-a spus în sinea lui : ia să-l mai lovesc eu încă o dată, pe ticălosul ăsta care a afirmat despre mine că l-am omorât pe Preda și că sunt printre securiștii cu

care l-am omorât ! Care m-a făcut activist de partid cu facultatea la Ștefan Gheorghiu ! Ia să-i fac un rău și mai mare, ca să sufere. În timpul acesta, în subconștient, intuiția (dorința, intenția subconștientului) îi spunea că celălalt va suferi, că celălalt va muri. Subconștientul lui era mulțumit pentru că în străfundul lui dorea tocmai eliminarea celui care-l acuzase de uciderea lui Marin Preda. Și iată că acum s-a împlinit dorința din subconștientul lui Mircea Ivănescu.

ASASINAREA MORALĂ A LUI CEZAR IVĂNESCU ESTE SEMNUL CEL MAI CLAR CĂ LUMEA LITERARĂ ROMÂNEASCĂ ESTE O LUME A ASASINATULUI MORAL. ESTE O LUME ÎNGROZITOR DE BOLNAVĂ, DE TICĂLOASĂ ! CU ASASINAREA MORALA A LUI CEZAR IVĂNESCU ASUPRA LUMII LITERARE ROMÂNEȘTI APASĂ UN LESTEM ȘI MAI MARE !

25

MIRCEA DINESCU-MARIN PREDA-NICOLAE
CEAUȘESCU
O UNITATE FOARTE CIUDATĂ

De câte ori nu l-am rugat pe bunul Dumnezeu, Doamne ajută-mă pe mine ca să pot face cât mai mult bine pe lumea aceasta, în existența aceasta !

Doamne ajută-mă pe mine ÎN TOATE, ferește-mă pe mine să fac rău în viața aceasta, dacă se poate să nu fac deloc !

De multe ori spun rugăciunea aceasta !

Și când spun lucrul acesta mă gândesc la societatea în care trăim, o societate a pizmei și a hoției, mă gândesc la intelectualitatea românească, o intelectualitate grav bolnavă de Axiofagie, de Egoplasm, de Inteligență negativă, de patologia Atomitei, de patologia Politicianismului. Mă gândesc la lumea literară, o lume a asasinatului moral, dar și la imensul rău pe care l-a făcut omul acesta, numit Mircea Dinescu, lumii literare, societății românești, familiei lui Marin Preda, și iată acum, lui Cezar Ivănescu, pe care îl bagă, indirect, cum ar spune Marin Sorescu, în pământ.

Omul acesta, Mircea Dinescu, parcă ar fi un om blestemat. Ca și Adrian Păunescu, un alt poet care a făcut foarte mult rău !

Mircea Dinescu este asasinul indirect al lui Nicolae Ceaușescu !

Argumentație : așa după cum știm cu toții, la 22 decembrie 1989 nu a avut loc nici o revoluție în România, ci O LOVITURĂ DE STAT DATĂ DE KGB ȘI CIA, CU AJUTORUL SECURITĂȚII ROMÂNEȘTI, AL TRĂDĂTORILOR DIN ȚARĂ. A fost o imensă minciună și manipulare. Ca să pară revoluție copiii și tinerii au fost chemați să apere televiziunea, dar de fapt ei au fost chemați ca să fie împușcați. De teroriști. Am crezut atunci că CEEA CE SE ÎNTÂMPLĂ ESTE O REVOLUȚIE ADEVĂRATĂ, ȘI CÂND ACOLO NE-AM DAT SEAMA PESTE ANI CĂ A FOST O PĂCĂLEALĂ. O Lovitură de stat care avea să deschidă calea Războiului mascat asupra României, a Economiei românești, a Culturii românești. Am afirmat în mai multe lucrări ale noastre că după căderea lui Ceaușescu România, întregul Organism românesc a devenit Obiectul și Victima unul

Mare Război Mascat, format dintr-o sinteză de războaie psihologice, economice, informaționale, culturale (distrugerea culturii) care au distrus pur și simplu România, Societatea românească, Economia. Învățământul.

Ca și Lovitura de stat de la 23 august 1944, care a fost o mare nenorocire pentru România, și Lovitura de stat de la 23 august, începutul COMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA, al marelui Război Mascat, CARE A FOST Perioada Comunistă, dus împotriva României, și LOVITURA DE STAT DE LA 22 DECEMBRIE 1989 A FOST O MARE NENOROCIRE PENTRU POPORUL ROMÂN, PENTRU România.

Ei bine, Mircea Dinescu, cel care a fost acuzat că l-a asasinat pe scriitorul Marin Preda, fiind unul dintre dizidenții cei mai înverșunați (întregul grup de dizidenți anticeaușescu, au fost Agenți de Influență ai Occidentului, oameni care aveau spatele asigurat, și care erau uneltele Forțelor occidentului care pregăteau căderea comunismului) înainte de 22 decembrie 1989, iar în ziua de 22 decembrie fiind în Grupul din studioul 4 al TVR, (Mircea fă-te că scrii, i-a spus Ion Caramitru, vorbe rămase celebre) care chema tinerii la revoluție, și la prinderea tiranului Nicolae Ceaușescu, este unul dintre asasinii morali ai lui Nicolae Ceaușescu. Fiind unul dintre oamenii importanți ai Loviturii de stat din decembrie 1989, fiind unul dintre cei care din Studioul patru al televiziunii române chemau oamenii să vină la televiziune, se poate afirma despre Mircea Dinescu, oare că este și unul dintre asasinii morali ai copiilor și tinerilor chemați la revoluție, dar chemați de fapt ca să fie împușcați, din decembrie 1989 ?

Nu dăm nici un răspuns. Să-l dea cei care au datoria să apere țara aceasta și u o fac !

Iar acum de curând se poate spune că este unul dintre oamenii care prin supărarea, prin suferința psihică pe care i-a produs-o poetului Cezar Ivănescu au determinat, i-au produs acestuia decesul ! Este deci unul dintre asasinii lui morali ! **PRINCIPALUL LUI ASASIN MORAL !** Pe om îl poți asasina și cu vorba nu numai cu pistolul. Acesta este asasinatul moral ! Adică ce a făcut Mircea Dinescu în cazul morții lui Cezar Ivănescu !

Spunând lucrurile acestea ne gândim cu tristețe și cu milă la Mircea Dinescu, observând cât de mult rău a putut să facă omul acesta în viață.

Și lucrul acesta vorbește despre lumea scriitorilor, despre veninul și ura care există în această lume, despre blestemul care apasă asupra ei.

Domnul să-i ierte pe toți cei care au făcut și fac rău pe lumea aceasta ! Doamne iartă această lume a ticăloșiei care este lumea literară ! Și spunând lucrurile acestea mă rog și pentru Mircea Dinescu ! Și mă rog pentru toți scriitorii care au murit tineri, care au murit și au trăit umiliți, călcați în picioare, săraci ! Mă rog pentru lumea literară românească, o lume a canaliilor, a călăilor și a victimelor, mă rog și pentru călăi și pentru victime. Doamne, fierbinte Te rugam, binecuvântează lumea literară românească, și teatrul românesc, o altă lume a asasinatului moral, și iartă-le celor care fac parte din aceste lumi, toate greșelile, și păcatele și crimele ! Domne, fie-Ți milă de noi și ajută-ne ! Fie-și milă de poporul român, de noi, de toți, de copiii și nepoții noștri care or să vină !

PARTEA A DOUA

II

ROMANUL “DELIRUL VOL II”, CARE EXISTĂ
ACUM ÎN LITERATURA ROMÂNĂ, CONTINUARE
LA “DELIRUL, VOL I”, DE MARIN PEDA, ESTE
INSPIRAT DE AUTORUL MOROMEȚILOR DIN
CEALALTĂ DIMENSIUNE

1

ROMANUL “DELIRUL VOL II”, CARE EXISTĂ
ACUM ÎN LITERATURA ROMÂNĂ, CONTINUARE
LA “DELIRUL, VOL I”, DE MARIN PEDA, ESTE
INSPIRAT DE AUTORUL MOROMEȚILOR DIN
CEALALTĂ DIMENSIUNE

Marele scriitor englez Charles Dickens a murit în
noaptea de 9 iunie 1870. Lucra la ultima sa carte. Târziu în
noapte termină Capitolul 6 al cărții, suflă în lumânare și se
culcă. Nu se va mai trezi niciodată să-și continue lucru la
carte. A doua zi este găsit mort. Cartea va rămânea deci
neterminată. Iată însă că la câțiva ani după moartea

marelui scriitor englez se întâmplă un fapt ciudat și extraordinar, care zguduie pur și simplu America.

În Statele Unite, într-un orășel, un tânăr tipograf se scoală din somn aprinde buimac lumina, merge la masa de scris și începe să scrie. Ziua merge la slujbă iar noaptea este trezit din somn și ca într-un ritual somnambulic merge la masa de scris unde scrie sub dicteu automat. Tânărul nu-și dă seama ce se întâmplă cu el. Va scrie astfel până când va termina cartea.

După ce termină de scris tânărul arată manuscrisul unui editor. Editorul este foarte uimit, nevenindu-i să creadă că tânărul tipograf care în viața lui nu scrisese nici măcar o bucată literară, a scris iată ditamai cartea pentru tipărit. Uimit de manuscrisul tânărului Editorul dă manuscrisul să fie citit și de alții !

Peste câțva timp se descoperă că ceea ce scrisese tânărul tipograf continuă perfect manuscrisul lăsat neterminat de marele prozator Dickens. Vestea se răspândește ca fulgerul în toată America, apoi în toată lumea !. Presa din Statele Unite aduce subiectul pe prima pagină. Curge multă cerneală pe tema aceasta. Până atunci un necunoscut, tânărul tipograf devine celebru peste noapte. Lucrurile sunt cât se poate de limpezi, cel care i-a dictat tânărului tipograf cartea a fost fără îndoială Spiritul marelui Dickens, din cealaltă dimensiune. Tânărul nu avea de unde să știe numele personajelor folosite de Dickens în ultima lui carte, acțiunea cărții, planurile epicului, unde rămăsese Dickens, pentru simplu fapt că manuscrisul lăsat neterminat de marele prozator englez nu fusese publicat, iar el nu-l citise. Habar nu avea că există un asemenea manuscris.

Foarte mulți editori și tipografi îl caută pe tânărul autor utilizat ca medium de Spiritul autorului lui David Copperfield. Acesta semnează un mare număr de contracte obligându-se să scrie alte cărți în contul banilor primiți. Ceea ce s-a întâmplat mai departe ne uluiește, tânărul tipograf nu a mai scris...nici un rând. Până la sfârșitul vieții lui ! Spiritul din cealaltă dimensiune care își terminase cartea folosindu-se de el nu îi mai transmite nimic, și ca atare mediumul nici nu va mai scrie nimic.

Aproximativ la fel se întâmplă lucrurile în România în ultima lună a anului 1992 și în primele trei luni ale anului 1993. De data aceasta cel care își scrie cartea nescrisă, pe care nu avusese timp să o termine, este vorba despre romanul “ Delirul, vol I”, este marele prozator Marin Preda. Sau, mai bine zis, spiritul marelui prozator Marin Preda, din cealaltă dimensiune !

Așa după cum se știe în ianuarie 1992 Ion Cristoiu, pe vremea aceea Redactor șef al revistei Expres Magazin, împreună cu familia lui Marin Preda (după ce Ion Cristoiu i-a cumpărat familiei lui Preda drepturile de autor ale operei marelui prozator. Ulterior contractul dintre cele două părți a fost reziliat. Nu s-au înțeles și s-au certat. Cel puțin în forma aceasta a răzbătut informația în lumea literară) lansează în revista Expres Magazin concursul “Cine scrie romanul “Delirul, vol II”, continuare la romanul “Delirul, vol I”, de Marin Preda, așa cum l-ar fi scris Marin Preda.”

De fapt să scrii un roman, continuare la romanul unui mare scriitor, exact cum l-ar fi scris acesta, este imposibil. Cu toții suntem conștienți de lucrul acesta. (Aproximativ ca el, da) Și totuși în Occident au fost făcute mai multe

experimente de genul acesta. S-a scris continuare la celebrul roman "Pe aripile vântului", cu un succes de carte și financiar extraordinar, de exemplu.

Experimentul este foarte greu, foarte dificil. Cel care se apucă să scrie o continuare la un roman, mai ales la un mare roman, este conștient de lucrul acesta. În primul rând trebuie să ai talent, un talent extraordinar, cel puțin ca autorul primului roman. Trebuie să intri atât în "pielea" scriitorului care a scris înaintea ta, cât și "înăuntrul epicului", înăuntru spiritului romanului, înăuntrul acțiunii, al cărții, din toate punctele de vedere, apoi trebuie să intri în "atmosfera romanului", în pielea personajelor, să fii familiarizat cu epoca istorică în care se petrece acțiunea, să mânuiesti limbajul scriitorului. Deci este foarte greu să izbutești să scrii continuarea unui roman. Numai un foarte mare scriitor poate să realizeze lucrul acesta. Acum depinde, bineînțeles, și de roman, și de autor. Micii scriitori sunt ușor de "continuat", sau de imitat, în cazul marilor scriitori lucrurile stau altfel.

Și totuși un mare scriitor, un scriitor de mare talent, cum am spus mai sus, poate să facă lucrul acesta, să continue o operă, un roman al unui mare scriitor. Dacă are talent, dacă este născut în același mediu cu scriitorul care a scris primul roman, dacă ești familiarizat cu perioada istorică și universul operei, dacă ai în sânge "lumea" pe care o descrii, limbajul și mentalitatea personajelor, modul lor de a gândi și de a simți... Da, în cazul acesta un mare scriitor poate continua un mare roman al unui mare scriitor. Îl va scrie însă aproximativ așa cum ar fi scris romanul primul scriitor.

Dar și lucrul acesta pentru literatura unei țări, pentru cultura unui popor este...extraordinar de important. Enorm de important.

Asta în primul rând. În al doilea rând, ca scriitor este bine să faci un astfel de Experiment literar. Privit din punctul de vedere al Experimentului literar scrierea romanului “Delirul, vol II”, continuare la romanul “Delirul, vol I”, de Marin Preda este unul dintre cele mai mari Evenimente-experiment din istoria unei culturi, în cazul nostru al culturii române. Este un experiment cu adevărat fascinant, dar și riscant, pentru că poți să eșuezi lamentabil...

Experimente biologice, psihologice economice s-au mai făcut în istorie, experimente literare, deci experimente estetice, (care sunt extraordinar de complexe!) mai ales un experiment de dimensiunea scrierii romanului “Delirul” nu s-au făcut însă. Un asemenea experiment literar, de o asemenea dimensiune, nu s-a mai făcut la noi. Pentru Psihologia creației, pentru Știința esteticii, pentru Teoria literaturii un asemenea Experiment oferă date științifice extraordinare, detalii, tendințe, elemente până mai ieri necunoscute, de mare importanță. De aceea un asemenea experiment era bine că se realiza în Literatura română, pentru că el avea să ofere, ca experiment științifico-artistic date extraordinare de importante Științei estetice, psihologiei creației, științei literaturii .

Acesta a fost unul dintre motivele care m-au îndemnat pe mine, scriitorul Ștefan Dumitrescu, să intru în acest joc profund, grav și tragic, să mă înham la un asemenea efort de o anvergură imensă. M-am gândit că acest Experiment literar va oferi date foarte importante Psihologiei creației literare, (subsemnatul fiind în viața de

toate zilele Profesor de literatura și limba română, dar și profesor de Psihologie și Pedagogie, deci de Științe sociale, și un împătimit al cercetării științifice în domeniul științelor sociale. A se vedea cărțile publicate “ **O nouă interpretare a poemului “Luceafărul”, de Mihai Eminescu. Psihanaliza și Filozofia Poemului**”, ca și lucrarea “ **Amintiri din copilărie. Psihanaliza, Psihologia, Sociologia și Filozofia acestei cărți**”), un domeniu atât de nefrecventat, de nedezvoltat, de rămas în urmă, cât și Științei Teoriei literare. Domeniul Psihologiei creației, în cazul nostru Psihologia creației literare, are mare nevoie de cercetători care să se aplece cu toată seriozitatea asupra materialului de studiu. În plan mondial și în plan național nu s-a făcut mai nimic în acest domeniu. Mă gândeam cu toată credința că după ce va fi terminat acest Experiment literar de mare amplitudine, “Cine scrie în literatura română romanul “Delirul, vol II”” continuare la romanul “Delirul, vol I”” de Marin Preda, voi avea posibilitatea să realizez o cercetare complexă pe marginea acestui Experiment literar, studii profunde de psihologia creației. (Ceea ce am și făcut în anii următori ! n n)

1. La lucrul acesta m-am gândit când eu, scriitorul Ștefan Dumitrescu, am luat decizia de a participa la acest Concurs literar, în viziunea mea un Experiment literar de o importanță extraordinară pentru literatura, critica și istoria literară românească. De o importanță extraordinară în plan național și mondial, atât din punctul de vedere al cercetării, cât și al practicii creației literare !
2. Nu m-aș fi angajat să scriu romanul “Delirul, vol II”, dacă nu aș fi știut că sunt un scriitor care pot să scriu un roman de valoarea romanului lui Marin Preda,

“Moromeții”, sau a “Delirul-ui”. Că sunt în stare să scriu un roman care să fie cât de cât de valoarea romanului lui Preda, și care să semene leit cu romanul continuat. Ca scriitor am debutat la 17 ani, în 1992 aveam 42 de ani, (actualmente, când scriu acest material am 53 de ani) când mă gândeam să scriu “Delirul”, aveam deci 25 de ani de activitate literară în spatele meu, aveam trei cărți publicate și două piese de teatru de asemenea publicate, una dintre ele fiind piesa de teatru “Râsul”.

Ideea este, deci, că atunci când te apuci să scrii un roman ca “Delirul”, trebuie să te cunoști ca scriitor, dacă posibilitățile tale de expresie, dacă talentul îți permit să scrii un asemenea roman. Pentru că a scrie continuarea romanului “ Delirul”, de Marin Preda, nu înseamnă doar a imita stilul, limbajul lui Preda, un stil inconfundabil, dificil, autentic, spontan, greu de redat, ci a fi un Scriitor asemenea lui Preda care ești capabil de construcția unui roman, care să se apropie ca valoare, construcție de romanul lui Trebuie neapărat să ai multe afinități cu Preda, să simți ca el, să gândești ca el, să ai acolo în sufletul tău ceva comun cu marele prozator. Și nu în ultimul rând “Delirul”, lui Preda, era un roman special în literatura română.

Există apoi în fiecare scriitor dorința, visul de a se depăși pe sine, de a se verifica pe sine, sunt eu oare un scriitor de valoarea lui Marin Preda ?” Unde mă situez eu ca scriitor între scriitorii români contemporani, mai sus decât Preda, mai jos, cam în nivelul acela, care sunt posibilitățile mele de expresie ?

Acestea erau gândurile mele în ianuarie 1992 când am hotărât să particip la Concursul “ Cine scrie romanul

“ Delirul, vol II”, continuare la romanul “Delirul, vol I”, așa cum l-ar fi scris Preda”. Mă obseda, și mă interesa foarte mult ideea de experiment literar, faptul că voi îmbogăți literatura română, că literatura română se va îmbogăți cu un experiment literar de mare amplitudine, în urma căruia Psihologia creației literare și Teoria literaturii, Critica și istoria literară vor avea enorm de câștigat.

Doream din toată inima să suplinesc un scriitor nedreptățit, a cărui viață fusese curmată brusc, în literatură, să îi continui gândurile, creația și spiritul. Să continui, altfel spus, aventura sa spirituală în istoria literaturii a celui mai bătrân popor european !

Concursul acesta “ Cine scrie romanul “ Delirul, vol II, ...” avea două etape. În prima etapă trebuia să scrii un Proiect literar al romanului “ Delirul, vol II”, în care să redai pe scurt epicul romanului, personajele viitorului roman, părțile cărții, etc.

Am scris Proiectul viitorului roman, l-am trimis cu o lună înainte de termen redacției revistei Expres Magazin,, apoi am așteptat rezultatele acestei prime etape, care au fost date în vara anului 1992. Nu puteam să mă apuc să scriu romanul “Delirul, vol II” dacă nu câștigam prima etapă a Concursului. Cel puțin așa era regulamentul. În iulie 1992 au fost anunțate în revista Expres Magazin rezultatele primei etape ale Concursului.

Eram printre câștigători. Erau mai mulți câștigători ai primei etape, opt sau nouă dacă nu mă înșel. Cineva care făcea parte din juriu mi-a spus, mai târziu, că el m-a susținut, a votat ca Proiectul meu să ia Premiul I. Nu a luat premiul I, dar am fost printre câștigători, fapt pentru

care am primit o sumă de bani, însemnată și binevenită pe vremea aceea, și dreptul de a scrie romanul “ Delirul, vol II “.

Ei bine, din acest moment mă puteam apuca de scris. Cum bine se știe scrierea unei cărți este precedată de o perioadă de pregătire. În primul rând trebuia să mă documentez, adică să adun toată informația de care aveam nevoie. M-am apucat și am citit “Delirul, vol I”, a câta oară ?, apoi “Moromeții”, vol I și vol II, pentru a mă familiariza și mai mult cu atmosfera epocii, cu atmosfera romanului, cu limbajul, cu ticurile de scriitor ale lui Preda. Orice scriitor, mai ales marii scriitori, au niște „ticuri” ale lot inconfundabile, au ceva inefabil în modul lor de a construi limbajul românesc .

A trebuit apoi să citesc zeci de cărți de istorie, pentru a cunoaște foarte bine perioada anilor 1940-1950, o perioadă istorică extrem de tulbură, de contorsionată, de absurdă în istoria poporului român. A trebuit să citesc tot ce se scrisese despre Antonescu, lucrările rămase de la acest mare și nefericit Conducător, care avusese neșansa sa trăiască și să conducă România într-o perioadă istorică absolut absurdă și aberantă !. O asemenea carte ca “Delirul, vol II” cere o documentare extraordinară. Nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Mereu amânam să mă apuc de scris, voiam să mă documentez și mai mult, simțeam că nu sunt încă pregătit să scriu cartea.

Am ajuns astfel în ziua de 27 decembrie 1992, ziua mea, de sfântul Ștefan, când am devenit brusc disperat. Am intrat în panică ! Trecuse enorm de mult timp, nu scrisesem un rând, iar romanul “Delirul, vol II” trebuia predat până pe date de 30 aprilie 1993. Practic mai aveam

la dispoziție patru luni pentru a scrie un roman de 550 de pagini, câte avea “ Delirul, vol II”. Am simțit în momentul acela că dacă nu mă apuc de scris în ziua aceea, 27 decembrie 1992, nu o să mai pot să scriu romanul.

Cred că nu întâmplător romanul acesta “ Delirul, vol II” a fost început într-o zi sfântă, și cred cu tărie că Sfântul Ștefan, sfântul meu (Ștefan Dumitrescu) m-a ajutat enorm de mult să scriu acest roman. Erau zile de sărbători, când vin pe la tine prietenii, când nu ai timp pentru tine, nu ai chef, dar nu ai o atmosferă propice de scris. Și totuși până pe 28 ianuarie reușisem să scriu de mână, mărunț, 78 de pagini. În momentul acela însă am fost de-a dreptul îngrozit când dactilografa căreia i-am dus manuscrisul, adică cele 87 de pagini, să mi le bată, mi-a spus că nu înțelege absolut deloc scrisul meu, că ea nu poate să-mi bată la mașină romanul decât dacă i-l dictez eu, și asta după ora șase seara, când vine de la serviciu și se mai odihnește. Adică după ce vine de la slujbă, mai face mâncare, treburi prin casă.

Am făcut și lucrul acesta câteva zile. Dacă băteam cinci sau șase pagini pe seară. Mi-am dat seama cât se poate de clar că nu voi termina romanul niciodată. Intrasem în februarie 1992 și eu aveam bătute la mașină, la două rânduri, douăzeci de pagini. În momentul acela, când nu știam să bat la mașină (îmi intrase demult în cap ideea, fixul, că un scriitor adevărat își scrie de mână opera, că numai astfel simte viața curgând prin degetele lui, așa se face că detestam să-mi scriu povestirile, poeziile direct la mașină) mi-a venit ideea să cer mașina doctorului Frunteș, care murise și pe care n-o folosea nimeni, și să încerc eu să-mi bat singur romanul acasă.

Cardiologul Ioan Fruntes fusese prietenul meu, un om fascinant, un “medic nebun”, Dumnezeu să-l binecuvânteze, în cel mai frumos înțeles al cuvântului, de la care am învățat multe lucruri, și care murise de leucemie, cu șase ani în urmă. Ii rămăsese acasă mașina de scris pe care nu o folosea nimeni.

Așa că am mers la soția doctorului și i-am cerut mașina de scris. Dacă scriam de mână și apoi îmi dicta cineva mergea la fel greu, așa că m-am hotărât să bat romanul direct la mașină. Precizez, în momentul acela, nu știam să bat la mașină.

În prima zi am reușit cu greu, căutând literele pe tastatură, să bat două pagini, în ziua următoare ritmul a crescut simțitor. În două săptămâni băteam destul de bine direct la mașină. Aveam în fața ochilor filmul acțiunii, imaginile pe care le descriam. Fiind profesor lucram la roman după ce veneam de la școală, asta însemnând orele trei, patru, după amiază, apoi trebuia să bat până târziu după orele două, trei noaptea. Asta zi de zi, săptămână de săptămână, mă simțeam extenuat.

Pe nesimțite s-a întâmplat altceva mai grav. Uitasem firul romanului, firul epic, nu mai vedeam acțiunea, cursul ei limpede în minte. Proiectul romanului fusese simplu de construit, acum era nevoie de detalii, de acțiuni, întâmplări, personaje vii, dialoguri. Lucram febril, extenuat, vedeam acțiunea romanului ca în ceață. Și totuși știam că voi termina romanul și că romanul va fi o carte mare. De pe la sfârșitul lui februarie 1992 am început să-l visez pe Marin Preda. Cu fiecare săptămână îl visam mai des. (Și pe Ion Cristoiu, coleg cu noi de generație l-am visat în viață de mai multe ori !)

Și atunci, ca prin farmec se întâmpla un lucru ciudat, vedeam acțiunea romanului foarte limpede în minte, eram mai odihnit. Era de ajuns ca să nu știu (și atunci mă opream) cum să continui acțiunea, nu reușeam să văd nimic în fața ochilor, să ațipesc două ore, pentru că în noaptea aceea îl visam sigur pe Marin Preda, iar a doua zi acțiunea, ceea ce trebuia să descriu, îmi era foarte limpede în minte.

Mai era altceva, începusem să-l simt pe Monșer în camera în care scriam, sufletul lui era parcă prezent în aer. Se repeta foarte des o imagine pe care o țin și astăzi minte, îmi apărea în vis, foarte viu, ca o efigie, chipul lui Preda proiectat pe fața unui deal, privind înainte, cu fruntea ușor ridicată. De cele mai multe ori privea înspre dreapta mea, și de foarte puțin ori a l-am văzut privind înspre stânga. Era deci de ajuns ca să-l visez ca a doua zi să reiau scrisul de la punctul în care mă oprisem pentru că nu mai știam cum se derula acțiunea.

A doua zi totul îmi era foarte clar în minte. Ajunsesem la un fel de intimitate, de complicitate, de comuniune cu Marin Preda. În noapte, târziu, când mă culcam, îmi spuneam zâmbind, “monșer, mai vino, domnule, în vis să mă ajuți”, că în noaptea aceea îl și visam. Și lucrul la roman mergea înainte cu spor. Îmi aduc aminte foarte precis că la un moment dat mi-a zis : “Să-i spui Mareșalului că or să-l omoare !” Știm de la istorie că el a fost trădat și a fost asasinat, executat, de aceea nu m-a mirat deloc acest mesaj.

Astăzi însă mă întreb dacă nu cumva Preda s-a referit atunci (și aceasta este o mare profeție) la a doua asasinarea a sa, a mareșalului Ion Antonescu, în istorie, la fel de odioasă ca prima trădare și asasinare, la asasinarea

memoriei sale. La scoaterea sa din Istorie. Trebuie să spun că în perioada aceasta când lucram în neștire la “Delirul, vol II”, l-am visat de câteva ori și pe doctorul Ioan Frunteș, proprietarul mașinii de bătut. Mesajele pe care mi le-a transmis Marin Preda au fost mai multe, nu mi-a transmis însă absolut deloc informații cu privire la roman. Nu a fost vorba de nici un dicteu direct. Nu mă îndoiesc însă absolut nici o clipă că romanul a fost inspirat de el din cealaltă dimensiune, dar această inspirație nu a fost de tipul a dicta cuvânt cu cuvânt, sau propoziții, fraze întregi, ci de un cu totul alt tip, difuz, holistic. Pur și simplu a doua zi aveam tot capitolul foarte clar în minte.

Un alt lucru foarte important, care mi-a atras atenția, mie, Autorul “Delirului, vol II”, adică cel care face această mărturisire, a fost acesta. M-am întrebat, de ce m-a ales pe mine Destinul, Dumnezeu, Marin Preda să scriu “Delirul, vol II”. Iată de ce cred, și că de fapt această alegere s-a făcut cu mult timp înainte. Și această alegere s-a făcut pentru că s-au întâmplat două lucruri extrem de importante, revelatorii în viața mea. În numărul 12 al revistei “Amfiteatrul”, deci în numărul din decembrie pe 1971, Ana Blandiana scria despre tânărul scriitor Ștefan Dumitrescu, de atunci, aveam numai 21 de ani, următoarele :

- **O țară în văile cosmice ale căreia înfloresc păsări, al cărui cer este susținut de corul fecioarelor, ale cărei steaguri sunt sufletele strămoșilor plecați la luptă, o țară halucinantă, un pământ cântător și orbit de lumină proslăvește în versurile sale recente Ștefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, puncte peste**

prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaște țărmlul de dincolo. Spun că această lansare este curajoasă și riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ștefan Dumitrescu nu versifică frumos și cu talent în cadrele unui lirism știut sau bănuțit numai, ci își creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referință. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate și se cântă din ruine ca din fluiere. Talent în afara oricării îndoieli, spirit neliniștit și în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile și de poeme reclădind universul, Ștefan Dumitrescu este un poet mai dur, mai abrupt, mai supus suferinței și neliniștii, decât limpedele Dan Verona, dar la fel de cert, la fel de Adevărat .

Ana Blandiana, revista Amfiteatrul, nr 12, 1971.

Să recunoaștem că în această prezentare a tânărului poet, de atunci, Ștefan Dumitrescu...Ana Blandiana are.... o *revelație*. Ea face de fapt o*Profeție*. Anunță foarte de timpuriu ceva ce se va întâmpla peste....ani de zile. Ana Blandiana are intuiția, face profeția că Ștefan Dumitrescu va fi un mare scriitor atunci când spune, "Ștefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaște țărmlul de dincolo. (cine își imagina că eu aveam să scriu peste 20 de ani romanul "Delirul, vol II" ? n n). Spun că această lansare este curajoasă și riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ștefan Dumitrescu nu versifică frumos și cu talent în cadrele unui lirism știut sau bănuțit numai, ci își creează propriile sale

cadre, propriile sale sisteme de referință...Talent în afara oricărei îndoieli, spirit neliniștit și în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile și de poeme reclădind universul.....”

Ana Blandiana intuise deci în Ștefan Dumitrescu un scriitor care va aduce...re înnoiri în literatura română, crearea de noi cadre de referință, aducerea unui nou limbaj, care va reînnoi deci literatura română....

3. Peste numai doi ani, în 1973, poetul Adrian Păunescu, pe vremea aceea Redactor șef al revistei Flacăra, a înființat cenaclul Flacăra. La prima Ședință a cenaclului, din 17 septembrie 1973, l-a invitat să citească, să deschidă deci Cenaclul Flacăra pe...Ștefan Dumitrescu. Atunci, la prima Ședință a Cenaclului Flacăra Ștefan Dumitrescu a citit un volum întreg de poezie, intitulat “ Nicolae Labiș – Portret cosmogonic.” (Nicolae Labiș, poet asasinat) Cu acest prilej poetul Adrian Păunescu a afirmat despre poetul Ștefan Dumitrescu : **“Ștefan Dumitrescu este o șansă a literaturii române. Ștefan Dumitrescu este o mare șansă a literaturii române.”** (revista Flacăra din septembrie 1973) Acestea sunt deci lucruri care s-au întâmplat cu adevărat în realitate, în istoria literaturii române. Deci și Adrian Păunescu are...*revelația, că Ștefan Dumitrescu...va fi un mare poet. Va și șansa literaturii române.*

Acum, între aceste două evenimente se petrece un lucru ciudat și revelator: este vorba de întâlnirea mea cu scriitorul Marin Preda, care a avut loc în Biroul acestuia de la Cartea Românească, din mai sau începutul lui iunie 1972. Iată cum a decurs această întâlnire.

Aveam încă din aprilie 1970 la Mircea Ciobanu, redactor la Editura Cartea Românească, unde Director era Marin Preda, depus un volum de poezie. Mircea Ciobanu a citit volumul, i-a plăcut, și mi-a spus că volumul va fi inclus în planul editorial pe 1971. Nu a fost așa. Mi-a zis apoi că va fi inclus în planul pe anul următor, mi-a spus, deci, că va apare în 1972. Nu a fost introdus nici în planul pe 1972. Mircea Ciobanu avea acest prost obicei să te ducă, vai, cu vorba.

Supărat pe Mircea Ciobanu, mai ales că cineva îmi spusese că acesta mă duce cu vorba, și că cel mai bun lucru este să cer o audiență la Preda, am mers la Marin Preda. (mi s-a mai spus și că ar primi bani) Biroul lui era la parter, cine știe cum arată clădirea în care era Editura Cartea Românească înainte de căderea lui Ceaușescu. Era pe dreapta cum urcai scările și dădeai în hol. Scriitorii mai vechi își aduc aminte Biroul lui Preda, de la Cartea Românească, era, deci, pe dreapta, prima ușă, cum intrai, la parter. Am așteptat mai mult de un sfert de oră în anticamera Biroului lui, a ieșit cel care era înăuntru, apoi am intrat eu. Secretara lui Preda., mi-o aduc bine aminte, era plină de liniște ca o pădure care doarme noaptea, ca un lac adânc și plin de pace. Marin Preda se uita pe ceva.

Am zis, “bună ziua, domnule Preda”, iar el a mormăit ceva. Mi-am dat seama că nu era în toane bune. Tăcea. Am început eu să-i spun de ce am venit. Că am avut volumul de poezie în plan, că Mircea Ciobanu mi-a spus că este în plan, că volumul a fost scos....Marin Preda tăcea, ținându-și fața în jos...Nu zicea nimic. Mi-am spus în gând că n-am prins un moment bun...”Cine sunteți ?” l-am auzit după mult timp. Ștefan Dumitrescu, iar volumul se chema “ Maria, Maria, Maria”. Aceiași tăcere... “Da, am reținut paginile de poezie ale dumitale din revista “Amfiteatru”. (deci Preda îmi reținuse numele, același lucru mi s-a întâmplat cu Eugen Barbu, și el

îmi reținuse numele din revistele în care publicasem). După aceasta mi-a mai venit inima la loc.

“Să vă spun ceva, l-am auzit pe Preda (n-a folosit deloc cuvântul monșer, și era foarte trist)...apoi aceeași tăcere...dacă destinul dumneavoastră este să fiți mare scriitor o să fiți un mare scriitor...dacă nu, nu“. Și-a ridicat ușor privirea și s-a uitat la mine neutru, opac...”o să fiți mare scriitor”. Apoi după un timp...”Chestia cu volumul n-are nici o importanță. Dacă este să apară va apărea, dacă nu...nu”.

Aceiași liniște...Din momentul acesta n-a mai scos nici un cuvânt. Auzeam tăcerea în jurul meu ca o apă rece. Parcă la un moment dat a schițat gestul să ridice iar capul, și un zâmbet trist, nostalgic i-a apărut în colțul stâng al gurii. A rămas așa, cu fața privind în jos...Nimic, nici cea mai mică bucurie, tresărire pe chipul lui, absent total. Văzând că nu zice nimic am salutat, înclinându-mă (țin foarte bine minte lucrul acesta), și am ieșit. Am urcat la etajul întâi dezamăgit. Nu obținusem nimic de la Preda. Nu-mi promisese că-mi bagă volum în plan, nu-mi dăduse nici cea mai mică promisiune. Nici măcar nu-mi arătase cât de cât bunăvoință. Eram trist.

Mircea Ciobanu, un mare ticălos, Dumnezeu să-l ierte, m-a dus cu vorba că-mi bagă volumul în plan, că va apărea la anul, la anul... A murit Marin Preda în 1980, și volumul meu n-a mai apărut, a murit apoi și Mircea Ciobanu, și volumul tot nu a mai apărut. O dată nu a zis Mircea Ciobanu că nu mă publică, “ai răbdare, alții au avut răbdare și zece ani, și cincisprezece ani...”

Nu că am fost supărat pe Marin Preda, dar mulți ani nu am putut să uit că deși mă cunoștea ca poet nu m-a ajutat să-mi public volumul, că se purtase cu mine rece, nu-mi arătase pic de căldură...

Asta era în mai-iunie 1972.... Au trecut 20 de ani, fix 20 de ani, și Ion Cristoiu și familia lui Preda lansează în 1992 concursul “ Cine scrie romanul “Delirul, vol II”, iar cel care scrie “Delirul, vol II”, este tocmai scriitorul căruia Preda îi spusese că dacă destinul meu este să fiu un mare scriitor o să fiu, n-are nici o importanță dacă-mi apare sau nu cartea. Ba mai mult, destinul vrusese ca eu să-i continui lui munca de scriitor, la romanul „Delirul, vol II”.

Pentru că iată ce s-a întâmplat. Am trimis cele două exemplare ale romanului “ Delirul, vol II”, bătute la mașină la două rânduri, cu două săptămâni înaintea datei de 30 aprilie 1993, ultimul termen la care trebuiau trimise. Nu mă încadram în acest termen, nu mai aveam nici o șansă, romanul nu era luat în discuție !

Acum trebuia să aștept...rezultatul concursului. Văzând că se întârzie anunțarea Rezultatului, prin octombrie 1993, am sunat la redacția revistei “ Expres Magazin”. A răspuns o voce de bărbat baritonală. I-am spus cine sunt, sunt scriitorul Ștefan Dumitrescu, am participat la concursul “Cine scrie romanul “ Delirul, vol II,” continuare la..... “Domnule Dumitrescu, felicitări, domnule ! Dai de băut. Dumneata ești fericitul câștigător. Mai ai puțină răbdare, rezultatul o să fie anunțat în presă.“ . Eram nebun de fericire, și acum îmi aduc aminte cum îmi bătea inima în piept.

Am așteptat până în primăvara anului următor, adică anul 1994, când am sunat din nou la redacția revistei Expres Magazin. De la capătul firului o voce de bărbat mi-a spus : “ domnule Dumitrescu, dumneavoastră ați câștigat concursul, într-adevăr, însă romanul nu poate fi publicat, din păcate. S-au făcut presiuni să nu fie publicat... Nu se poate...dacă îl publicăm va fi scandal internațional”.

.....
.....
Deci asta era în primăvara anului 1994. De atunci au trecut aproape zece ani, au existat edituri care au dorit să publice romanul, dar nu au avut bani. Se pare, în sfârșit, că există o editură care îl va publica și romanul va apărea în curând.

Ce trebuie spus în final : 1. Eu cred că romanul este indubitabil “inspirat” din cealaltă dimensiune. Mărturisesc lucrul acesta pentru că l-am trăit, am simțit foarte profund acest fapt ! Că romanul a fost inspirat de dincolo, pentru că romanul s-a scris singur !

2. Și lucrul acesta s-a întâmplat pentru că romanul “Delirul, vol I” era un roman neterminat (ca și ultima carte a lui Charles Dickens, și cărțile, operele neterminate, ca și cum ar avea viața lor proprie, cer să fie terminate, se vor “organisme întregi”, se vor terminate, complete, pentru a dăinui în timp). Cărțile mari, operele literare autentice au viața și destinul lor propriu, care sunt mai presus de autor ! Mai presus de împrejurările vieții !

3. Dar lucrul acesta s-a întâmplat pentru că spiritul lui Marin Preda, care cât timp fusese pe pământ vruse în mod profund să scrie acest roman, vol II al Delirului, (se gândise la lucrul acesta, făcuse în minte Proiectul romanului „Delirul, vol II”. Altfel spus avea în el Programul scrierii acestui roman, Programul după care trebuia scris romanul) trăise cu ideea că va termina romanul “Delirul, în două volume, așa cum se știe că l-a planificat autorul Moromeților. Neterminând deci romanul spiritul lui Marin Preda a ținut să-și termine opera și a reușit lucrul acesta, pentru aceasta găsim un scriitor în viață pe care l-a inspirat.

Că romanul “Delirul, vol II” , scris de noi, în viața aceasta pământească, este inspirat de spiritul lui Marin Preda din cealaltă dimensiune este indubitabil. Aduc aceste argumente de neclintit :

1. Comunicarea cu spiritul lui Preda și a spiritului lui Preda cu noi prin visele care se realizau foarte des, veneau foarte repede în somn. Această comunicare a fost făcută în timp ce lucram la o operă comună.
2. Faptul că aceste vise aveau o forță, o “putere”, o finalitate deosebite, aceea că “îmi clarificau” în plan mental viziunea asupra acțiunii care urma să fie descrisă, prin aceste clarificări spiritul lui Preda conducând de fapt acțiunea romanului, structurarea romanului, care în general s-a ținut aproximativ de Proiectul romanului (pe acesta de asemenea îl credem inspirat. În primul rând pentru că a ieșit câștigător la prima etapă.), ca și faptul că îmi dădeau “energia”, puterea de a scrie. Acest argument mi se pare zdrobitor, definitiv.
3. Acest roman trebuia scris, hotărârea era luată demult, acolo în cea de-a doua dimensiune. În primul rând au fost inspirați cei care au lansat acest Concurs, Ion Cristoiu și familia lui Preda. Pentru că fără lansarea acestui Concurs romanul “Delirul, vol II”, continuare la “Delirul, vol I” nu s-ar fi scris. Nu ar exista astăzi în literatura română, în istoria literaturii române. Or romanul acesta, “ Delirul, vol II”, există realmente în literatura română de la sfârșitul lunii martie 1993. Apoi din octombrie 2004 când el a fost publicat, prima ediție, de editura Fortuna, din Râmnicul Vâlcea și lansat la Târgul de carte Gaudeamus, care s-a ținut la București, parcă pe 14 aprilie, dacă ținem noi bine minte !

4. Un alt argument fundamental, definitiv este acesta : romanul “Delirul, vol II”, un roman de 650 de pagini, (exemplarele trebuiau bătute la 2 rânduri), este un roman greu, un roman pe care atunci când îl scrii trebuie să ții seama de foarte multe date (nu poate să fie o simplă revărsare a epicului,), sunt mii de elemente care se interconectează între ele, este un univers întreg, din care nu poți să ieși, a fost scris în nici trei luni, subliniem în trei luni. Este probabil un caz unic în literatură. În literatura universală. Un roman de 650 de pagini să fie scris în trei luni ! Acum, și cred puternic în ceea ce spun, un roman de mărimea aceasta nu poate fi scris, oricât de dotat ar fi fost scriitorul respectiv, decât “dacă era ajutat din cealaltă dimensiune”. Eu, cel care a scris acest roman spun asta, mărturisesc lucrul acesta, și nu altcineva.

În primul rând pentru că eu am simțit lucrul acesta, l-am trăit, am știut că sunt ajutat, am primit acest ajutor. În mod logic fără acest ajutor de sus un asemenea roman nu putea fi nici scris, nici terminat. Nici în zece ani, dar în trei luni. Mai ales că în perioada aceea aveam școală, mergeam la școală ca orice profesor, predam, veneam acasă obosit. Eu am fost deci Inspirat, dar și ajutat “energetic”. Să nu știi să bați la mașină, să înveți să scrii direct la mașină, să bați un roman de dificultatea acestuia direct la mașină, având în minte numai imaginea personajelor și a acțiunii lor, și nimic altceva, să scrii continuu fără să știi ce scrii, și totuși să nu faci greșeli, iar la sfârșit să nu trebuiască să ștergi, să adaugi sau să corectezi un rând, un cuvânt acestea sunt lucruri cu adevărat imposibile pentru un om. Un asemenea roman putea fi scris numai cu ajutor “de sus”.

5. Un alt argument tot indubitabil este acesta : romanul “Delirul, vol II”, a fost terminat, fiind scris direct la mașina

de scris (minus primele 87 de pagini), la sfârșitul lunii martie 1993. Numai prima corectură mi-a luat aproape o săptămână. (romanului i-am dat și o a doua corectură, nu mai vorbesc că au trebuit să fie corectate ambele exemplare, regula concursului cerând ca să fie trimise două exemplare, bătute la două rânduri). Ei bine în timp ce corectam romanul (exemplarele pot fi puse la dispoziție cercetătorilor, sau cititorilor care nu cred) am rămas uimit. Deși multe pagini erau scrise într-o stare de abulie, de ceață, când nu știi ce scrii (eu de exemplu nu-mi aduceam aminte pasaje întregi), pentru că zeci sau sute de pagini au fost scrise într-o stare accentuată de oboseală, după miezul nopții, ei bine, în timp ce corectam romanul am rămas uimit să constat că scrisesem pagini întregi, zeci de pagini, fără nici o greșală. Or lucrul acesta a fost posibil pentru că “romanul s-a scris inspirat, și cu ajutor de sus”.

6. Și nu în ultimul rând un argument de luat în seamă este întâlnirea dintre cei doi autori ai romanului “Delirul”, adică dintre mine și Marin Preda, în Biroul acestuia de la Cartea Românească, din mai-iunie 1972, întâlnire care are loc cu trei ani înaintea publicării romanului “Delirul, vol I” și cu douăzeci de ani înaintea scrierii celui de-al doilea volum al “Delirului”. Problema aceasta este foarte interesantă și deschide o perspectivă foarte îndepărtată. Și iată de ce : dacă îi citim pe Nostradamus și pe Edgar Cayce concluzia este limpede, marile evenimente istorice, culturale există într-un Plan divin, și ele se produc după acest Plan. Datorită acestui fapt, deci că ele există în acest Plan divin, pe care noi nu îl știm, este posibilă cunoașterea lor de către profeți și anunțarea lor cu mult timp înainte. Nu cumva moartea lui Preda, scrierea romanului Delirul, vol I și vol II, așa cum au fost scrise aceste două volume,

de către doi scriitori, erau evenimente care aveau să se întâmple în viitor, pentru că ele făceau cu mult timp înainte parte dintr-un Plan ? Astfel cum putem să interpretăm cuvintele lui Marin Preda : “Să vă spun ceva, l-am auzit pe Preda (n-a folosit deloc cuvântul monșer, și era foarte trist)...apoi aceiași tăcere...dacă destinul dumneavoastră este să fiți mare scriitor o să fiți un mare scriitor...**o să fiți mare scriitor**. Apoi după un timp...Chestia cu volumul n-ar nici o importanță. Dacă este să apară...” Nu cumva prin gura lui Marin Preda vorbise altcineva ?

Așadar din martie 1993 în literatura română există romanul “ Delirul, vol II, care face un Întreg perfect, inseparabil cu romanul “Delirul, vol I, scris de Marin Preda. Cazul acestui roman în istoria literaturii române și în istoria literaturii universale (pentru că așa cum se va vedea romanul este un mare roman european, un roman care aparține literaturii universale, Prof Al Popescu) este foarte ciudat. Delirul, volumul I și volumul II este unul din marile romane ale literaturii române, și probabil al literaturii universale, scris de doi scriitori, dintre care unul se află în moarte, Marin Preda, celălalt este în viață, în care cel de-al doilea beneficiază de inspirația din cea de-a doua dimensiune, a primului scriitor. Delirul vol I și vol II formează un Întreg perfect, sunt UN ROMAN. Acest roman trebuia scris pentru că scrierea lui era în Planul din cea de-a Doua dimensiune. Aceasta este povestea romanului “Delirul, vol II”.

Este limpede că numărul de argumente enumerate mai sus ne spune că ne aflăm indiscutabil în fața ..unei opere

literare inspirate din cealaltă dimensiune. Implicațiile acestui eveniment sunt enorme...pe mai multe planuri. Cum este posibil ca, în sfârșit, romanul “Delirul, vol II” să apară în primele luni ale anului 2004 cititorii se vor convinge cu siguranță atât de valoarea romanului cât și de faptul că volumul II al “Delirul-ului” face corp comun, un Întreg organic, cu primul volum. Când va fi lecturat volumul doi se va vedea că juri că acesta este scris de Marin Preda.

Autorul romanului “ Delirul, vol II” este un om credincios. Am spus mai sus că momentul întâlnirii noastre din mai-iunie 1972 cu autorul Moromeților, din Biroul său, când Marin Preda mi-a spus că dacă destinul meu este să fiu mare scriitor, atunci voi fi un mare scriitor...acest moment poate fi privit ca un moment cheie, un moment revelație. Altfel spus, lucrurile sunt hotărâte demult, cu mult timp înaintea noastră, și nu de noi, ci independent de voința noastră, noi neputând să facem nimic, nici să le împiedicăm, nici să le producem sau să le conducem. Ele se produc sigur, atunci când vine timpul. În cazul acesta și moartea lui Preda, și scrierea romanului Delirul, vol I și II erau “lucruri” înscrise în Plan, care trebuiau să se producă la momentul potrivit. În acel moment Cineva vorbise prin gura lui Preda, și îi spusese și lui și mie...că destinul meu este să scriu romanul “ Delirul, vol II”. Dacă Destinul meu este să scriu “Delirul, vol II”, atunci îl voi scrie. Era prea devreme însă ca să putem să descifrăm ceea ce mi - a spus atunci Marin Preda.

Iar dacă privim lucrurile acestea din perspectiva relației noastre cu Dumnezeu, cum spunea prietenul nostru, poetul Ioan Alexandru, Dumnezeu să-l odihnească, cum faptul de a scrie romanul “ Delirul, vol II”, de 650 de pagini, în trei luni, este peste puterile unui om, să recunoaștem lucrul acesta, în acest caz scrierea romanului “ Delirul, vol II” este “o

minune dumnezeiască”. Este un Dar de la Dumnezeu. Iată cum ar putea fi privită nașterea și apariția în istoria literaturii române a acestui roman, nu numai a romanului “ Delirul, vol II, ci a celor două volume în ansamblul lor. Si dacă romanul “ Delirul, vol I și Vol II” este un Dar de la Dumnezeu (care era în Plan să se producă încă din 1972), care este “înțelesul”, mesajul către poporul român, sau mesajul, înțelesul în general al acestui Dar, al acestei “ minuni dumnezeiești” ? Vedeți, sunt lucruri mari asupra cărora trebuie să ne aplecăm cu mintea, să le dezghiocăm de semnificația lor superficială cu atenție, pentru a ajunge la înțelesurile adânci. Să nu-și închipuie cineva că scrierea unui roman ca “Delirul” este un lucru acolo pe care poate să-l facă oricine.

Iar dacă romanul “Delirul, vol II”, această “minune”, imposibil de realizat de un om, a fost inspirată de sus, de spiritul lui Marin Preda, sau poate de Altcineva situat mai sus, în cazul acesta înseamnă că romanul “Delirul, vol II” este chiar volumul doi care trebuia scris de Marin Preda, CARE TREBUIA TERMINAT. Și el trebuia terminat pentru că el era scris în Plan superior. Și astfel Marin Preda și-a terminat romanul „Delirul, vol II”, scriindu-l din cealaltă dimensiune !

Toate acestea sunt desigur lucruri tulburătoare...care depășesc puterea noastră de înțelegere. Noi îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne-a dat puterea și ne-a inspirat ca să facem să existe în literatura română romanul “ Delirul, vol II”. Să dea Dumnezeu ca romanul, “ Delirul, vol II”, să fie cât mai curând în librării, cât mai curând în mâinile și în inimile cititorilor.

6. 12. 2003

Dumnezeu să ne ajute,
Ștefan Dumitrescu,
Tel 0240/513599,

Lucrurile de mai sus le-am scris în anul 2003, când se prefigura tipărirea romanului „Delirul, vol II. Pe parcursul anilor 1993-2003 a existat posibilitatea ca romanul „Delirul, vol II, să apară. SĂ SE NASCĂ TIPĂRIT ÎN ISTORIA LITERATURII ROMÎNE !

De fapt au existat mai multe posibilități de a apare. Am găsit un editor, un om care ținea foarte mult la Marin Preda. Exista o legătură sufletească între el și monșer. De altfel el îi mai publicase romanul „Moromeții”, lui Marin Preda, ambele volume. Și care, inițial, a dorit din toată inima să publice romanul „Delirul, vol II”, scris de Ștefan Dumitrescu. I-am dat manuscrisul (inițial romanul „Delirul, vol II, a fost bătut în 4 exemplare, la mașină. Exemplarul 1 și 2 au mers în redacția revistei Expres magazin, și au fost citite în cadrul Concursului literar, „Cine scris romanul „Delirul, vol II”, continuare la ROMANUL „DELIRUL, VOL I”, AȘA CUM L-AR FI SCRIS MARIN PEDA.) trei să îl citească, l-a citit și a fost entuziasmat. Când ne-am întâlnit ca să discutăm, asta se întâmpla la restaurantul Buturuga din Cișmigiu, parcă îl văd pe bietul editor, avea o boală de astm și răsufla greu, ce fericit era, radia de fericire că avusese prilejul să citească acest roman, „Delirul, vol II”, că acest roman există de acum în literatură. „Nici nu vă imaginați ce fericit este Marin Preda, acolo în cer, că există romanul „Delirul, vol II”, că romanul, în sfârșit a fost terminat, în ciuda tuturor ticăloșilor care au vrut ca romanul să nu apară, și care l-au asasinat pe Marin Preda ! Ha, să le facem în ciudă, iată că romanul există, și este un roman de mare valoare ! Iată că destinul, sau Dumnezeu, le-a făcut în ciudă și nu i-a iertat !”.

Editorul acesta ar fi publicat deci romanul „Delirul, vol II”, pentru că îl iubea pe Marin Preda, pentru că el considera că apariția acestui roman în literatura română este un lucru extraordinar, „și ca să le dăm peste bot ticăloșilor”. S-a întâmplat însă un lucru care m-a pus pe gânduri, omul acesta, este adevărat că era foarte bolnav de astm, că respira greu, găjâit, făcând mari efortul să respira... a murit la foarte puțin timp după întâlnirea noastră, când își exprimase dorința de a publica romanul. Omul era foarte hotărât să publice romanul „Delirul, vol II”. O cunoștea pe soția lui Marin Preda, mi-a spus că a vorbit cu ea, nu este nici o problemă, lui îi acordă permisiunea de a publica...romanul meu „Delirul, vol II”. A murit însă.

Între timp din mai multe surse aflasem că cei care se opun publicării romanului sunt evreii. Că ei sunt cei care vor face un scandal internațional dacă apare romanul „Delirul, vol II”. Cineva, care între timp a murit, mi-a spus că lui Ion Cristoiu i s-a dat o sumă foarte mare de bani, ca să nu publice romanul „Delirul, vol II”. De aceea Ion Cristoiu nu a publicat romanul meu „Delirul, vol II”, deși romanul luase premiul I la Concursul organizat de el și de familia lui Marin Preda ! Și desigur pentru lucrul acesta Ion Cristoiu îmi este foarte dator. În primul rând că în textul din revista Expres Magazin, care anunța acest Concurs literar, se specifica limpede, că revista Expres Magazin va publica romanul care v-a ieși câștigător la Concurs, iar autorul romanului câștigător va primi un premiu de un milion de lei, care pe vremea aceea, anul 1993, era bani mulți ! Aș fi scăpat și eu de sărăcie. Or Ion Cristoiu nepublicând romanul, m-a condamnat la sărăcie !

Cu autorul romanului „Delirul, vol II”, Ion Cristoiu a fost de o imensă ticăloșie ! Îmi aduc aminte că în primăvara și în vara anului 1993 l-am căutat la redacție să vorbesc cu el, poate

îl conving să publice romanul. Nu a fost chip să reușesc să vorbesc cu el. ! Am așteptat de multe ori la ușa Biroului lui. Secretarea îl păzea ca un cerber ! „Nu puteți intra, este foarte ocupat ! Nu primește pe nimeni astăzi, de ce nu înțelegeți !” L-am mai căutat și în vară de câteva ori, nu l-am găsit. Cum auzea cine îl caută....Cred că nu este târziu nici acum să ne dea milionul de lei, echivalat cu valoarea leului din acel moment, anul 1992.

În sfârșit, faptul că Ion Crisoiu a oprit publicarea romanului „Delirul, vol II”, orice scuze ar aduce, că s-a cerat cu familia lui Marin Preda, că i-a fost teamă de un scandal internațional făcut de evrei, că i-a fost teamă și lui să nu fie asasinat ca Marin Preda... a făcut o mare ticăloșie. A făcut o mare ticăloșie în literatura română ! Or noi am vorbit mai sus despre lucrul acesta: CĂ LUMEA LITERARĂ ESTE UN SPAȚIU AL ASASINATULUI MORAL. UN SPAȚIU AL TICLOȘIEI !

Să derulăm povestea mai departe. După domnul acesta, care îl iubea pe Marin Preda, și care a murit, am găsit un alt editor, care avea tipografie. ASTA ERA PRIN ANII 1994-1997. Domnul acesta s-a arătat și el foarte interesat să tipărească romanul „Delirul, vol II”. Făcuse niște planuri foarte optimiste, prima ediție a romanului urmând să fie tipărit într-un tiraj de 100.000 de exemplare. După estimările făcute de el romanul se putea vinde într-un tiraj de 500. 000. Cu siguranța că așa ar fi fost dacă romanul „Delirul, vol II”, s-a fi tipărit pe vremea lui Ceaușescu. Eu urma să primesc 30 % din vânzări. Am făcut socoteala, cifra era enorma, asta ar fi însemnat ca scăpam pentru totdeauna ed sărăcie !

Zis și făcut, urma ca romanul „Delirul, vol II”, să fie tipărit. La următoarea întâlnire s-a întâmplat și de data aceasta ceva straniu. Cu cine o fi vorbit, domnul acesta, ce i s-o fi

spus, că într-un răstimp de o lună sărmanul editor s-a răzgândit. Domnule Dumitrescu, m-a spus omul foarte amărât, cred că renunț. Mi-e frică să public romanul, mă vor împușca, mă vor omorî așa cum l-au omorât pe Marin Preda. Dă-i încolo de bani, decât să îmi rămână copiii pe drumuri, mai bine sărac și curat. Am auzit că pe Ion Cristoiu l-au amenințat evreii, că dacă publică romanul nu va fi bine de el, mai bine să primească ACOLO NIȘTE BANI DE LA EI. Și i-au dat bani, numai ca să nu publice romanul !”

Am găsit într-un oraș de provincie un alt Editor, cu tipografie și acesta, care a dorit să publice romanul „Delirul, vol II”. El credea că va publica romanul într-un tiraj de 50 de mii de exemplare, și că evreii se vor repezi și vor cumpăra tot tirajul, exemplarele având un preț foarte mare, numai ca să nu ajungă le cititori. Omului acesta i s-a întâmplat o altă nenorocire. Asociatul său i-a furat toate computerele, și câteva utilaje tipografice, ca să își facă el tipografia lui. Și s-a dus pe apa sâmbetei și această șansă .

O altă șansă ca romanul de a apărea a fost foarte nostimă. L-am cunoscut întâmplător la Slobozia, la o Olimpiadă de pedagogie, pe profesorul Constantin Gherghina de la Craiova... Domnul Gherghina este un om deosebit, un împătimit al cărții, al nașterii cărților. Al fătării cărților, cum ar spune cineva. Omul avea editură, avea experiența tipăririi cărților. Avea miros pentru carte. Eu i-am spus că am romanul, manuscrisul romanului „Delirul, vol II”, scris de Marin Preda.

Că printr-un prieten am ajuns în posesia Manuscrisului și pot să îl pun la dispoziția unui Editor. Mă privea cu niște ochi imenși. Nu-i venea să creadă. Și nu a crezut până când nu i-am dat manuscrisul romanului „Delirul, vol II”, pe care nu se afla nici un nume. I-am trimis eu deci manuscrisul numărul

patru, spunându-i că este scris de Marin Preda. După ce a citit manuscrisul a fost entuziasmat, și s-a dus cu el la Marin Sorescu, care pe vremea aceea era Ministrul Culturii. A fost o perioadă scurtă, nefericită pentru poet, când Sorescu a fost Ministrul Culturii. Marin Sorescu i-a spus domnului Gherghina că îi dă fonduri să publice romanul, numai că va trebui să cumpere drepturile de autor de la familia lui Preda, de la soția și de la băieții lui Marin Preda. Fără asta nu se poate ! Așa este acum, în democrație, i-a spus Marin Sorescu.

Zis și făcut, profesorul Gherghina voia să meargă la soția lui Marin Preda.. Abia atunci i-am spus că romanul este scris de mine. La început nu m-a crezut, când i-am spus că manuscrisul nu este scris de marin Preda, ci este scris de mine. I-am spus povestea cu Concursul literar, inițiat de revista Expres magazin și de familia lui Cristoiu....

Am fost foarte bucuros pentru lucrul acesta. Dacă un profesor de limba și literatura română, care l-a citit pe Marin Preda din scoarță în scoarță, care a citit atâtea cărți, și a editat atâtea cărți, nu și-a dat seama că romanul nu este scris de Marin Preda, nu a simțit că altcineva a scris romanul, înseamnă că romanul...chiar este identic cu cel scris de Marin Preda.

Așadar, romanul „Delirul, vol II”, a avut un destin greu, un destin grav... Și vine din cealaltă dimensiune, în urma unei morți tragice, asasinării murdare și dramatice a scriitorului Marin Preda.

Până la urmă întâmplarea mi l-a scos în cale pe Editorul care avea să tipărească romanul. „Delirul, vol II”. Editorul care a avut curajul să tipărească romanul „Delirul, vol II”, „chiar dacă ne împușcă”, a fost domnul Emil Catrinescu, Directorul editurii Fortuna din Râmnicul Vâlcea, un editor de

mare clasă, cel care tipărește bijuteriile miniaturale, atât de cunoscute în țară și peste hotare !

Și romanul „Delirul, vol II”, a părut în sfârșit, în toamna anului 1994, tipărit în condiții grafice extraordinare, cu o copertă tare, cu o hârtie lucitoare, de bună calitate. Lansarea romanului a avut loc în noiembrie 2004 la Târgul de carte Gaudeamus, de la București, care s-a ținut în clădirea Salonului de expoziții.

Mai târziu romanul a avut și cronici elogiase. Cum era și firesc, criticii literari oficiali, s-au ferit să scrie despre roman, numai ca să treacă neobservat.... Cred că le-a și fost teamă, cum i-a fost teamă lui Ion Cristoiu să publice romanul. Și desigur din lașitate, și din invidie !

Aceiași lipsă de patriotism din partea scriitorilor și a criticilor literari. Aceiași expresie dureroasă a invidiei și axiofagiei lor ! Lumea literară românească este doar un spațiu al invidiei, al egoismului, al axiofagiei ... și al asasinatului moral !

Au mai trecut doar câțiva ani, scriitorul Ștefan Dumitrescu a devenit un scriitor cunoscut pe internet, și publicat în toată lumea. În momentul acesta (6.05.2008) revista PRISMA, care apare la Buenos Aires, sub egida Fundației Borges, i-a publicat scriitorului român Ștefan Dumitrescu, în traducerea scriitoarei Alina Diaconu, româncă stabilită de mult la Buenos Aires, o mare prozatoare a Argentinei, o pagină întreagă de poezie. Desigur că lucrul acesta vorbește frumos despre România, și-i face cinste României.

Devenind un scriitor publicat pe internet de revistele culturale online ale comunităților de români, din Australia, din Canada, romanul „DELIRUL, VOL II, A PUTUT SĂ CPĂTOREASCĂ ÎN TOATĂ LUMNEA !

Iată cum romanele, cărțile au și ele destine dureroase și spectaculoase ca și oamenii în istorie !

PARTEA A TREIA

TRAGEDIA SCRIITORILOR ROMÂNI
TRAGEDIA NEAMURILOR SCRIITORILOR ROMÂNI

ÎNTOARCEREA ACASĂ, ÎN URNE, A SOȚILOR
MONICA LOVINESCU ȘI VIRGIL IERUNCA

TRAGEDIA SCRIITORILOR ROMÂNI
TRAGEDIA NEAMURILOR SCRIITORILOR ROMÂNI

ÎNTOARCEREA ACASĂ, ÎN URNE, A SOȚILOR
MONICA LOVINESCU ȘI VIRGIL IERUNCA

1

Înainte de Sărbătorile de Paști, care în anul acesta 2008, de la Domnul, au căzut pe 27 aprilie, s-au întâmplat în viața scriitorilor două evenimente... pline de semnificație amândouă.

Un eveniment a fost Sărbătorirea a o sută de ani de la înființarea Societății scriitorilor români.

Al doilea eveniment a fost unul trist, este vorba despre moartea jurnalistei Monica Lovinescu, fiica marelui critic literar, Eugen Lovinescu. Monica Lovinescu și Virgil Ierunca au rămas celebri, intrați profund în memoria românilor, prin emisiunile pe care le-au avut la radio Europa liberă zeci de ani în timpul perioadei comuniste. Erau emisiuni de critică și eseistică literară, dar și emisiuni foarte critice la adresa regimului comunist din România.

Ca să oprească aceste emisiuni Nicolae Ceaușescu a trimis securiști ca să-i bată și ca să-i omoare. Și Monica Lovinescu chiar a fost bătută și înjunghiată de oameni ai securității române, trimiși de securitate. (dar nu cumva au fost trimiși de facțiunea Kgb a securității române, cea care lucra pentru Moscova, aceasta fiind o metodă de a compromite Securitatea română în ansamblul ei și pe Nicolae Ceaușescu ?) Nu putem să nu fim îngroziți și scârbiți : ce lucru oribil, ce lucru groaznic, să trimiți să fie bătută o femeie, o mare intelectuală, fiica celui mai mare critic român, acțiune care nu-i face deloc cinste lui Nicolae Ceaușescu sau Securității române. Care compromite poporul român !

Bătăușii lui Ceaușescu nu au putut s-o împiedice pe apriga și dârza Monica Lovinescu să critice regimul comunist din țară și pe Nicolae Ceaușescu. În toate luările de cuvânt de la Europa liberă Monica Lovinescu avea ceva de găină care cântă cocoșește, de ființă care are multă energie și abordează de sus toate demersurile sale. Chiar și în felul ei de a vorbi și de a fi și-a păstrat această atitudine... Nu putem însă să nu ne înclinăm și să nu o felicităm cu mult respect, și din toată inima pe viteaza fiică a marelui Critic literar Eugen Lovinescu, pentru mintea ei ageră și profundă, pentru curajul ei și pentru

lupta împotriva regimului comunist.. A fost cu adevărat un mare gazetar, și un critic literar de anvergură doamna Monica Lovinescu. Și o mare luptătoare !

Ea a dus mai departe, cu un curaj extraordinar memoria și numele neamului Lovinescu. De acum unul dintre marile neamuri din istoria literaturii române, alături de al lui Mihai Eminescu, de neamul Caragiale. Și Virgil Ierunca, soțul Monică Lovinescu, a fost la fel de viteaz în cruciala lor ideologică împotriva comunismului !. Mai temperat în atitudine și în emersul critic, cei doi soți Ierunca au făcut un cuplu care va rămâne mult timp în memoria românilor și în istoria culturii române ! Aveam pentru Virgil Ierunca o simpatie, o prețuire aparte pentru că era vâlcean „de-al nostru”.

Sunt un sentimental, și faptul acesta că suntem din același loc, mă face să țin mai mult la acești scriitori. Era născut, ca și Alexandru Cerna Rădulescu pe valea Cernei, la Glăvile sau Lăpușata, puțin mai sus de satul Zăvoieni, satul lui Alexandru Cerna Rădulescu, dar și al marelui sociolog Dimitrie Drăghicescu. Ne plecăm cu emoție în fața acestui loc care a dat doi oameni de valoare culturii române, ne gândim la Dimitrie Drăghicescu și la Cerna Rădulescu. Tocmai de aceea, ca să îl pomenim, în romanul nostru „Delirul, vol II”, Virgil Ierunca apare ca personaj. În roman se discută problema lui cu cenzura din timpul războiului. În timpul celui De al Doilea război mondial, când cenzura de război era în vigoare, și orice carte tipărită trebuia să aibă aprobarea cenzurii, el și-a permis să scoată o carte fără să fie aprobată de cenzură. A avut cum era și firesc probleme cu curtea marțială. Până la urmă cazul a fost clasat și n-a pățit nimic. Mareșalul Ion Antonescu a clasat cazul său.

Virgil Ierunca, așa după cum se știe a murit cu câțiva ani în urmă. Și acum, după moartea Monicăi Lovinescu, AMÂNDOII AU FOST ADUȘI ACASĂ. Au revenit ei acasă sau au fost aduși acasă ?

Pe noi ne-a impresionat evenimentul acesta. Am văzut în el o metaforă, un Semn, un Mesaj de la Dumnezeu.

Cele a mai mari spirite creatoare pe care le-a dat poporul acesta și care au creat în secolul XX, și ne gândim în primul rând la Constantin Brâncuși, George Enescu, Mircea Eliade, Eugen Ionescu, Emil Coran, ÎN LITERATURĂ, DAR AFIRMAȚIA ESTE VALABILĂ PENTRU CREATORII DIN TOATE DOMENIILE, nu au putut să se realizeze în țară, datorită Patologiei Axiofagiei, și celorlalte patologii ale psihologiei poporului român, ȘI S-AU REALIZAT ÎN AFARA ȚĂRII, ÎN ȚĂRI CIVILIZATE, CARE ȘTIU SĂ PREȚUIASCĂ VALORILE.

Oamenii aceștia, chiar dacă au trebuit să fugă din țară ca să se salveze, și desigur că au suferit din cauza acestui lucru, au făcut foarte mult pentru țara lor. I-au dăruit foarte mult culturii neamului lor, culturii universale, țării lor. România și neamul acesta le vor fi veșnic datoare oamenilor acestora, nedreptățiți, hăituiți, care nu au putut să creeze în Țara lor ! Toți românii profităm de pe urma operei lui Mircea Eliade, a lui Emil Cioran, a lui Eugen Ionescu, opera lor ne formează ca personalități culturale, ne îmbogățește sufletele, ne îmbogățește universul cultural național, pe noi, pe scriitori ne ajută să ne construim opera, destinul... Opera lor este asemenea unor Uzine vii, care nu se opresc niciodată, lucrează continuu, produc cultură și educație tot timpul, asimilate fiind de generațiile care vin în istoria acestui neam....

Asimetria este deci extraordinară, oamenii aceștia i-au dăruit poporului lor foarte mult, pe când țara lor nu le-a dăruit decât umilire și hăituire... Nu au avut norocul nici să le doarmă oasele în pământul țării lor, alături de strămoșii lor. Acesta este un lucru extraordinar, nu sunt vorbe goale... Nu au avut deci nici acest noroc, poporul lor, statul român nu le-a dat această șansă. (dacă Domnul ne va ajuta le vom aduce noi mormintele în țară, tuturor oamenilor mari care s-au realizat în străinătate și acum dorm în pământul altor țări. Osemintele lui Brâncuși să vină să doarmă lângă cele ale părinților și fraților lui. La fel osemintele lui George Enescu, ale lui Emil Cioran, etc. Să-i aducem pe toți plecații, pe toți fugiții din țară, care și-au încununat neamul cu glorie, să-și doarmă somnul în pământul moșilor lor, căci acest pământ este udat tot cu sângele strămoșilor lor ! Și el este pământ românesc în continuare pentru că a fost apărat de moșii și strămoșii lor, udat de sângele lor !

Or dacă Brâncuși, Enescu, Mircea Eliade nu au avut acest noroc, de a veni să-și doarmă somnul de veci lângă strămoșii lor, iată că MONICA LOVINESCU ȘI VIRGIL IERUNCA, AU ACEST NOROC. Domnul i-a adus în țară ! Deși i-a adus sub formă de cenușă în două vase mici

Acum nu știm de ce Virgil Ierunca a acceptat să nu fie înmormântat așa cum s-au înmormântat moșii și strămoșii lui din zona Lădeștilor, de când este lumea, și a dorit să fie incinerat, nici Monica Lovinescu nu știm de ce a acceptat să fie și ea incinerată, și să nu fie înmormântată, de exemplu lângă tatăl său sau lângă mama sa. Ei au dorit deci ca să le zacă trupul în puținătatea unei urne, și nu să se lege de un anume loc de pământ, unde să aibă mormântul. Și Mircea Eliade își doare somnul tot într-o urnă, Domnul să-i

binecuvânteze în veci pe toți, și să-i țină în palmele Lui de lumină și de iubire divină !

Însă când am văzut (la televizor) cele două urne cu cenușa doamnei Monica Lovinescu și a lui Virgil Ierunca poposind pe aeroportul Otopeni, fiind primite cu mult respect și cu onoruri militare, am avut puternic acest sentiment : 1. că ei vin, se întorc învingători acasă, 2. că acesta este un Mesaj de la Domnul, că Domnul îi aduce acasă. Că Domnul ne vorbește, El este în spatele acestei INTOARCERI ACASĂ ! Că El ne spune: uitați ce puternic sunt eu, și ce am făcut pentru ei (Monica Lovinescu și Virgil, Ierunca) și pentru voi, să luați aminte !

Sunt răsplătiți pentru lupta lor de o viață, pentru truda și îndârjirea lor, pentru că nu au acceptat să fie slugarnici și să slujească un regim ticălos, dar care a avut și meritele lor, ne referim numai la regimul comunist de după 1964.

Dar ei s-au întors acasă în două urne, (nu s-au mai întors vii, și aceasta este una din ideile mesajului) și acum sunt elogiați, de aceea sunt elogiați, și primiți cu onoruri, prin anii 1990 când au venit în țară și când Monica Lovinescu și-a lansat o carte, „Unde scurte „, parcă, nu au fost atât de bine primiți !

Faptul că eu s-au întors în țară în două urne, ne relevă măreția și puterea lui Dumnezeu. Iată au fost oameni vii, au luptat și au suferit, ȘI EU ÎI ADUC ACUM ACASĂ „, parcă ne spune Domnul.

Și o a doua idee, noi ne prețuim întotdeauna scriitor, valorile, post mortem În timpul vieții nu le prețuim, nu le sprijinim.

Dar sunt ei victorioși, oare ?

Cuvântul fundamental, simbolul, în această întoarcere acasă a celor doi scriitori este **MORȚI**, ei sunt morți, și **moarte** !

Lumea scriitorilor români este o lume a asasinatului, a morții ! Și iată-i pe ei, **MORȚI !**

Dar se întorc ei, Monica Lovinescu și Virgil Ierunca acasă victorioși, sau înfrânți !? Sunt ei victorioși sau sunt tot niște victime, așa cum suntem noi, toți românii ? Se întorc ca niște înfrânți acasă, sunt niște înfrânți niște ca noi toți !

Ce au făcut ei, lupta lor, a făcut bine poporului român, a avut ca rezultat salvarea României, dezvoltarea României ? Nu ! Nicidecum ! Da, atunci, în anii comunismului, noi credeam că ei ne trezesc la realitate, că ei sunt conștiința acestui popor care spune adevărul și luptă pentru poporul român. Da, ei chiar spuneau adevărurile pe care nu puteam să le spunem noi ! Pentru aceasta îi iubeam, îi apreciam, le mulțumeam, ne umpleau sufletele o stare grea de bine, că iată, cineva curajos, le spune Ceaușeștilor, celor de la Putere, adevărul în ață. Că îi arată așa cum sunt ! Le mulțumeam în sinea noastră pentru că ne răzbună, și fa ceea ce ar fi trebuit să facem noi, dar nu aveam curajul !

Ei au luptat împotriva Comunismului, a lui Nicolae Ceaușescu. Da dar, în final au făcut bine sau rău poporului român !? Nu, doar aparent, atunci când eram sub comunism ne-au făcut bine, am avut noi impresia că ne fac bine ! pe termen scurt , atunci în acel prezent ne-au făcut bine, pe termen lung ne-au făcut rău ! ne-au făcut rău pentru că, iată în ce stare suntem acum, după căderea regimului Comunist !

Nu, nu au făcut bine poporului român, odată ce poporul român, la anul Domnului 2000 este un popor distrus, prăbușit la pământ, descompus, umilit, cu o economie la pământ, care își părăsește Țara și pământul strămoșesc ! Care și-a vândut uzinele, care s-a prăbușit moral, spiritual, din toate punctele de vedere !

Nu, sigur nu ne-a făcut bine lupta lor împotriva lui Ceaușescu și a comunismului, pentru că lupta lor de o viață a dus la Lovitura de stat de la 22 decembrie 1989, și la căderea Comunismului în România, iar această Lovitură de stat și căderea comunismului în România a dus la distrugerea Economiei românești, a societății românești. De comunism trebuia să scăpăm, dar nu așa, împușcând peste o mie de copii și tineri, și distrugând Economia și populația țării !

Cu siguranță, fără să știe, fără să își dea seama, Monica Lovinescu și Virgil Ierunca se găsesc în această situație paradoxală : ei ne-au făcut bine atunci, în acele momente, din timpul lui Ceaușescu, atunci când vorbeau la radio Europa Liberă, și ne-au făcut rău pe termen lung, pentru că și datorită Europei Libere ne găsim în situația îngrozitoare de azi ! !

După 18 ani de la căderea lui Ceaușescu, vorba unui economist român, (Ilie Șerbănescu, în revista „Formula As” din 26 aprilie 2008) noi „nici măcar nu mai putem afirma că suntem țară”. Noi nu mai suntem popor odată ce peste 5 milioane de români au fugit pur și simplu din țară de sărăcie, de disperare, de scârbă, și românii fug în continuare ca șobolanii de pe o corabie ce se scufundă ! Noi nu mai suntem țară, națiune, popor odată ce 88 % dintre tinerii României, deci nouă zecimi dintre oamenii maturi de mâine din România, au răspuns la un sondaj că vor să își părăsească țara ! Dezastrul românesc este total , cel mai mare din istoria noastră !

Fără să vrea, indirect. Monica Lovinescu și Virgil Ierunca au trudit, au luptat ca România să ajungă aici. Aceasta este rezultatul trudei și al luptei lor de o viață, al luptei dizidenților (și al multora) împotriva lui Ceaușescu, de dinainte de căderea Ceaușeștilor.

Dar oare de acest Cel mai mare dezastru românesc din istoria noastră, sunt vinovați numai Virgil Ierunca și Monica

Lovinescu ? Sau dizidenții, care au fost cozile de topor plătite de occident, Agenții de Influență ai occidentului, ca Mircea Dinescu, Doina Cornea, care au contribuit și ei la producerea Loviturii de stat de la 22 decembrie 1989 ?

Nu, desigur ! De Marele dezastru în care ne scufundăm acum, îndreptându-ne victorioși către dispariția noastră ca popor de pe scena Istoriei, SUNTEM VINOVAȚI CU TOȚII. Dar nu în egală măsură. 1. În primul rând sunt vinovați Ceaușeștii și acoliții lor. Cu Ion Dincă, Emil Bobu, Ștefan Andrei etc, Grupul acesta care forma CPEX-ul, care între anii 1980-1989 au supus poporul român înfometării, înfrigurării, care nu au dat voie valorilor să se exprime și să se realizeze, care ne-au terorizat folosind Securitatea, care ne mințeau tot timpul folosind aparatul de propagandă.

Activiștii de partid sunt foarte vinovați, pentru că ei au fost slugile care au executat docil ordinele și dispozițiile Puterii, ca să-i facă acesteia pe plac, și să-și mențină scaunele ! Și asta când puterea de stat era reprezentată de dpi bătrânei paranoici și inculți !

2. Foarte vinovată, criminal de vinovată, teribil de vinovată este Securitatea comunistă, care l-a dezinformat pe Ceaușescu, a terorizat populația României, și care nu și-a asumat rolul de a asigura SECURITATEA ÎN PREZENT ȘI ÎN VIITOR A NAȚIUNII ROMÂNE, A POPORULUI ROMÂN ! Bolnavi de patologia Ego-plasmului securiștii s-au gândit numai la pielea lor, la situația lor, să le fie lor bine, la țară nu s-au gândit deloc ! ca și securiștii de după căderea lui Ceaușescu ! Aceiași tipologie nenorocită de oameni ! Nu s-au gândit de pildă la lucrul acesta : bine, îl dăm jos pe Ceaușescu, ne luam mâna de pe el, el va fi executat, dar cu țara ce o să se întâmple după aceea ? Țării o să-i fie mai bine ? Nimeni, vedeți, nu și-a

pus întrebarea aceasta atunci, sau mai înainte ! Și din păcate nu și-a pune nimeni !

Lovitura de stat de la 22 decembrie 1989, prin care s-a deschis poarta distrugerii României, care a fost Premiza Dezastrului românesc nu trebuia să existe, nu trebuia să se fi întâmplat în istoria noastră. Și așa se știa că Nicolae Ceaușescu avea să moară peste câteva luni. Dacă nu ar fi existat această Lovitură de stat oribilă, de la 22 decembrie 1989, prin care s-a nenorocit, s-a distrus România, dată de KGB, CIA, Serviciile Secrete Ungurești, și de către Securitatea română, pentru ca în anii următori în urma unui Război economic, psihologic, informațional, a unui Război Mascat îngrozitor, Economia, și Societatea românească să fie distruse, ROMÂNIA NU AR FI FOST ASTĂZI ÎN ACEASTĂ SITUAȚIE TRAGICĂ, ÎN CARE OAMENII MOR DE SĂRĂCIE ȘI DISPERARE ȘI ÎȘI IAU LUMEA ÎN CAP !

3. După căderea lui Ceaușescu, CLASA POLITICĂ ROMÂNEASCĂ SE FACE VINOVAȚĂ ÎN TOTALITATE DE DISTRUGEREA ROMÂNIEI. Toți cei care s-au aflat la Putere în România, după căderea lui Ceaușescu sunt mari criminali și mari trădători de țară, care au contribuit direct și masiv la distrugerea României.

EI SUNT MULT MAI VINOVAȚI DE PRODUCEREA DEZASTRULUI ROMÂNESC DECÂT CLASA POLITICĂ DE DINAINTE DE 1989, CONDUSĂ DE SOȚII CEAUȘESCU ȘI GRUPUL LOR. EI, CEI CARE S-AU AFLAT LA PUTERE DUPĂ 1990 SUNT VINOVAȚI ÎN PROPORȚIE DE 80 LA SUTĂ DE DISTRUGEREA ȚĂRII.

Europa Liberă, Oficina CIA, a SUA, la care au lucrat Virgil Ierunca și Monica Lovinescu, și de care au fost plătiți, a fost principalul Instrument criminal, prin care s-a pregătit Lovitura

de stat din 22 decembrie 1989 din România, Lovitură prin care a fost distrusă Economia românească și poporul român. Din acest punct de vedere toți cei care au lucrat la Europa Liberă, trimițând mesaje ANTICOMUNISTE către țară, dar mai ales cei care înaintea zilei de 22 decembrie 1989, deci după 14-16 decembrie 1989, au pregătit și au lucrat pentru producerea loviturii de stat, mințindu-i și manipulându-i pe români ca să iasă în stradă, că au fost 60.000 de morți, că teroriștii sunt ai lui Ceaușescu, etc, se fac foarte vinovați în istoria României. Este adevărat că ei nu au știut lucrul acesta, că după căderea lui Nicolae Ceaușescu România va fi distrusă de către Occident în urma unui Război Mascat, economic, psihologic, informațional.

Este adevărat că ei credeau că fac bine lucrând pentru căderea Ceaușeștilor, dar iată că Istoria, Marele Dezastru românesc care s-a produs după asasinarea lui Ceaușescu, ne arată că toți cei care au pregătit și au participat la Lovitura de stat care l-a dat joc pe Ceaușescu... au lucrat de fapt împotriva poporului român ! Că au făcut un mare rău poporului român.

Ca și toți cei care au pregătit și au dat Lovitura de stat de la 23 august 1944, una dintre cele mai mari nenorociri din istoria românilor, Lovitură de stat căreia comuniștii i-au spus revoluție de eliberare, etc, DAR CARE ÎN REALITATE A FOST POARTA CARE A FOST DECȘHISĂ PENTRU A FI INSTAURATĂ ÎN ROMÂNIA DICTATURA COMUNISTĂ, PRIN CARE MOSCOVA A DEVENIT STĂPÂNĂ ÎN ROMÂNIA ! PRIN CARE ROMÂNIA A DEVENIT O ȚARĂ OCUPATĂ, ȘI AU FOST POSIBILE ÎNCHISORILE ȘI TEROAREA COMUNISTĂ. A FOST EVENIMENUL NEGATIV PRIN CARE NE-AM PREDAT RUȘILOR, PREDÂND ARMATA ȘI ECONOMIA ȚĂRII, LUI STALIN, CA S-O JEFUIASCĂ !

Cine i-a păcălit pe ei, pe Monica Lovinescu și pe Virgil Ierunca, pe cei care au lucrat la Europe Liberă și i-a făcut să creadă că lucrează pentru Țara lor, dar în realitate să lucreze împotriva poporului și a țării lor, ducând împotriva lor un Război Psihologic, Informațional, educațional, făcându-i să-și manipuleze poporul ? PENTRU CĂ ACEASTA A FOST EUROPE LIBERĂ. Un Post de radio al CIA care a declanșat un Război Ideologic, Informațional, psihologic și moral asupra populației României !

Cine a făcut ca truda și lupta lor, să aibă ca rezultat prăbușirea României și al poporului român după 1990 ?

Luptând împotriva comunismului și a Dictaturii comuniste din România, de la Paris, ei au făcut lucrul acesta de la Postul de Radio Europa Liberă. Europa liberă era postul, instrumentul CIA, Securitatea Statelor Unite, și nu a fost decât un Instrument de manipulare, un instrument al Războiului psihologic și informațional dus împotriva României (și a celorlalte țări socialiste) pe toată durata Războiului Rece !.

Ei nu știau că intrând în slujba Postului de Radio Europa Liberă, ei devin instrumentele CIA, că ei cad în capcana în care au căzut Iuliu Maniu, Bărietinii, Titel Petrescu atunci când au acceptat să fie dată Lovitura de stat de la 23 august 1944 și au participat la această lovitură, predându-l pe mareșalul Ion Antonescu rușilor ? Când au dat Lovitura de stat de la 23 august 1944 și l-au arestat pe Ion Antonescu, Iuliu Maniu, Brătienii, Titel Petrescu nu știau că ERAM DEMULT VÂNDUȚI RUȘILOR, LUI STALIN DE CĂTRE AMERICANI. Și că Lovitura de stat împotriva lui Antonescu, prin care l-au arestat și l-au predat rușilor avea să ne împingă direct în Gulagul comunist. Fără arestarea lui Ion Antonescu

nu am fi avut nici Gulagul Comunist în România, nici Comunismul ! Iată ce au făcut Criminalii care l-au arestate pe Mareșal la 23 august 1944 ! Ei habar nu aveau că francmasonii Roosevelt și Churchill aveau să vândă toate Țările din Răsăritul Europei lui Stalin tocmai pentru ca Lagărul comunist să se întindă mult peste granițele Uniunii Sovietice.

La fel, nici Virgil Ierunca și nici Monica Lovinescu luptând împotriva regimului comunist al lui Ceaușescu nu știau că România fusese vândută din nou americanilor, și ea și țările din Estul Europei, pentru ca Economiiile lor să devină piețe de desfacere pentru Economiiile Occidentale, pentru Multinaționalele care distrug totul în calea lor ! care distrug Economii naționale, regiuni economice, care distrug mediul, care distrug popoare, etnii, în drumul lor către realizarea NOII ORDINI MONDIALE, CÂND MARI BANCHERI MONDIALI VOR FI PUS MANA PE ÎNTREGA PUTERE A PLANETEI !

Monica Lovinescu și Virgil Ierunca au crezut probabil ca noi toți, de aici din țară, că după ce vom scăpa de comunism, de Dictatura lui Ceaușescu România va deveni țară democratică și va fi raiul pe pământ, vom avea bunăstare, că vom avea civilizația din occident. Că vom fi așa cum sunt Germania, Anglia, Elveția.

În același timp Monica Lovinescu și Virgil Ierunca, luptând împotriva Dictaturii Ceaușiste din România, luptând împotriva Comunismului, așa cum spuneau ei, EI DE FAPT NU AU SPUS ADEVĂRUL DESPRE COMUNISM ! NE-AU ASCUNS ADEVĂRUL DESPRE COMUNISM ! NE-AU ASCUNS ADEVĂRUL DESPRE SOCIETATEA CAPITALISTĂ. NU S-AU GÂNDIT LA PERICOLELE CARE AȘTEAPTĂ ROMÂNIA, ȘI CARE VOR DISTRUGE

ECOBOMIA ȘI POPORUL ROMÂN DUPĂ SASINAREA LUI NICOLE CEAUȘESCU !

Ne-au ascuns lucrurile acestea , și au plătit și ei, ca și Nicolae Ceaușescu.

Ei nu ne-au spus faptul că în realitate Comunismul, Fenomenul comunist, Sistemul mondial Comunist fac parte din MARELE EXPERIMENT SOCIO-ECONOMIC NEGATIV, GÂNDIT DE MARI BANCHERI INTERNAȚIONALI, ȘI DE FRANCAMASONERIA MONDIALĂ, EXPERIMENT NEGATIV, DE PROPORȚII COLOSALE, DENUMIT, TOT DE EI, COMUNISM, ȘI CARE A FOST GÂNDIT ȘI APLICAT ÎN PRACTICĂ PENTRU A DISTRUGE NAȚIUNI, POPOARE, ECONOMII NAȚIONALE ! Numai ca să se îmbogățească ei ! Pentru că această distrugere masivă a națiunilor, a economiilor, a unei bune părți din civilizația umană de către Experimentul comunist mondial le aducea lor, Marilor Bancheri internaționali, bani mulți ! Ca și Războaiele locale, care de la al doilea Război mondial s-au ținut lanț. Războiul din Coreea, Războiul din Vietnam, Războiul din Irak, au adus grămezi uriașe de bani, marilor Bancheri Internațional, care sub numele de Ilumiinați, Bildelberg, CFR, conduc lumea către dezastrul final !

Experimentul comunist, (Metodă a Războiului Mascat, Sintează de războaie psihologice, informaționale, economic, etc) acolo unde a fost aplicat, în primul rând în Imperiul Țarist, devenit mai târziu Marea Uniune Sovietică, iar apoi în Țările din Răsăritul Europei, care au fost vândute de către americani și englezi lui Stalin, sub masca realizării Utopiei comuniste utilizată ca *armă secretă* de manipulare, a împărțit societățile în călăi și victime, iar numărul victimelor a fost enorm. Și în ultima instanță și călăi și victime am devenit cu toții

VICTIME. Experimentul comunist este Primul Experiment socio-economic-politic negativ și cel mai mare aplicat de către Om în istorie, de la începutul istoriei omului ! El a marcat istoria într-un mod dureros și a produs dezastre atât de mari încât ele sunt incalculabile.

Virgil Ierunca și Monica Lovinescu nu au spus poporului lor aceste adevăruri, (Marele Adevăr) I-AU ASCUNS ADEVĂRURILE FUNDAMENTALE ALE ISTORIEI NOASTRE POPORULUI ROMÂN.

În fond și Virgil Ierunca și Monica Lovinescu și Nicolae Ceaușescu, și o dată cu ei atâtea popoare, noi toți, am fost niște victime ale Marelui Experiment Mondial comunist. Același Vârf Financiar Mondial, (Marii Bancheri Mondiali) care este și Vârful Mondial al Societăților secrete, când au crezut ei de cuviință, au distrus Experimentul comunist mondial și l-au înlocuit cu un alt Experiment mondial, cu siguranță la fel de cumplit, de criminal, de devastator, CARE SE NUMELTE GLOBALIZARE.

În aceste Mari Experimente mondiale negative, suntem cu toții niște jalnici cobai. Cine are nenorocul să moară în aceste experimente, moare, cine are nenorocul să fie călău, jigodie, este călău jigodie, de obicei hoții și jigodiile sunt în clasa de sus, oamenii cinstiți și morali sunt săraci, și se găsesc în clasa de jos și de mijloc ! Însă cei mai mulți, de fapt toți, în aceste mari Experimente istorice și mondiale suntem victime.

Așa ne apar, din perspectiva timpului Virgil Ierunca, Monica Lovinescu, Nicolae și Elena Ceaușescu, tinerii care au fost asasinați în decembrie 1980, poporul român în totalitatea sa, care a fost manipulat, care se zbate într-o cruntă sărăcie, care își părăsește țara fugind încotro vede cu ochii de disperare și de silă.

Cu toții, chiar și călăii, suntem niște umile și jalnice victime !
Și aceasta face parte desigur din Blestemul care apasă asupra
poporului român, din Blestemul care apasă asupra literaturii
române, a culturii române în general !
Mulțumim lui Dumnezeu că a fost descoperit și arătat !

2

GLORILE MARILOR NEAMURI ALE LITERATURII
ROMÂNE
TRAGEDIA NEAMULUI LUI EUGEN LOVINESCU

Întotdeauna de 15 ianuarie, ziua de naștere a lui Mihai Eminescu, și care a devenit zi națională, mă gândesc la Mihai Eminescu, la viața lui trudnică și umilă și superb de frumoasă, închinată poeziei, gândirii și neamului său, mă gândesc la asasinarea lui, DAR MĂ GÂNDESC ȘI LA PĂRINȚII LUI, ÎN PRIMUL RÂND LA MAMA LUI, LA MAREA DOAMNĂ A ISTORIEI ROMÂNILOR, A CULTURII ROMÂNE, RALUCA EMINOVICI !

Puțini se gândesc ca prin Mihai Eminescu, Raluca Eminovici stă laturi de Marile Mame ale acestui neam daco-românesc. Alături de mama lui Decebal, alături de mama lui Ștefan cel mare, a lui Mircea cel Bătrân, a lui Basarab I, alături de mama lui Ștefan cel Mare, adică alături de femeile care i-au dăruit acestui neam nefericit Mari fii, Mari Creatori, Oameni care au îmbogățit și au consolidat istoria acestui neam ! A Mamelor, a femeilor care i-au dăruit Fii, care au făcut Istorie, care și-au pus amprenta asupra destinului poporului român ! Glorie și slavă vouă, mari Mume ale neamului românesc, în vecii

vecilor ! În vecii vecilor Domnul nostru Iisus Christos, Maica Domnului și Tatăl ceresc să vă binecuvânteze !

Și mă rog, Doamne, binecuvântează sufletul poetului Mihai Eminescu, acolo în cer unde se află, și sufletele tuturor poezilor din țara și din lumea aceasta, și ține-le în palmele Tale, în lumina Ta dumnezeiască, nespus de dulce ! Și, Doamne, binecuvântează-i pe părinții lor ! Binecuvântează-i din toată Inima Ta, Doamne, pe părinții lui Mihai Eminescu, cei care au dăruit Culturii române Marea Minte, pe Marele Creator care a fost Domnul nostru Mihai Eminescu. Ține-i, Doamne, în Inima Ta și mângâie-i tot timpul, toată veșnicia împreună cu pruncul lor Mihai și cu toți copiii lor !

Am mai scris și am mai meditat la lucrul acesta : neamul lui Mihai Eminescu mă impresionează extraordinar de mult și dureros. Mihai Eminescu vine din neamul lui Gheorghe Eminovici și al Ralucăi Iurașcu, binecuvântate să fie în veci toate sufletele din aceste neamuri ! El este cheia lor de boltă a acestor neamuri, consfințind existența în literatura română a NEMULUI EMINEȘTILOR ! Este ca și cum miile de strămoși din aceste două neamuri, pentru că neamul lui Gheorghe Eminovici se adună și el din alte două neamuri, și neamul Ralucăi Iurașcu se adună și el din alte două neamuri, și așa pana la începutul lumii, fiecare bărbat sau femeie, fiecare ființă umană, generație de generație a adunat în sufletul ei o esență, o sevă sfântă, o comoară, care venea de departe din istorie și această comoară a predat-o urmașului, iar urmașul a predat-o urmașului. Ei bine, aceste comori care s-au tot adunat și s-au tot transmis din suflet în suflet, de la om la om, s-au transformat în ființa lui Mihai Eminescu, în Geniul tutelar al culturii române. Toate aceste neamuri au dat deci Neamul format din creatorii de literatură Mihai Eminescu și Gheorghe Eminescu.

Să numim acest neam NEAMUL LUI EMINESCU. Ei bine, putem să vorbim în literatura română despre Marele neam al lui Eminescu, neam care adună toată familia lui Eminescu la un loc, neamul din care face parte Mihai Eminescu, iar mai târziu, nepotul lui, Gheorghe Eminescu, fiul lui Matei Eminescu.

Utilizăm pentru prima dată în istoria literaturii acest concept de neam literar, Neam care a dat literaturii române foarte mult. Neam alcătuit de generațiile de învățați care vin în istorie ! Nu sunt multe Neamurile care fac parte din istoria literaturii române.

În general în acest concept, de Neam al literaturii române (cărui noi i-am dedicat un studiu special) intră acele neamuri care au dat, prin reprezentanții lor, foarte mult literaturii române, și care este format din cel puțin doi scriitori, fie că sunt frați, relația fiind pe linie orizontală, ca în cazul fraților Ionel și Păstorel Teodoreanu, fie că sunt tată și fiu sau nepot, relația fiind pe linie verticală. Ca în cazul neamului Eminescu, sau a Neamului Caragiale !

Să ne apropiem atunci, cu dragoste și cu mult respect de aceste neamuri ale literaturii române.

Neamul care a dat cel mai mult literaturii române, de la Deceneu încoace, vorba profesorului Ovidiu Drâmba, care a spus despre Mihai Eminescu, precum că este cea mai mare Minte pe care a ivit-o acest popor daco-român de la Deceneu încoace, ceea ce este foarte adevărat **este Neamul Eminștilor**, în fața căruia ne plecăm cu religiozitate, rugându-ne Domnului să îl mai țină în istorie, să ne mai dea valori, Acest neam i-a dat pe Mihai Eminescu și pe Gheorghe Eminescu, nepotul lui, care a scris cărți (are o lucrare de mare valoare despre Napoleon), care a avut o viață literară, a participat la întâlniri cu cititorii, la colocvii, a întreținut o

corespondență importantă cu scriitorii vremii lui, a avut prieteni scriitori, etc.

Cu neamul lui Mihai Eminescu s-a întâmplat un lucru foarte dureros. Ca și cum ar fi fost lovit de un blestem, neamul acesta a fost foarte lovit. A fost pur și simplu secerat în timpul vieții lui Eminescu ! Ne gândim la frații lui Eminescu morți de tineri, la părinții lui Eminescu, morți și ei tineri. Vă imaginați ce jale a fost în familia lui Gheorghe Eminovici la moartea copiilor lor în floarea vârstei ! Ce durere cumplită a fost în sufletul Ralucăi Eminovici, în sufletul lui Mihai Eminescu, al surorilor lui ! Când vorbim de tragedia din neamului lui Eminescu ne gândim la destinul nefericit al lui Eminescu, la asasinarea lui. A fost **CA ȘI CUM DUMNEZEU A VRUT SĂ SUPUNĂ ACEST NEAM UNEI MARI ÎNCERCĂRI ! UNEI PEA MARI ÎNCERCĂRI !** În lucrarea noastră „MIHAI EMINESCU–UN IISUS AL POPORULUI ROMÂN”, noi propunem această Ipoteză, această Viziune asupra lui Mihai Eminescu și a neamului său.

Și anume că Mihai Eminescu este un Spirit superior, asemenea lui Iisus Christos, dar nefiind de talia, de Mărimea Domnului nostru Iisus Christos, care vine chiar din Sfânta Treime, din Tatăl Ceresc, fiind o parte a Sfintei Treimi, trimis pe pământ, în neamul daco-românesc pentru a-l infuza cu energie, pentru a-l re-potența în vederea unei dezvoltări maxime, a atingerii unei culmi în evoluția sa, și a realizării Momentului Marii Uniri din 1918.

Și în lucrarea noastră „MIHAI EMINESCU-UN IISUS AL POPORULUI ROMÂN”, noi chiar demonstrăm lucrul acesta, deși mărturisim cu inima deschisă că nu cunoaștem Adevărul absolut. Chiar dacă raționamentul nostru este suficient, și intuiția noastră a fost o revelație ! Afirmăm și demonstrația noastră că Mihai Eminescu este un Spirit superior trimis din

cealaltă dimensiune poate să fie un mare Adevăr sau poate să rămână doar o ipoteză ! Cum o vrea Domnul, facă-se voia Domnului !

Ca și cum Domnul ar fi spus : pentru că pe cei care îi aleg, Eu îi supun unei mari încercări ! Și neamul lui Eminescu și Mihai Eminescu, asemenea Fiului meu, (zice Domnul) care a fost răstignit pe cruce, vor trece printr-o mare încercare ! Și neamul lui Mihai Eminescu a fost un neam foarte încercat, el a trecut printr-o mare nenorocire ! printr-o mare încercare !

Neamul lui Eminescu, așa cum spuneam, este neamul care a dăruit literaturii, culturii române cel mai mult. ! El este totodată un neam care prin cei doi oameni ai săi, Mihai Eminescu și nepotul său, Gheorghe Eminescu, se întinde pe aproape o sută și mai bine de ani. Mihai Eminescu se naște în 1850, și începe să publice din 1866, iar Gheorghe Eminescu, moare târziu după 1980. Aceste două mari personalități ale culturii noastre acopăr o mare perioadă de timp din istoria noastră ! Neamul Eminescu, scriitorii unchi și nepot, se întinde, este adevărat, cu o pauză, pe un interval de 120- 130 de ani.

Al doilea neam care a dat cel mai mult literaturii române și culturii române ESTE NEAMUL CARAGIALILOR ! Neamul lui Caragiale este mai bogat în personalități creatoare decât neamul lui Mihai Eminescu. Acest neam i-a dat pe Costache Caragiali și pe Iorgu Caragiali (așa au semnat ei), unchiul lui Ion Luca Caragiale, născuți în jurul anului 1820, iar ultimul Caragiale, care scrie, fiind un mare scriitor, este vorba despre Mateiu Caragiale, cel cu ifose levantine, moare în 1936. Neamul lui Caragiale este format din acești scriitori, Costache Caragiali (care publică prima piesă de teatru în anul 1840, în revista „Dacia literară „), din Iorgu Caragiali, unchiul cel mic al lui Ion Luca Caragiale, oameni aceștia punând în Țara

Românească temelia teatrului românesc, a dramaturgiei românești. Nu este puțin lucru ! Ei au scris piese de teatru pe parcursul secolului XIX, au înființat Școli de teatru, trupe de teatru, au făcut regie de teatru, au fost actori, au scris piese de teatru ! Ion Luca Caragiale s-a născut și s-a format în acest mediu teatral, el a absorbit teatrul prin toți porii său ! Următorii doi reprezentanți ai neamului lui Caragiale sunt cei doi fii ai săi, Mateiu Caragiale și Luca Ion Caragiale. Mateiu Caragiale este un poet talentat și un prozator foarte interesant, levantin, cu farmec, inedit. Este autorul Crailor de Curte veche, carte aparte în literatura română.

Așa după cum am văzut neamul lui Eminescu a fost crunt lovit de destin. Costache și Iorgu Caragiale cei doi stâlpi ai genezei teatrului românesc la noi, la bătrânețe au o existență umilă ! Trăiesc în sărăcie, deși ei sunt cei care pun bazele teatrului românesc ! Nici neamul Caragiale nu a fost cruțat, deci, de suferință și umilință. Lui Ion Luca Caragiale îi mor, de gripă, două fete foarte mici. Durerea lui trebuie să fi fost imensă. Este de mirare că a mai supraviețuit. Că u a înnebunit !

De când am auzit Mitul lui Prometeu, eram încă un copil, am fost foarte mirat și revoltat, de pedeapsa lui Prometeu. Cunoscând biografia marilor scriitori ai literaturii universale, am văzut că această Pedeapsă a celor care dăruiesc oamenilor mari descoperiri, mari realizări științifice, opere literare, ESTE O LEGE A DESTINULUI CREATORILOR. M-a mirat lucrul acesta, și nici astăzi, când ne apropiem de 60 de ani nu cunoaștem explicația științifică. Este ca și cum destinul le-ar fi spus acestor Mari oameni, vă dăruiesc talent, foarte mult talent, dar pentru aceasta o să suferiți. Vă cer o jertfă ! Vă dăruiesc cu o mână și vă iau cu cealaltă mână. Nu altceva i s-a întâmplat lui F M Dostoievski . Ca și cum în

istorie, în univers ar funcționa o LEGE A ECHIVALENȚEI. Cât talent ți se dă, cât de mare va fi opera științifică sau artistică pe care o vei da ca Scriitor, Creator,, atât de mult vei suferi”.

În pictură Van Goch, ilustrează foarte bine această lege. Dar nu sunt unul sau doi, oamenii care au dat foarte mult Umanității, și care au suferit enorm. Sunt majoritatea. Legea lui Prometeu, sau legea Echivalenței, funcționează peste tot. Sau Legea Jertfei, s-o numim și așa. Care ne spune că orice mare realizare cere suferință, cere o jertfă !

Este o Lege dureroasă, neiertătoare, fundamentală !

De ce să-i moară copilele marelui dramaturg Ion Luca Caragiale ? Caragiale a fost lovit de breasla scriitoricească (patologia Axiofagiei) atunci când i s-a inventat, cât i s-a înscenat de către Caion Plagiatul piesei „Năpasta”. Caragiale a suferit în momentul acela enorm. Marea majoritate a presei și a lumii literar i-au întors spatele, urându-l, detestându-l, bârfindu-l. Nu mai putea să intre într-o cârciumă că era arătat cu degetul ! Presa numai de plagiatul lui Caragiale vorbea ! Toți se bucurau, iradiau de fericire, că în sfârșit, nenea Iancu a fost dovedit hoț, că este o nulitate ! Norocul lui a fost cu scriitorul Barbu Ștefănescu Delavrancea, un mare avocat al vremii, care a demonstrat în Justiție că plagiatul este o făcătură ! Chestia aceasta cu plagiatul, foarte urâtă, subliniem, ne demonstrează încă o dată că în Lumea literară Axiofagia, Invidia sunt patologii devastatoare ! Cu siguranță că și din cauza aceasta Caragiale s-a autoexilat la Berlin !

De ce neamul lui Eminescu trebuia să fie atât de lovit ? De ce neamul lui Caragiale trebuia și el atât de lovit !? Aceasta este jertfa pe care trebuiau s-o facă acești mari creatori ? Acesta este tributul pe care trebuiau să-l plătească ? Nu știm ! Noi ne-am aplecat asupra acestui capitol, al Neamului

marilor scriitori în literatura și în cultura română cu toată adâncimea ! Rămâi îngrozit !

Să fie acesta și BLESTEMUL CARE APASĂ ASUPRA LITERATURII ROMÂNE, A CULTURII ROMÂNE, DESPRE CARE AM VORBIT MAI SUS ! Sau altfel spus și din cauza Blestemului care apasă asupra Literaturii române să fie aceste neamuri atât de lovite ?

Nu ne-am propus să ne ocupăm în această lucrare de toate neamurile literaturii române. O facem într-o altă lucrare. Aici am vrut numai arătam existența acestor neamuri literare (pentru că ele sunt cele care dau marile Personalități creatoare !) și să subliniem această realitate, a neamurilor creatoare în literatura română, și a blestemului care lovește aceste neamuri. Care-i lovește pe marii creatori !

Ajungem astfel la neamul Lovinescu, în literatura română, la neamul Monicăi Lovinescu, și la nedreptatea care i s-a făcut acestui Neam important al literaturii române. Ca de altfel tuturor neamurilor din literatura română. Ne gândim la afirmația făcută mai sus, că aceste neamuri au fost foarte lovite, că au suferit cumplit, că au fost nedreptățile, umilite de destin și de oameni..

Neamul Lovinescu, îl dă pe marele critic și istoric Eugen Lovinescu ! Omul acesta a făcut enorm pentru literatura română. A lansat zeci de tineri talentați, concret, generația de scriitori care debutează și se afirmă în perioada interbelică a au trecut pe la cenaclul Zburătorul, înființa de Eugen Lovinescu...a trecut prin mâinile lui ! Pe mulți dintre ei, cum a fost de pildă nefericitul scriitor Bogdan Amaru, i-a ajutat ca și cum ar fi fost tatăl lor. Îi invita duminica la masă, acasă la el, i-a descoperit, i-a încurajat, ajutându-i să se formeze ca scriitori... Pentru cât a făcut omul acesta pentru literatura

română, ar fi trebuit să-i ridicăm statui, iar pe soția lui și pe copii să-i ținem în mare cinste, să le asigurăm existența.

Or lucrurile se întâmplă tocmai invers. În loc ca Dumnezeu să-l fi răsplătit pe el, pe marele critic și om de cultură, Eugen Lovinescu, și familia lui pentru Binele Imens pe care l-a făcut literaturii române și poporului român, neamul său este foarte lovit.

În primul rând, el, criticul literar, Eugen Lovinescu, moare relativ tânăr. De ce, ? nu știm !

După ce vine la Putere în România, regimul comunist, și România intră sub cizma rusească, (adusă de cei care au organizat Lovitura de stat de la 23 august 1944!, căci eu ai deschis poarte rușilor și comuniștilor să intre în țară) soția lui Eugen Lovinescu, și mama Monică Lovinescu, este aretată, interogată, umilită, și este condamnată la închisoare ! Moare în 1960, fără să o aibă pe fata ei alături.

Monica Lovinescu fuge în Franța, imediat după război, inspirată, căci dacă ar fi rămas în România ar fi aștepta-o același destin ca și pe mama ei ! Ar fi așteptat-o închisorile comuniste, bătăile torționarilor, umilința, suferința, rușinea, strivirea ca ființă umană !

De la Paris Monica Lovineascu luptă ca o leoaică, de la postul de radio Europa liberă, împotriva regimului comunist torționar de la București (după 1980, când populația este înfometată și ținută în frig !). Și după ce că tatăl ei, mare critic literar Eugen Lovinescu (umilit și el în timpul vieții lui pentru că nu a fost chemat să predea la universitate. Din demnitate a rămas toată viața profesor de Liceu, înnobilând astfel profesia de Profesor de liceu !. Câte mediocrități nu au fost profesori la Universitate, și nu au lăsat nimic în urma lor !) a dat enorm de mult culturii române, în loc ca familia lui să-i fie respectată și răsplătită, soția îi este târâtă în închisorile comuniste...

Și ca și cum nu ar fi fost de ajuns imensul rău făcut soției lui Eugen Lovinescu, REGIMUL COMUNIST TRIMITE DE LA BUCUREȘTI BĂTĂUȘI S-O BATA PE MONICA LOVINESCU, S-O OMOARE !

În ce țară trăim ? ce fel de țară suntem noi !? Ce fel de popor suntem ? Ce fel de clasă intelectuală suntem ?

Și pentru că tot am amintit de centenarul Uniunii Scriitorilor, ce a făcut Uniunea Scriitorilor în perioada când mama Monicăi Lovinescu era torturată și umilită în pușcăriile comuniste ca s-o salveze ? Ce a făcut marele critic George Călinescu, cel care era prieten cu Gheorghiu Dej ? De ce nu a intervenit, să pună o vorbă pentru soția marelui critic literar Eugen Lovinescu ? Dar Mihai Ralea, profesor universitar, critic literar, și om al Regimului comunist sub Dej, de ce nu a intervenit, măcar să n-o mai fi torturat pe biata femeie ? Dar atâția intelectuali pe care Eugen Lovinescu îi ajutase. De pildă poetul Eugen Jebeleanu afirmat la cenaclul Zburătorul !?

Atâția oameni ar fi putut s-o ajute pe sârmana soție a lui Eugen Lovinescu ! Măcar să se fi gândit cât de mult a făcut Eugen Lovinescu pentru literatura și cultura română, și pentru un număr atât de mare des scriitori ! !

Au fost desigur niște lași, toți acești intelectuali și oameni de cultură, care ar fi putut s-o ajute pe soția lui Eugen Lovinescu !. Au fost desigur bolnavi de Egoplasm, și de Axiofagie, să le fie bine lor și numai lor. Ei să nu riște nimic ! Și a fost desigur și acea patologie denumită de noi Axiofagie, valorile să fie distruse, umilite. În sufletul lor ei se bucurau că „moare capra vecinului”. Nu le păsa !

Dar ticăloșia împotriva familiei lui Eugen Lovinescu nu se oprește aici. Torționarul soției lui Eugen Lovinescu, după ce aceasta este dată afară din casă și închisă, se mută el în

apartamentul lui Eugen Lovinescu, în apartamentul în care s-au ținut ședințele cenaclului Zburătorul !

Doamne, ce ticăloși suntem ! Mă mir cu ne mai rabdă Dumnezeu !

Ce a făcut în acei ani, în deceniul 1950-1960 Uniunea Scriitorilor ? Ea de ce nu a intervenit, să-i fi ușurat măcar puțin situația tragică, umilitoare a doamnei Lovinescu ! Dar după 1980 când Securitatea română trimitea Bătăuși să-i închidă gura Monicăi Lovinescu ce a făcut !? Nimic, a tăcut ! Tovarășul D R Popescu, Președintele uniunii Scriitorilor, în deceniul 1980-1989, trebuia să își păstreze scaunul ! De aceea a tăcut. Și tăcând el a aprobat ! Atâția scriitori și intelectuali care ar fi putut să o ajute pe Monica Lovinescu au tăcut din lașitate, ca să le fie lor bine !

Neamul Lovinescu este mai mare, a dat mai mulți oameni culturii române. Ne gândim la Vasile Lovinescu, foarte puțin cunoscut, și la Horia Lovinescu, nepot de unchi al lui Eugen Lovinescu și văr primar al Monicăi Lovinescu ! Acesta s-a dat cu regimul comunist din primul moment, scriind piese de teatru cu comuniști care se jertfesc pe șantiere, cu rușii care vin să ne elibereze. Păcat de el, căci a fost un dramaturg talentat. Nu va rămâne în literatură tocmai pentru piesele sale cu mesaj în epocă, asemenea altor doi dramaturgi, cântăreți ai regimului, Paul Everac și Aurel Baranga ! Nu mai stăruim asupra lor !

Suntem prea îndurerați, de tragedia familiei lui Eugen Lovinescu. Și după o luptă de o viață dusă de doamna Monica Lovinescu împotriva regimului comunist, ea vine acasă într-o urnă de cenușă ! Primită cu onoruri. Nu este aceasta o ironie cruntă a destinului ! Și atunci cum să nu îți fie frică de Destin ! Ce poți să crezi în fața destinului, a timpului ! A lui Dumnezeu !

Și ce aflăm ? Că Monica Lovinescu și Virgil Ierunca nu au fost decât niște „Unelte în mâna CIA, folosite în Războiul rece, împotriva regimului comunist din țară ! Ca întregul post de Radio Europa Liberă, un mijloc al Războiului mascat, în mâinile CIA, un instrument de manipulare a opiniei publice, a popoarelor în mâinile CIA, folosit în Războiul Rece !

Și pentru ce a luptat Monica Lovinescu ? pentru căderea regimului comunist, ca să cadă regimul comunist, să vină Occidentul să ne distrugă economia, să ne transforme într-o piață de desfacere, să ne aducă la sapă de lemn, să ne aducă în situația de a dispărea ca popor !

Dar cu Nicolae Ceaușescu și cu Gheorghiu Dej, tortionarii familie Lovinescu ce s-a întâmplat ? Ce să se întâmple ?, au fost și ei asasinați.. la sfârșit au fost și ei niște victime, ei care fuseseră toată viața călăi !! Nicolae Ceaușescu a fost trădat de securitatea lui, soții Ceaușescu au fost împușcați într-un mod oribil, copiii lui Ceaușescu, Nicu și Zoe, au murit de foarte tineri !

Deci și familia lui Eugen Lovinescu și călăii lor sunt de fapt mari Victime ale istoriei ! Din păcate în ultimul secol am fost cu toții victime. Ale cui, de fapt ? Ale noastre în primul rând ! Ale patologiei psihologiei poporului român, Axiofagia, Egoplesmul, Inteligența negativă, Atomita, pe care o moștenim genetic de la traci !

Nu-i așa că Teoria noastră cu Blestemul care apasă asupra lumii literare românești și asupra poporului român este adevărată !?

Noi credem că neamurile literare, ca de altfel toate neamurile acestui popor care au dat mari Valori creatoare, „*absorb*” energia negativă din Universul românesc, sunt ca și Valorile îmbolnăvite de această Energie negativă generată de patologiile psihologiei poporului român, de energia negativă

generată de clasa intelectuală, de lumea literară, de lumea științifică !

PARTEA A PATRA

PEDAGOGIA LUMII LITERARE, ȘI ȘTIINȚIFICE ROMÂNEȘTI

SAU RUGĂCINE PENTRU POPORUL ROMÂN ȘI
PENTRU CULTURA ROMÂNĂ

PEDAGOGIA LUMII LITERARE, ȘI ȘTIINȚIFICE
ROMÂNEȘTI

SAU

RUGĂCINE PENTRU POPORUL ROMÂN

ȘI
PENTRU CULTURA ROMÂNĂ
PENTRU SCRITORII ROMÂNI

1

Desigur în cartea aceasta este vorba despre o realitate foarte dureroasă, despre realitatea bolnavă și cutremurătoare a lumii literare și a lumii culturale românești ! Lume a Culturii românești care „absoarbe” patologia poporului român și a clasei intelectuale românești, grav bolnave, otrăvite de Sistemul de patologii al psihologiei poporului român, dintre care cele mai importante patologii sunt acestea, Axiofagia, Egoplasmul, Inteligența negativă, Atomita (patologia dezbinării, a atomizării societății, a relațiilor interumane), Politicianismul, patologia puterii, care le face pe toate mediocritățile să creadă că menirea lor este să fie conducători și să lupte cu toate mijloacele, pe toate căile, întotdeauna necinstite, negative, înlăturându-și toți concurenții pentru a ajunge la putere !

Este posibil ca această Carte, care în ultima Instanță este un Eseu psihologic, antropologic, literar despre Condiția tragică a scriitorului român și despre patologia lumii literare și culturale românești, să cutremure multe conștiințe. Ne gândim la cititorii care vor lectura cartea, ca și la intelectualii onești, pentru că mai există intelectuali onești în România.

Ne îndoim însă că mulți scriitori, oameni de știință, profesori universitari o vor lectura (pentru că nu le cade bine, ei nu servesc așa ceva) și în urma lecturii cărții vor conștientiza criza gravă a scriitorului român și a lumii literare, criza oribilă a intelectualului român, criza morală a universului cultural românesc, în primul rând.

Criza gravă a culturii românești, criza imensă și profundă a Universului cultural românesc, pe care tot intelectualitatea românească a produs-o și a hrănit-o, a augmentat-o !.

PENTRU CĂ POPORUL ROMÂN, NOI, ROMÂNII, CA FIINȚE UMANE, ÎNTREGUL ORGANISM ROMÂNESC, TRECEM PRIN ACEASTĂ CRIZĂ FOARTE PROFUNDĂ ȘI COMPLEXĂ, FOARTE PERICULOASĂ, OAMENII DE CULTURĂ, SCRIITORII ȘI OAMENII DE ȘTIINȚĂ, AR PUTEA, PRIN INTELIGENȚA ȘI CREATIVITATEA LOR, PRIN HARURILE CU CARE AU FOST ÎNZESTRAȚI DE DOMNUL SĂ CONTRIBUIE LA IEȘIREA DIN CRIZĂ A FIINȚEI NAȚIONALE ROMÂNEȘTI, A FENOMENULUI ROMÂNESC !

Din păcate, datorită gravelor patologii de care suferă lumea artiștilor și lumea oamenilor de știință, nu se va întâmpla așa ! Ba dimpotrivă, pentru că sunt grav bolnavi de axiofagie, de egolplasm, scriitorii (asemenea oamenilor politici, care sunt foarte bolnavi de cancerul politicianist), artiștii în general și oamenii de știință, sunt un focar de infecție a organismului poporului român, a sufletului național ! Ei sunt mai mult un pericol infecțios pentru ființa națională și universul cultural românesc !

Cât despre faptul că această Carte va avea asupra lor un efect benefic, terapeutic, educațional, nici nu poate fi vorba. Nu ne facem iluzii ! (dar datoria de a fi scris această carte ne-am făcut-o !) Deși bine ar fi, și chiar îl rugăm pe Domnul, ca

această Carte să le mai înmoaie inimile acestor oameni, să-i mai pună pe gânduri, ne referim desigur la lumea artiștilor, dar și la lumea oamenilor de știință în general ! La lumea profesorilor universitari, o categorie de oameni foarte inconștienți și mari ticăloși, oameni care au făcut mult rău Învățămintului românesc, acestui popor !

Și totuși, cum poporul român se află într-o situație de criză profundă, foarte gravă, cum ne găsim ca popor și ca națiune în cea mai periculoasă și gravă situație de când existăm ca popor, trebuie să facem ceva pentru a ieși din această stare de criză, din acest Dezastru național și istoric !.

Un Institut de Cercetări Economice al Uniunii Europene estima în mai 2001 că în cei zece ani care au trecut de la căderea Dictaturii comuniste, Economia românească a suferit (în urma furturilor, a jafului economic, a excrocheriilor, a falimentelor provocate) pierderi care depășesc 500 de miliarde de dolari. Flota vândută și distrusă, mii de întreprinderi, fabrici, uzine , combinate jefuite, falimentate, ca apoi să fie cumpărate pe nimic, sistemul național de irigații distrus, cel mai mare din Europa, care se întindea de la Turnu Severin până în Moldova, care acoperea Câmpia de Vest a României, toate acestea au ...produs Dezastrul național pe care îl vedem acum cu ochii, fără precedent în Istoria noastră !

Mai multe Instituții de sociologie din țară estimează că după 2015-2020 numărul țiganilor va depăși în România numărul românilor. Din acel moment românii devin a doua etnie în stat, poporul român fiind înlocuit de un popor țigănesc în istorie. Acesta este deci viitorul nostru al românilor !

Deși majoritatea ne dăm seama de lucrul acesta, credeți că i-a păsat cuiva sau îi pasă cuiva de faptul că după două mii de ani poporul român va înceta de a mai exista, și încă într-un mod rușinos, în istorie !? Le pasă oamenilor de știință români,

pictorilor, scriitorilor, profesorilor universitari de această Mare Tragedie, pe care tot noi ne-am provocat-o, de această rușinoasă dispariție din istorie ? Nu ! Nicidecum ! Profesorii universitari dacă ar putea să predea la zece facultăți deodată, unde bineînțeles că nici nu dau pe acolo, dacă ar putea să se îmbogățească, vai, și mai mult, să își facă vile, să se culce cu cât mai multe studente ! Un sondaj de opinie făcut în mod secret de un Institut de cercetări sociologie printre studenți releva faptul că 68 % dintre cadrele universitare, bărbați, cer, ca să le treacă pe studente la examene, servicii sexuale. Servicii sexuale cer în Învățământul superior și cadrele didactice femei, dar într-un procent mai mic ! Tot acest sondaj de opinie a relevat că 70 % dintre cadrele didactice din Învățământul superior iau mită, la examene. Aceasta este Intelectualitatea noastră superioară ! Și ne mai mirăm că țara a ajuns în halul acesta !

După căderea regimului Ceaușescu Întregul organism românesc, Națiune, Stat, Economie, Societate, Cultură Învățământ, Sănătate au devenit Victima și Obiectul Celui mai mare război mascat din istoria milenară a poporului român. Acest război mascat fiind o Sinteză de Războaie economice psihologice, informaționale, biologice, culturale, educaționale etc. Acest Război Mascat în 16 ani a distrus pur și simplu Economia și Societatea românească și asta sub masca Democrației, a Libertății, a intrării în Uniunea europeană, a reformelor pe care le facem în economie, educație, sănătate, și care au ca efect distrugerea economiei, a învățământului, a sănătății, a culturii !

Degeaba a atenționat Biroul de Viitorologie principalele Instituții naționale, începând cu Președinția, Parlamentul, Guvernul că România se află în război, este în război, că Întregul Organism românesc este Obiectul și

Victima unui Mare Război mascat dus de Occident, de Vârful Financiar mondial împotriva României și a poporului român, și că acest Război ne va distruge într-un mod inimaginabil ! Din 1990 informăm Instituțiile naționale pomenite mai sus, că România este Victima și Obiectul unui Război masca, pervers foarte periculos. Le-am trimis studii , analize detaliate care demonstau lucrul acesta. Am elabora, în cadrul Biroului de Viitorologie de la București analize și scenarii detaliate ale acestui Tip perfid de Război, am elaborat de asemenea O Strategie subtilă, un fel de Contra-Război subtil care să deoace acest Război mascat dus împotriva României, Strategie, Contra-Arma, (pusă la dispoziția acestor Instituții naționale, care au datoria să apere România, demnitatea, integritatea ei. Președintele , Miniștri, Parlamentarii au jurat cu mâna pe Biblie și constituție că vor apăra țara aceasta ! Cât de mincinoși și de nenorociți pot să fie ! Președintele țării, Traian Băsescu le-a spus în față că sunt niște „Zoaie”. Cu asta se rezolvă însă problema faptului că România este distrusă clipă de clipă de acest mare Război mascat) care ar fi ferit România de ravagiile Războiului mascat al cărui Obiect și a cărui Victima suntem.

Am făcut deci această Ofertă Președinției, Guvernului, Armatei, SRI, Parlamentului, dar nu am primit nici un răspuns. Nu-i interesează pe Băieții deștepți care au ajuns la Guvernare, în Posturile cheie, de unde sug cât pot, soarta țării, a poporului român ! Nu, pe ei îi interesează avantajele lor, puterea, să sugă și să se îmbogățească ei cât mai mult !

Și ce este și mai dureros, cumplit de dureros, este că nici poporul român, nici pe românii, chiar și pe cei mai amărâți și săraci, nu-i interesează destinul României, al Culturii române, al Învățământului românesc, în care se fac experimente după

experimente și peste experimente, distrugând și mai mult Școala românească !

Lucrul acesta ar trebui să ne îngrozească. Înseamnă că suntem un popor mort spiritual, înainte de a muri fizic, și istoric !

Noi, autorul acestei lucrări suntem cel care am tras acest Semnal de alarmă, privind pericolul ca România și poporul român să dispară din istorie, încă din anii 1990 ! România la ora actuală nici nu mai este țară, este făcută zdrențe, (ce spunea și economistul Ilie Șerbănescu) este ca o vită muribundă înjunghiată, căreia i s-a dat cu parul în cap, și acum abia se mai zbate căzută la pământ !

I-ați auzit dumneavoastră pe scriitori români, pe academicieni și pe regizorii de teatru români, protestând, sau pe pictori, sau pe muzicieni, pe actori (care știu doar să se plângă că mor de foame, că nici nu pot măcar supraviețui datorită pensiilor mici !), sau pe profesorii universitari, conștientizând acest lucru, protestând ? Nu ! Pe ei nu-i interesează țara, destinul nefericit al poporului român. Ei au doar interese egoiste personale, pe ei în interesează doar să adune bani și glorie cât mai multă ! Pentru ei țara și poporul român, nu există, ducă-se dracului ! !

În fața marelui Război mascat, a cărui Victimă și al cărui Obiect a fost și este Poporul român și România, intelectualitatea, oamenii de cultură nu au avut nici o reacție (Câtiva ici și acolo!) Clasa muncitoare și intelectualitatea, cercetătorii, medicii, oamenii de știință au fugit ca potârnicile să își găsească locuri de muncă bine plătite în străinătate ! Au fugit toți ca potârnicile, ce rușine „! Și nimeni nu s-a gândit la salvarea poporului român. Toți s-au gândit să își salveze pielea lor ! Nimeni nu s-a gândit să lupte pentru salvarea poporului român !

Sau, mai exact, nu chiar nimeni ! Au mai fost români, intelectuali care și-au dat seama de marea păcăleală cu intrarea în Uniunea Europeană, și-au dat seama că de fapt Cei care conduc lumea, și care au distrus, în urma unui Sistem de lovituri de stat mondial Sistemul comunist mondial, au făcut-o pentru ca să le distrugă Economiiile țărilor socialiste, să le transforme în Piețe de desfacere (în piața de desfacere mondial pentru proști !) pentru ei, pentru marile Bănci Internaționale și pentru Societățile Multinaționale, ale căror grămezi de bani au crescut ! Cei care au inițiat Marele Experiment Comunist negativ istoric și l-au aplicat în practică, făcând un imens rău Civilizației umane, zecilor de națiuni și popoare, tot ei l-au distrus și l-au înlocuit cu un Mega Experiment politic și economic (care este de fapt un mare experiment Mascat) și mai cumplit și mai distrugător, și care este Globalizarea !

Ei, bine, a protestat împotriva acestui Mare război Mascat care ne distruge cultura, învățământul, economie, clasa intelectuală, Uniunea Scriitorilor, Academia Română, scriitorii, istoricii, oamenii de știință !? ? Au protestat scriitorii, oamenii de știință români, profesorii universitari ? Nu ! Scriitorii se mănâncă și se asasinează între ei, a se vedea asasinarea lui Nicolae Labiș, a lui Marin Preda, a lui Eminescu, de curând asasinarea morală a lui Cezar Ivănescu !

Nu ! Scriitorii, oamenii de știință români, profesorii universitari, intelectualul român, în general, fiind bolnavi de Axiofagie și de Egoplasm ei se comportă asemenea unor celule bolnave de cancer într-un organism, care datorită acestor patologii cresc în mod cancerigen, rupându-se de organismul din care fac parte...și care astfel este condamnat la moarte. De aceea noi, românii nu suntem uniți, nu suntem un popor unit, datorită acestor patologii ale psihologiei poporului român. NU mai suntem nici măcar un popor, suntem o

populație, suntem o mare structură socială zdrențuită, suntem niște zdrențe de popor.

Datorită acestor patologii ale psihologiei scriitorilor, denumite mai sus, Axiofagia, Egoplesmul Inteligența negativă, Lumea scriitorilor este o lume a asasinatului moral, o lume canteroasă ! O lume în care indivizii se cred mari, se dau mari, în care nulitățile și mediocritățile se umflă ca baloanele de săpun până nu mai pot, și care distrug valorile autentice. Le asasinează, așa cum se întâmplă în lumea literară, în lumea profesorilor universitari, în lumea științei ! Așa se explică de ce valorile românești se pot realiza numai dacă fug din țară, aiurea ! Așa se explică asasinarea valorilor românești în interiorul țării ! Așa se explică marele dezastru istoric pe care îl trăiește acest popor !

Desigur că este bine că acestor lumi, LUMEA SCRIITORILOR, A ARTIȘILOR ÎN GENERAL, LUMEA OAMENILOR DE ȘTIINȚĂ, LUMEA PROFESORILOR UNIVERSITARI, CINEVA LE CONȘTIENTIZEAZĂ PATOLOGIIILE DE CARE SUFERĂ, CARE LE DISTRUG ȘI LE DEZUMANIZEAZĂ, CARE FAC DIN ELE MEDII CANCERIGENE ȘI ALE ASASINATULUI MORAL !

Dar noi nu credem, vorbind din punctul de vedere al Pedagogiei, că oamenii aceștia sunt educabili, că pot deveni mai buni, că vor renunța la invidia lor criminală pentru a deveni generoși cu valorile, pentru a-și ajuta semenii să se realizeze, să creeze ! NU, OAMENII ACEȘTIA SIMT DOAR NEVOIA SĂ SE EXTERMINE UNII PE ALȚII ! Și dacă nu ar fi legile și conveniențele sociale ei chiar s-ar asasina fizic unii pe alții ! PENTRU CĂ EI DOAR ASTA ȘTIU, ASTA AU ÎN SÂNGE, SA SE ASASINEAZĂ MORAL UNII PE

ALȚII ! CA NIȘTE FIARE ÎNSETATE DE SÂNGE SIMT CÂND APARE O VALOARE AUTENTICĂ, ȘI NU SE LASĂ PÂNĂ CÂND NU O DISTRUG !

Este adevărat că am scris o lucrare care se numește „PSIHOLOGIA ȘI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN”, este adevărat că avem scrisă o altă carte „PSIHOLOGIA ȘI PEDAGOGIA CLASEI INTELECTUALE ROMÂNEȘTI”, însă nu credem că dacă scriitorii români, sau oamenii de știință români, sau profesorii universitari români, ar citi aceste cărți s-ar face mai buni ! Nu ! Ar rânji doar ca niște bestii și ca niște javre și și-ar vedea mai departe de invidia , de egoismul și de axiofagia lor criminale !

2

RUGACIUNE PENTRU SCRITORII ROMÂNI, PENTRU OAMENII DE ȘTIINȚĂ ROMÂNI...

De aceea, deși îi rugăm să citească aceste cărți, pe scriitorii, pe artiștii și pe oamenii de știință români, noi vom face altceva. Și anume, un lucru foarte frumos, care poate să fie mult mai eficient, ne vom ruga pentru ei ! Ne vom ruga pentru scriitorii, pentru oamenii de știință români, pentru profesorii universitari, pentru întreaga Intelectualitate românească !

Vom folosi acest dar al Domnului pentru a-i ajuta pe scriitori, pe oamenii de știință, pe profesorii din învățământul superior, pe Dascălii din România, intelectualitatea românească, în ansamblul ei, SĂ IASĂ DIN STAREA ACEASTA DE CINISM ȘI DE INCONȘTIENȚĂ, DIN STAREA ACEASTA DE EGOPLASM ȘI DE INVIDIE,

PENTRU A SE DĂRUI SEMENILOR SĂI, OAMENILOR,
ȚĂRII !

NE PUNEM MARI SPERANȚE ÎN RUGĂCIUNE, ȘI ÎN
AJUTORUL TATĂLUI CERESC ! DE ACEEA VOM
ÎNCEPE CHIAZ ACUM SĂ NE RUGĂM, IMPLORÂNDU-
L PE TATĂ CERESC, PE DOMNUL NOSTRI IISUS
CHRISTOS, PE SFÂNTUL DUH ȘI PE MAICA
DOMNULUI SĂ NE PRIMEASCĂ RUGĂCIUNEA !

3

RUGĂCINEA CĂTRE TATĂ CERESC, CĂTRE SFÂNTA
TREIME, CĂTRE MAICA DOMNULUI !

În numele Tatălui al Fiului și al Sfântului Duh, în numele
Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh ! Și-n numele Maicii
Domnului, vin la Dumneata, bunule Tată ceresc și la
dumneata, bunule Iisuse Christoase, plin de umilința și de
smerenie, și de frică și de recunoștință, ca să vă mulțumesc ca
persoană, ca să vă mulțumim, din partea tuturor alor noștri,
pentru toate, pentru toate, pentru tot ce ați făcut Voi pentru
oameni, pentru omenirea, pentru moșii și strămoșii noștri,
pentru intelectuali și creatori, pentru tot ce veți face de aici
înainte pentru noi, pentru copii și nepoții noștri !

Pentru toate Tată ceresc Vă mulțumim, și din adâncul
sufletului nostru Vă slăvim și Vă binecuvântăm pentru toate,
pentru tot și pentru toate ! Pentru darurile Tale, Tată Ceresc,
fundamentale, cum ar fi moșii și strămoșii, copii și nepoții,
viața, aerul pe care îl respirăm, pentru diminețile pe care ni le
dăruiești, pentru apusurile pline de melancolie, pentru puterea
pe care ne-o dai ca să trudim, pentru somnul și odihna pe
care ni le dăruiești ! Pentru toate, Doamne, te slăvim, și te

lăudăm în toate Împărățiile cerești, pe Tine, pe Domnul nostru Iisus Christos, pe Sfântul Duh, pe Maica Domnului, pe Maica Divină ! Slăviți și lăudați, și binecuvântați să fiți, în vecii vecilor !

Doamne, Tată Ceresc, fierbinte Te rugăm, dăruiește-ne nouă credință cu carul, și dragoste ca să-i iubim și să-i ajutăm pe semenii noștri, și înțelepciune, ca să făptuim lucruri bune și minunate în existența aceasta !

Doamne, Tată Ceresc, fierbinte Te rugăm, inspiră-ne și ajută-ne Tu să facem și mai mult bine pe lumea aceasta, și în tot ce facem pe pământ să fie Voia ta ! Căci vrem, bunule Tată Ceresc, măcar cu un strop să Te mulțumim, dacă nu putem să te ajutăm cu un Munte, pentru marile Daruri pe care ni le-ai făcut. Măcar cu un strop și să ne răsplătim și noi față de Tine !

Tată Ceresc, fierbinte Te rugăm, fă-ne instrumentele Tale docile și eficiente ca să facem voia Ta pe pământ ! TATĂ CERESC AJUTĂ-MĂ SĂ FOLOSESC CÂT MAI BINE DARUL CREAȚIEI, ȘI DARURILE MINȚII, PE CARE MI LE-AI FĂCUT MIE, FIE CA TOT CE SCRUI EU, ȘI TOT CE VOI FACE PE LUMEA ACEASTA SĂ VINĂ DE LA TINE ! ȘI SĂ TE BUCURE, IUBITE PĂRINTE CERESC ! PE CARE FIEEBINTE TE ROG APLEACĂ-TE ASUPRA SUFLETULUI PĂRINTELUI MEU, NICOLAE DUMITRESCU, ASPRA FRAȚILOR LUI ȘI ASUPRA BUNICILOR MEI, A MOȘILOR LOR PÂNĂ ÎN VEAC, ȘI BINECUVÂNTEAZĂ-I ȘI IARTĂ-LE LOR TOATE PĂCATELE, ȘI ȚINE ACESTE SUFLETE ÎN PALMELE TALE !

Tată Ceresc, bunule Tată Ceresc întâi de toate mă rog pentru toți amărății și săracii lumii, pentru toți bolnavii, neputincioșii

(Printre care ne numărăm și noi !) și întristații acestei lumi ! Doamne, Tată ceresc binecuvântează-i Tu Tată, Munte de Comori, pe cei amărâți și bolnavi, și săraci și neputincioși, cu mută binecuvântare, cu înțelepciune, cu gânduri bune și cu lumina ta clarvăzătoare, ca să găsească drumul și porțița de a ieși din starea aceasta !

Mă rog de asemenea fierbinte, bunule Tată ceresc, apleacă-ți fața asupra celor care conduc lumea, asupra celor care conduc popoarele, asupra învățaților lumii, a celor care pot să schimbe în bine Istoria umană ! Bunule, Tată Ceresc, inspiră-le Tu numai gânduri bune, oprește-i să mai facă rău omenirii, popoarelor, care se zbat, sărmanele în cruntă sărăcie și înapoiere. Care se scufundă în nedreptate, suferință, umilință și păcat ! Inspiră-le gânduri bune și luminează-le, mintea, astfel încât deciziile pe care le iau să ducă la oprirea războaielor, a nenorocirilor pe pământ, a răului, a sărăciei, a foametei, a urii, a tuturor ticăloșiilor !

Tată Ceresc, bunule Tată Ceresc, Omenirea și Omul, Creația Ta se îndreaptă către dezastrul final ! Bunule Părinte, pentru că Tu ai făcut Omul, și Omenirea, pentru că tu știi cum se poate salva Civilizație umană, și pentru că tu poți să o salvezi, fie-Ți milă, bunule Împărat Ceresc, iartă de toate păcatele și greșelile, binecuvântează Omul, Civilizația umană, popoarele, treacă paharul acesta de la Tine, cum a trecut de atâtea ori, și luminează-le mintea, astfel încât Civilizația umană să iasă din starea aceasta dureroasă și rușinoasă, de criză !

Fierbinte Te rog, bunule Împărat ceresc, apleacă-ți fața asupra poporului nostru, al daco-românilor, cel mai vechi popor din Europa, care este aici în vatra carpato-istro-pontică de la începutul lumii ! Care ar fi putut să fie astăzi unul dintre

cele mai mari popoare ale lumii, ca inzii și chinezii, dacă nu ar fi avut în el sămânța dezbinării !

Apleacă-ți fața asupra noastră, bunule Părinte Ceresc, fie-Ți milă de noi, românii, că am ajuns de răsul lumii ! Fie-Ți milă de noi că ne-am distrus, ne-am batjocorit și ne-am făcut de răs Țara, cum nu au făcut-o nici cele mai bicisnice și neroade popoare ale istoriei !

Fie-Ți milă, bunule Părinte Ceresc de noi, pentru că de două mii de ani, parcă am fi blestemați, ne târâm din nenorocire în nenorocire, în suferință, în păcate și rele, în trădări, în pizmă și în hoție, în venin și în lene, în viclenie, în goana după bunuri materiale, căpătate fără muncă ! Tată Ceresc, Tată Ceresc nici un popor nu și-a jefuit Țara și bogățiile, și sufletul și comorile lăsate de părinți cum a făcut-o neamul nostru, românesc !

Tată Ceresc, bunule Tată Ceresc, luminează-ne mintea ca să vedem limpede ce avem de făcut în istorie și ce este bine să facem ! Umple-ne inima de dragoste, de bunătate și de credință, astfel încât să nu mai greșim pe lumea acesta, ci numai fapte bune să facem, care să Te bucure pe Tine !

Bunule Tată Ceresc, fă din poporul nostru amărât și nerod, înclinat către dezbinare și autodistrugere, din poporul nostru sinucigaș și umilit, care fuge din Țara lui cum fug gușterii pe câmpie, poporul Tău bun, harnic și umil, poporul Tău înțelept, și la urmă de tot fă-ne Neamul Tău Ales !

Tată Ceresc, Tată Ceresc, fierbinte Te rugăm, cercetează Tu sufletul acestui neam, gândurile și faptele lui, apleacă-Te Tu asupra adâncului său sufletesc, și ia-ne și vindecă-ne toate bolile psihice, care mult ne-au otrăvit sufletul, mintea și viața și istoria ! Privește păcatele și ticăloșiile noastre, dar nu uita să te apleci și asupra rănilor, a suferinței noastre imense, asupra

umilirilor și jeletelor noastre ! Asupra mării de lacrimi, și a oceanului ed sânge ce le-au vărsat toată Istoria părinții noștri, de atâta adâncă durere, și în luptele de apărare ale pământului străbun !

Și ne vindecă bolile psihice ale subconștientului colectiv care au făcut din noi poporul cel mai dezbinat și sinucigaș din lumea aceasta !

Tată Ceresc, Tată Ceresc scapă-ne și vindecă-ne pe noi de toate patologiile psihice, de Axiofagie, de Egoplasm, de Inteligență negativă, de Politicianism , de Atomita, ce ne dezbină și ne fărâmițează ! Și în locul lor pune, bunule Tată Ceresc, mierea arămie a dragostei, floare de salcâm a bunătații, cununa cumințeniei, înțelepciunea și floarea înmiresmată și dulce a milei și a umilinței ! Doina dulce a mângâierii ! Și atunci, bunule Părinte, plină de mulțumire Îți va fi inima ! Ție, Domnului nostru Iisus Christos, Sfântului Duh, Macii Domnului, binecuvântați și slăviți să fiți în veci de veci !

Fierbinte, Te rog bunule Tată Ceresc, apleacă-Ți fața asupra clasei intelectuale românești, asupra oamenilor învățați și dăruți de Tine cu daruri ale minții și ale sufletului.... Ia-le pizma și nebunia din minte, egoismul și invidia din suflete, ia-le trufia, egoismul și prostia, și în locul lor pune înțelepciunea și dragostea de țară și de aproape ! Fă din clasa intelectuală românească cea mai bună și înțeleaptă clasă socială ! Care prin truda și mierea gândurilor și a faptelor ei să ridice țara, să o facă să renască din Rădicină, și să evolueze, cum numai Tu poți să faci, Tată Ceresc, cum numai Tu poți să ridici o țara căzută la pământ și s-o duci pe Culmile evoluției Civilizației umane ! !

Foarte bolnavă de Axiofagie, de Egoplasm, de Inteligența negativă, de politicianism este Clasa intelectuală românească, bunule Părinte Ceresc. Și mai bolnave sunt lumea literară, lumea artiștilor, la noi, lumea științifică, lumea profesorilor universitari, lumea dascălilor și a medicilor din Țara aceasta, de aceste boli cumplite, Tată, Tată ceresc !

Fierbinte, Te rugăm, bunule Părinte, apleacă-ți fața Ta de lumină asupra fiecărui scriitor, asupra fiecărui om de știință, asupra fiecărui dascăl și medic român, ASUPRA FIECĂRI INTELLECTUAL ROMÂN ! CERCETEAZĂ-L PE FIECARE ÎN PARTE, IARTĂ-I LUI TOATE GREȘELILE ȘI PĂCATELE, IA-I CU MÂNA TOATE BOLILE SUFLETEȘTI, ȘI FĂ DIN FIECARE INTELLECTUAL ROMÂN UN OM PLIN DE CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU, UN OM PLIN DE DRAGOȘTE DE APROAPELE SĂU !

IA-LE, BUNUL TATĂ CERESC, Invidia și Axiofagi din codul lor genetic, vindecă-ne pe toți de boala Egoplasmului, scapă-ne de Inteligența negativă care ne-a îmbolnăvit mintea și sufletul, ia din codul nostru genetic și din subconștientul colectiv boala Atomitei, a tendinței către dezbinare, scapă-ne de pelagra Politicianismului, care ne-a nenorocit. Și în locul acestor boli, pune în sufletul și în mintea scriitorilor, a artiștilor, a oamenilor de știință, a profesorilor și a medicilor români, într-un cuvânt pune în ființa intelectualilor români dragostea de aproapele nostru, dorința de a-l slujit pe aproapele nostru, setea și bucuria de a ne ajuta valorile noastre, de a le ajuta să creeze cât mai mult ! Pentru a da cât mai mult țării, pentru a ne dăruia astfel cât mai mult semenilor noștri, pentru a ajuta cât mai mult valorile românești să creeze, îmbogățind astfel Cultura română și ajutând Organismul românesc să se dezvolte și să evolueze cât mai mult !

Bunule Tată Ceresc, Corabie de aur pe piscurile munților, Cel care ai făcut Universul și Omul....! Dacă ai putut Tu să faci, să crezi Universul și Pământul și Omul, care sunt toate de o măreție și de o complexitate uimitoare, atunci poți cu ușurință să iei patologiile sufletești numite mai sus, Axiofagia, Egoplasmul, Inteligența negativă, Atomita Politicianismul din codul nostru genetic și din subconștientul intelectualilor români, din mintea și din sufletul scriitorilor, al artiștilor români, al oamenilor de știință, al profesorilor, al medicilor, al celor care lucrează în Instituțiile țării.

Și în locul acestor boli psihice, al acestor izvoare de otravă și moarte care ne îmbolnăvesc Ființa, adâncimile psihicului, și văzduhul sufletului nostru omenesc, care ne-au îmbolnăvit, ne-au ticăloșit, ne-au nenorocit ca popor și ca neam... dă-ne în loc, Iubite Părinte Ceresc Credința, Dragostea de aproapele nostru, Setea și Bucuria de a face bine semenilor noștri, Conștiința necesității, de a ne ajuta valorile, de a trudi întâi, ca celule ce suntem, pentru Marele Organism al Neamului și al Poporului român din care facem parte. Căci el, Organismul național din care facem parte este Trupul omenesc care ne adună pe noi, celule biologice și psihice, la un loc, care ne organizează pe organe și subsisteme, și ne pune la treabă, ca să lucrăm, CREÂND ȘI ÎNTREȚINÂND ASTFEL VIAȚA PE PĂMÎNT ! Și astfel existând și noi ca ființe umane !

Doamne Tată Ceresc, fierbinte Te rugăm ascultă rugăciunea noastră, dramatică și tragică, ascultă durerea amară din sufletul nostru ! Ascultă Rugăciunile noastre, bunule părinte ceresc, și vindecă lumea literară, vindecă-i pe nefericiții scriitori și artiști români, căci tare bolnavii sunt ! Vindecă-i pe invidioșii și egoiștii oameni de știință români, pe nenorociții profesori universitari, pe profesori și pe medici, pe

toți intelectualii români, de la vârful Țării până la baza ei, de invidie, de egoism, de corupție, de cinism, de inconștiență ! Și fă din ei , Doamne Tată Ceresc, oamenii ce mai buni, cei mai miloși, cei mai creativi, cei mai înțelegători, cei mai generoși !

Ajută-i, Doamne, să se schimbe și din bolnavi sufletește și de caracter, din sărmani ticăloși cum sunt, fă din ei oameni minunați, oameni care fac numai fapte bune în această sărmană existență pe care ne-ai dat-o !

Doamne, fierbinte Te rugăm, Doamne Tată Ceresc, Stâlp Împărătesc al Universului, fă din noi, intelectualii români, oameni buni, cuminți și generoși ! Oameni credincioși, care facem numai Binele pe pământ cât timp existăm !

Doamne, Te rugăm fierbinte, să faci lucrul acesta în toate popoarele și națiile lumii !

Ai să vezi atunci, iubite Tată Ceresc, ce frumos or să lucreze intelectualii, scriitorii, oamenii de știință, dascălii, medicii, inginerii, funcționarii pentru Binele națiunii Române, și cum peste noapte Țara aceasta va deveni Raiul pe pământ !

În locul iadului pe pământ, așa cum este acum Țara aceasta, din care cu toții fug ca potârnișii, pentru că nu mai este de trăit pe pământul strămoșilor noștri, apărat de ei cu mări de sânge scurs, NU MAI ESTE DE TRĂIT, fă Raiul și Ierusalimul Tău Ceresc !

Nu mai este de trăit în țara aceasta, bunul Tată Ceresc, din cauza ticăloșiilor noastre, a hoției, a corupției. Le-a luat dracu mințile la toți, toți vor să se îmbogățescă peste noapte, fără muncă, înșelând, mințind, jefuind, asasinând, distrugând economia țării, bogățiile dăruite de Dumnezeu, strânsura sutelor de generații care au trăit chinându-se pe pământul acesta ! Au uitat cu toții de rușine, de frica de Dumnezeu, de

mila de aproapele lor, de pedeapsa și de necazul care îi așteaptă mâine !

Doamne, Tată Ceresc, și pentru că păcatul și stricăciunea au intrat în întreaga clasă intelectuală din lume, vindecă-i pe toți intelectualii, bunule Tată Ceresc, fă-i pe toți buni, și cinstiți, și muncitori, plini de credință și de dragoste față de aproapele lor, față de Țara și de Națiunea lor, față de Om și de Specia Umană !

ȘI ATUNCI ȘI ȚARA NOASTRĂ ȘI CIVILIZAȚIA UMANĂ SE VOR SALVA DE LA PIEIRE, DE LA O SUFERINȚĂ ȘI UMILINȚĂ ȘI MAI MARI ! ATUNCI VOM INTRA ÎNTR-O NOUĂ ERA A ISTORIEI, UNDE VA FI CA ÎN RAIUL PROMIS DE TATĂL CERESC !

În genunchi Te rugăm, bunule Tată Ceresc, ascultă Tu umila mea Rugăciune, și ajută-ne, ajută-ne, ajută-ne să fim mai buni, mai curați, ajută-ne Tu, căci fără Tine noi, oamenii, fie că suntem genii, șefi de state, miliardari și milionari, fie că suntem oameni de la baza societății, noi nu putem nimic ! Suntem neputincioși, cum neputincios este firul de iarbă în fața cerului ! În fața vijeliei și a furtunilor !

Fierbinte Îți mulțumim, Tată Ceresc pentru toate ! Fierbinte Îți mulțumim că ne-a dat posibilitate să Îți înălțăm Rugăciunea aceasta, fierbinte Îți mulțumim pentru Marele Dar pe care nu l-ai dat, și care este Rugăciune, căci prin ea noi vorbim cu tine, și Tu ne ascuți și ne auzi, și ne ajuți !

Slăvit să fii în vecii vecilor bunule Tată Ceresc, fierbinte Te rugăm acum, ascultă-ne Tu Rugăciunea, și ajută-ne, ajută-ne, ajută-ne ! Așteptăm ajutorul Tău Mărite Tată Ceresc, cu

sufletele însetate ca niște pustiuri de apă, și cu brațele deschise ca zărilor cele nesfârșite ! !

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururi și în vecii vecilor, căci a Ta este Împărăția și Puterea și Slava ! Amin !

7

TARE MULT NE-AM DORI CA ACEASTĂ RUGĂCIUNE
ȘI ACEASTĂ CARTE
SĂ FIE CALEA PE CARE DOMNUL
A ALES-O SĂ ÎNDREPTE POPORUL ROMÂN !

SĂ FIE PEDAGOGIA LUI DUMNEZEU !

De mult timp atunci când ne rugăm Domnului îl rugăm și să ne facă pe noi Unealta Lui ascultătoare și roditoare, să ne ajute să facem cât mai mult Voia Lui ! De aceea îl rugăm pe Domnul ca El să fi vorbit prin gura noastră, ca El să fie Cel care a dorit să ajute acest neam ticăloșit și sinucigaș, bolnav de cancerul Axiofagiei și al Egoplasmului să se îndrepte ! Fie ca aceasta să fie o Pedagogie subtilă și profundă, care să dea roade !

Cartea aceasta a fost scrisă din dragoste și din amărăciune, din prea multă suferință ! Dorința noastră a fost ca ea să îndrepte și nu să rănească, ca ea să vindece rănilor ce s-au produs în sufletul acestui neam, al lumii scriitorilor, al lumii oamenilor de știință. Al lumii profesorilor și medicilor români ! Fie ca aceasta carte să ne arate calea pe care să mergem, cale dragostei, a iubirii de aproape, a ajutorării valorilor, a trudei făcută cu dragostea pentru neamul nostru atât de urgisit !

Să renunțăm la calea otrăvită a trădării, a ajungerii la putere pe căi ocolite și necinstite ! Trădarea și invidia, setea de putere

au nenorocit acest neam în istoria lui ! Ne-au transformat dintr-unul din Marile Popoare ale lumii, cum am fi astăzi, dacă nu l-am fi trădat pe Burebista, pe Decebal, pe Vald Țepeș, pe Mihai Viteazul, pe Domnul Tudor, pe Domnul Ioan Alexandru Cuza, pe Mareșalul Ion Antonescu într-unul din popoarele mici, sărăcite, îngenuncheate, umilite, jefuite, călcate în picioare de toți, trădate de toți, în primul rând de jigodiile noastre urât mirositoare !

Dacă noi am fi avut o clasă intelectuală formată în cea mai mare parte din intelectuali demni, de oameni valoare, din mari creatori care să deschidă noi orizonturi în artă, în știință, în cultură, din truditoresc cinstiți și plini de sârg, din patrioți, care să își cultive și să își ajute valorile, care să țină la neamul și la țara lor, iar nu din lași, din jigodii, din nonvalori bolnave de invidie și axiofagie, din politicieni trădători și blestemați, din viermi care nu se mai satură să se îmbogățească din trupul muribund, căzut la pământ al poporului și al țării lor, **ASTĂZI AM FI DEPARTE ! AM FI UNUL DIN NEAMURILE MARI ALE LUMII, A, FI UNA DIN ȚĂRILE DEZVOLTATE ALE EUROPEI ȘI ALE LUMII !** Și nu poporul nenorocit, sărac, schelălăind ca un câine fugind din țara lui, pe care urinează toți neisprăviții !

Cartea aceasta se vrea a fi o carte de rugăciune, o carte care să ajute acestui popor, care s-i facă mai buni și mai generoși pe scriitori, care să-i trezească la realitate pe intelectualii acestui neam !

Iar dacă am greșit undeva Doamne cu un gând, cu o cifră și cu o literă, dacă am nedreptățit sau am rănit pe cineva, Doamne ajută-mă să îndrept greșeala, și să pun în locul ei adevărul, și substanța roditoare !

Și nu în ultimul rând cartea aceasta este un **ROMAN AL CONȘTIINȚEI SCRITORULUI ȘI INTELECTUALULUI**

ROMÂN, O OGLINDĂ A SUFLETULUI SCRITORIMII ȘI
INTELECTUALITĂȚII ROMÂNEȘTI !

O SPOVEDANIE A SCRITORULUI ROMÂN, TRĂDAT
ȘI NEFERICIT, UMILIT DE TOȚI ! UN ȚIPĂT DE
DURERE ȘI DE IZBĂVIRE !